

Борис Черин Леви
**Заповед на
командването:
Открийте
изчезналата
ескадра**

**Злото на мишеловите от
планетата на времевиците
се насочва срещу Земята**

1 ЧАСТ

**ПРОКЛЯТИЕТО НА ДВУГЛАВИЯ
КЛОУН**

© Софтис, Варна, 2017

Заглавие на оригинала:

Boris Čerin Levy
Ukaz poveljstva: Najdite izginule eskadre
Zlo Kanj s planeta Časovnikov se usmerja proti Zemlji
3. izdaja
I. del
Prekletstvo dvoglavega klovna
Ljubljana, 2014
Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-312.9(0.034.2)
ČERIN, Boris

Ukaz poveljstva: najdite izginule eskadre. Del 1, Prekletstvo dvoglavega klovna
[Elektronski vir] / Boris Čerin Levy. - 3. izd. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2014
ISBN 978-961-91100-4-1 (pdf)
ISBN 978-961-91100-5-8 (epub)
273621760

Prva izdaja
B. Čerin, PREKLETSTVO DVOGLAVEGA KLOVNA
maj, 1990
Lektorica 1. izdaje
Dragica Breskvar
PONATIS, 2. izdaja, Ljubljana, 2003
Lektorja 2. izdaje
Ivo Antič
Urška Skalicky
Naslovnica
Matjaž Učakar
3. izd. - El. knjiga. - Ljubljana: Quark, 2014
Lektor 3. izdaje, Ivo Antič
Naslovnica
Matjaž Učakar
Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si

Iz slovenščine v bolgarščino prevedel: Harry Stojan © 2017

От словенски преведе: Хари Стоянов © 2017

Борис Черин Леви

**Заповед на
КОМАНДВАНЕТО:
Открийте
ИЗЧЕЗНАЛАТА
ескадра**

**Злото на мишеловите от
планетата на времевиците
се насочва срещу Земята**

I ЧАСТ

**ПРОКЛЯТИЕТО НА ДВУГЛАВИЯ
КЛОУН**

⌘ Софтис, Варна, 2017

I

Мълвата за тайнствено изчезналите космически кораби се разнесе, предизвиквайки ужас и недоумение.

– Никой ли не е оцелял? – от лицето на Прот изчезна цялата жар от първоначалното въодушевление от откриването на изчезналия космически кораб НЕПТУН. – Значи, това сега е огромен ковчег или какво?

Съмнение и боязън се изписаха върху лицето на Прот. Именно търсене на изчезналите космически кораби беше тяхната мисия, обаче след първите съобщения на самоуправляемите комети за НЕПТУН, усети присъствието на нещо извън своето възприятие. След толкова години изключителен технологичен напредък на земляните и мощното им проникване в космоса, те отново се спряха пред необяснимо явление. Космическите кораби изчезваха безследно, без да остане нищо, което да загатне защо, как или къде.

След всичко това именно те откриха един от изчезналите кораби. Като на театрална сцена наблюдаваха в триизмерен формат холографския видеозапис на НЕПТУН в деветметровото холографско пространство.

– Не е възможно да бъдат открити никакви следи от опасност – насърчително обобщи Прот. Обаче думите му придобиха само призвук на несериозна преструвка, че нищо не знае.

– Екипажът отишъл на купон и зарязал кораба да върви на майната си – с опростена ехидност Шена разясни цялата работа. Обаче въпреки шегата, не му беше до смях. Числеше се към разузнавателната част за разследване при трудни обстоятелства. А и вероятно

щеше да бъде сред първите, които щяха да влязат във вътрешността на НЕПТУН.

Прот изпитателно го погледна. От много поколения насам технологичното развитие на човешката цивилизация гарантираше безопасност на разузнавателната дейност. Завладяването на космоса беше станало повече въпрос на любознателност. Но след първите изчезнали космически кораби всичко се промени и рискът отново започна да излиза на дневен ред. Въпросът как ще приеме това екипажът, все по-неприятно му се натрапваше. Налагането на принуда, понятие от измислените или историческите разкази, ненадейно се изправи пред него. Трябваше предвидливо да предотврати евентуално избухване на съпротива. Иначе, момчетата бяха добре подготвени, душевно и телесно, обаче в рамките на изискванията, без предвидено изправяне пред смъртта.

– Да не приказваме празни приказки – решително каза след това със спокоен глас. – Всеки от нас доброволно е постъпил в пионерските части и много добре е знаел за опасностите пред нас. Сега нека покажем безброй пъти потвърдената решителност на космическите пионери.

Шена го погледна, като думите му останаха неизречени. Двамата с Прот бяха стари познати. Онази вечер при постъпването му в пионерската част, Прот беше до него. Обаче тогава нещата стояха другояче, никаква опасност не се виждаше. И затова се записа в пионерската част. Никога не беше изпитвал някакво особено въодушевление от откриване на непознатото. Всъщност, постъпи съвсем необмислено, по някакво лудо стечение на обстоятелствата.

Сведе поглед върху изображението на изоставения кораб. Никакъв живот не можеше да се забележи в

него. Дори и компютърните системи бяха замрели. Какво, по дяволите, се е случило? И мислите му отново се върнаха в миналото. Защо му трябваше да постъпва точно в тази разузнавателна ескадра и така глупаво да се изложи на опасност! Много тъпо. Това започна в нощния клуб „Червения лисугер“. Оня дръвник с надменно презрителен поглед непоканен седна до него, след това си измисляше разни работи, лъжеше и дрънкаше глупости. Супер тъпо. Трябваше да започне да плямпа и той. Спомена участието си в изключително рискована експедиция. Разбира се, защото още никой не можеше да предвиди възможността за изчезване на космическите кораби.

Прот се изправи твърдо и каза с възможно най-спокойния, решителен глас:

– Първи разузнавателен екипаж, придружен от въоръжени роботи, ще претърси НЕПТУН. Ще останем готови за предприемане на незабавни мерки.

II

Край ракетния изстребител, Тилън и Шена слушаха указанията на Прот за проникване в изоставения космически кораб НЕПТУН. Той обясни на двамата цялостния план, като при това многократно спомена техните мощни съпровождащи военни части, състоящи се от роботи. Иначе имаха такива въоръжени роботи и на изоставения НЕПТУН, което загатваше за по-съмнителната ефикасност на тази защита, обаче те само предаваха усещане за безопасност.

– Отвън ще чакат в готовност още дванадесет ракетни изстребители, за да ви се притекат на помощ. – Прот с проникателен поглед стрелна бледите им лица. Досега още не беше изпращал хората си в непредвидима опасност. Изобщо не можеше да си обясни унищожението на целия екипаж, без да са нанесени каквито и да било видими щети върху космическия кораб.

* * *

Всички сензори на ракетния изстребител на Тилън бяха настроени на най-голяма чувствителност, а неговите сетива, от страх пред непознатото, бяха напрегнати до крайност. От всичко, което знаеше, излизаше, че въоръжените роботи би трябвало да му осигуряват безопасност. С бойните си умения те далеч превъзхождаха хората. Те ще бъдат негов авангард и той тайно се надяваше, че ще бъдат способни поне да го защитят при неговото изтегляне, ако не могат нищо друго. Също така, нямаше да чака прекалено дълго при първите подозрителни признаци. Тилън изпъна своите, заякнали от

спортни игри мускули. Неговото малко над средно високо кльощаво тяло му осигуряваше бърза подвижност, която, въпреки техниката, можеше и още как да му дойде добре. Обаче този път не усещаше никакво истинско чувство на кураж. Не беше си и помислял, че ще нагази в такава каша. Погледна към отдалечения на няколкокостин метра изстребител на Шена.

– Шена! – извика в предавателя.

– Да – обади му се веднага той, – всичко наред ли е?

– Няма смущения във връзката – отговори Тилън. – Нищо подозрително не съм забелязал!

– И аз не съм – отвърна Шена. – През сензорите на моите роботи още не забелязвам никакъв признак на живот или енергийно излъчване.

– Ами сега какво, влизаме ли вътре? – с малко повече решителност попита Тилън.

След кратка пауза, Шена, колебаейки се, потвърди, а отгънкът на страх в гласа му, въпреки всичко предизвика Тилън да изпусне едно леко дяволито „хее“. Бяха добри приятели. Шена беше малко по-нисък на ръст и по-набит, а пред всичко, според Тилън, доста по-малко храбър. Обаче и у Тилън се промъкна съмнение за собствената му храброст.

– Ние двамата влизаме! – изпрати съобщение на Прот. С Шена насочиха ракетните си изстребители към входа на НЕПТУН, към отворената врата, като предпазливо, внимателно наблюдавайки всичко наоколо, влязоха в него. Нищо не можеше да се забележи. С крайна напрегнатост на всички сетива се насочиха към хангара. Все още нямаше нищо необичайно, само мъртвешкият хлад на празните пространства повишаваше степента на несигурност у тях двамата. Обаче добре

подредените летателни апарати в боксовете бяха непокътнати. А никъде не можеше да се открие нито един живот. Каквото и да се е случило, екипажът трябва да е бил унищожен без бой.

– Хей, Тилън, повечето летателни апарати са непокътнати – извика Шена.

– Нещо не е наред!

Треперещият глас на Шена предизвика у Тилън дяволит хумор:

– Да, явно. Затова сме тук.

– Хм – Шена преглътна с мляскане, – ние двамата ще излезем ли?

– Трябва да стигнем до командните помещения.

– Нека роботите да отидат напред.

След дебнещо кацане двамата тръгнаха към командните помещения. Не забелязаха нищо подозрително. Само мъртвешката тишина все още изопваше до крайност нервите на двамата.

– Унищожителят на екипажа е свършил своето и е напуснал кораба – побърза с констатацията си Шена преди да стигнат пред командния пулт.

Тилън с съгласи с него:

– Сигурно, ако не, загазили сме я.

Шена посочи планетарния компютър и изключениния син ключ за захранване с енергия.

Тилън кимна и Шена го натисна:

– Да видим какво ще каже.

При премигването на сигналните лампички, сърцето на Тилън и Шена започна силно да бие. Дори за миг забравиха на тягостните чувства. Значи, те двамата може би ще научат какво се е случило?

– Току-що ме включихте – каза приятен глас и на въпроса за случилото се на кораба установи, че на кора-

ба няма вече екипаж.

– Тилън и Шена се спогледаха.

– Какво искаш да кажеш? Как така за това не знаеш вече нищо? – попита Тилън.

– В паметта си имам само кратък запис на разговор между два наши космонавта, Вили и Даре. Малко, за да разбера заминаването или изчезването на екипажа.

– Значи, някой ти е промил мозъка – заядливо отбеляза Тилън.

– Възникналото положение е извън моето разбиране.

– Чудесно, супер мозък не може да установи какво се случва с него. Тук са били по-умни от теб, нали?

– Възможно, макар че не е речено да е така. С натискане на захранващия бутон в командното помещение всеки може да ме спре.

– Добре, ОК. – Тилън познаваше работата на компютрите в космическите кораби. – Казваш, че имаш двуминутен разговор между двама члена на твоя екипаж. Да го видим!

Шена нетърпеливо се приближи до холодисплея. В него се показаха двама души, малко запъхтени и явно много обезпокоени. Каквото и да се беше случило, то трябва здравата да ги е стреснало. Десният, малко понабит и с по-светла коса, приятелски смушка с лакът по-възрастния си колега.

– Успяхме, нали?

– На косъм! – вторият с явно удоволствия споделяше общата радост. – Измъкнахме се!

– Вече си мислех, че е край!

– Поне ние двамата се спасихме. Колкото се може по-бързо трябва да предупредим нашия косми-

чески флот. Който влезе на онова място, ще изчезне.

– Ако влезе на онова място. При влизане от друга страна биха се избегнали тези жертви.

– Нямаше как да знаем това.

– На всяка цена трябва да предупредим нашите, преди някой отново да се отпрати натам по същия път.

– Затова бързо трябва да вземем мерки. Иначе за човечеството може да бъде фатално.

– НЕПТУН стартира – чу се гласа на планетарния компютър, а след това трясък откъм входа на командните помещения.

Космонавтите внимателно се послушаха.

– Какво беше това? – загрижено попита по-младият.

– Не знам, вероятно нещо се е прекатурило.

– Не е могло само.

– Дай ми лазерния пистолет, отивам да видя. Ти ме прикривай.

– Само бъди предпазлив!

– Ако видиш нещо подозрително, стреляй!

С лазерни пистолети в ръце се промъкнаха покрай стената и изчезнаха през вратата.

Последва глуха тишина. Още няколко мига Тилън и Шена бяха напрегнато съсредоточени, след което се чу звън за край на записа.

– Какво, няма ли нищо друго? – нетърпеливо попита Тилън.

– Не, това е всичко, което имам в паметта си.

Шена измърмори.

– Не знам. С това можем по-малко да си помогнем.

Обаче Тилън сви рамене:

– Все нещо е. Може би тази информация ще ни е

от полза.

От коридора се се чу тропане, доста подобно на онова от записа на холодисплея. Тилън и Шена се спогледаха. Подобиеето беше дяволски голямо, шумовете съвпадаха.

– Мислиш ли, че става дума за същия шум? – прошепна Шена.

Почти всичката кръв от лицата на двамата се отдръпна.

III

Прот нервноно крачеше пред командния пулт. Тайнственото унищожение на екипажа на НЕПТУН беше достатъчно силен повод за незабавно предприемане на мерки при най-малко подозрителния признак, а прекъсването на връзката с Тилън и Шена изостри ситуацията до крайност.

– Без авангард от работи те двамата не би трябвало да влязат в нито едно помещение! – Прот по-скоро размишляваше на глас, отколкото се ядосваше.

Гени, със забавено дълбоко дишане, поглеждаше ту изображението на НЕПТУН, ту Прот.

– Шена не е тръгнал напред наслуки. Трябва да се е случило нещо непредвидено.

Прот трябваше да предприеме мерки. Обаче не знаеше как, беше му необходимо време за размисъл.

– Хм! Доста време вече не се обаждат!

Острият глас на командира на бойните изстребители в готовност пресече тишината:

– Унищожихме лазерните оръдия на НЕПТУН. Да спуснем ли втора група работи?

– ОК, изпрати работи в последователни групи, които да установят непрекъсната комуникация помежду си в случай на заложен капан.

* * *

Следващите няколко минути се проточиха чак до окончателното съобщение на роботите за блокирания вход на командните помещения на НЕПТУН. Проникването в тях също беше под въпрос.

Прот се обади на командира на бойните летателни апарати.

– Да, какво да направя? – отзова се веднага той.

– Опитай се да установиш контакт чрез планетарния компютър.

– Хм!

– Разбра ли? – Прот не можеше да разбере мърморенето на Ян. – Какво става сега?

– Заедно с лазерните оръдия унищожихме и телекомуникационните системи.

– Защо, по дяволите?

– За да не може някой през антенните системи да попречи на действията ни.

– И сега не можем да се свържем с тях двамата!

– Трябваше да направим тази жертва.

– Хм. Да. Станалото, станало. – Прот размишляваше за по-нататъшните мерки. – Забелязахте ли нещо необичайно?

– Досега още нищо. С лазери можем да изрежем отвори в стените и да се опитаме да проникнем.

– ОК! – инициативата на Ян беше в този момент и най-приемлива. – Погрижете се за тях двамата.

* * *

Докато чакаше съобщението на Ян за хода на спасителната операция, у Прот се събуди спомен за дните на обучение за командир на космически кораб и за миг в него оживяха легендите от човешката история, когато индивиди, с цената на собствения си живот, са се изправяли в защита на домовете си. Обаче ентузиазмът скоро отстъпи пред трезвата преценка. Досега никой от космоса още не беше заплашвал човечеството, нито пък

изобщо нещо беше показвало признаци за това. Този път беше различно. Прот знаеше, че напливът от кадети в пионерските части щеше да бъде няколко пъти по-малък при забележима вероятност от по-голяма опасност. При избор на хора от своя екипаж за рисковни действия ще трябва да се съобразява с този факт. Нищо друго няма да му остане, защото при вида на мъртвешки празния кораб НЕПТУН по гърба му ползваха тръпки.

* * *

Прот, докато неспокойно крачеше пред командния пулт, размишляваше за смисъла от взривяване на НЕПТУН. Ако в него има скрита опасност за съществуването на земляните, това би било най-добре. А причината за изчезването на космическите кораби след това, разбира се, щеше да остане и занапред неизяснена. Обаче как иначе да открие опасен противник, преди да бъде прекалено късно? И, в края на краищата, може би си имат работа с по-напреднала цивилизация?

На холодисплея се показва лицето на Ян:

– Проправихме си път до тях двамата. Изглеждаха малко уплашени, поне на пръв поглед. За щастие, не са ранени. Когато на въпроса им за евентуални проблеми в коридора, им отговорих, че не сме забелязали нищо необичайно, те споменаха за някаква важна информация за теб и говореха за опасни шумове и дадоха съвет понататъшното претърсване по-добре да оставим на роботите. Необичайни шумове или нещо такова ги били принудили да дръпнат лоста за затваряне на входовете на командните помещения. А устройствата за комуникация наистина бяха извадени от строя. Те двамата спешно трябвало да защитят много важна информация от плане-

тарния компютър на НЕПТУН, така че не бивало отново да отварят входовете.

– ОК, нека роботите да продължат претърсването! – каза Прот. – Вие останете в бойна готовност. Ще видим след тяхното съобщение.

IV

Тилън с напета крачка се насочи към помещението за забавления и развлечения. Радваше се на реакцията и любопитните погледи на своите другари или... На лицето му се очерта малко дяволита жизнерадост... по-точно казано, на своите бойни другари, както вече може да каже след всичко преживяно. И Гени... красивата Гени... това привлекателно нещице със своето закачливо кикотене... Видя как дъхът ѝ спира при неговия разказ за онези двама члена на екипажа на НЕПТУН и тяхното заминаване без да се върнат.

След това му се възвърна съмнението за необходимостта от предприетите от тях двамата мерки. Те двамата с Шена май малко прекалено се уплашиха от онези шумове от коридора, макар че това е дяволска работа. Съвсем еднакви бяха с онези от края на двуминутния запис от НЕПТУН. Възможно беше повтаряне на сценария, шумовете и... Тогава му затрепериха колената, а на Шена десет пъти по-силно. Едва успя да каже онова „а сега какво?“

Тилън избухна в смях.

– Ей, Тилън! – от отсрещната страна Мими весело му махаше за поздрав. – Добре се представи. Вас двамата почти трябваше да ви отпишат, а?

– Доста напрегнато беше.

– Добре, че се отървахте.

– Да. – Тилън продължи възбудено да кима. – Виждала ли си някъде Гени?

Мими показа към бара и попита:

– Ще дойдеш ли на вечерята с капитана?

– Разбира се, нали ще дойдат всички! – обаче в

този момент повече го интересуваше срещата с Гени.

V

Прот нетърпеливо ту сядаше, ту ставаше пред холодисплея, на който всеки момент щеше да се покаже холограма от командването на 122 космически флот. Вероятно вече са проучили неговото съобщение и той изобщо не се и съмняваше в способността им да вземат решение. Въпросът беше само какви нареждания ще му дадат след всичко това. По всяка вероятност, през време-вия тунел, през който пристигна НЕПТУН, ще хвърлят най-мощните космически кораби, несравнимо по-добре оборудвани от техния. Холодисплеят се изпълни със светлина от холограмата, на която се виждаха най-висшите представители на командването, седнали около една маса.

След кратък любезен поздрав, заговори командирът на 122 космически флот, генерал Остерман.

– Прот, най-напред трябва да ви поздравим за откритието. От неспециализираните пионерски екипажи не очаквахме предприемане на толкова бързи и правилни мерки. Да, добре свършихте работата си. Сега трябва да вземем незабавни мерки.

– Разбира се – съгласи се Прот.

– Прочихме вашето съобщение. Трябва да открием причините за изчезването на нашите космически кораби.

– И аз мисля същото.

– ОК. Този път решаващи ще бъдат секундите.

Прот, въпреки сериозното положение, се усмихна при генералското преувеличаване на значението на секундите. Обаче тази усмивка явно не се понарави на генерал Остерман. Продължи да го гледа сериозно:

– Както казах: решаващи ще бъдат секундите.

Прот почувства неудобство от острия тон. Какво, всъщност, иска да каже?

– Не ни остана нищо друго – отново поде генералът, обаче този път с малко по-тържествен тон, – освен да изпратим вашия кораб напред, а останалите, колкото се може по-бързо след вас.

– Обаче – спонтанно каза Прот, – това изобщо няма смисъл.

– Как така няма смисъл?

– Ние сме екипаж на обикновен пионерски кораб и това е, както всички знаем...

– Вие сте пионерска част от доброволци – кратко отсече генералът.

– Да, така е, обаче... – на Прот все още не му се удаваше да го каже... Космическите кораби със специални бойни части и най-съвременно оборудване бяха несравнимо по-подготвени за такива задачи. Колебаейки се, гледаше сериозно надменните лица около масата, още няколко пъти мълчаливо поклати глава и бързо изрече: – Нашият екипаж, това, всъщност, са по-скоро туристи. Който е искал да пътува из космоса, се е включил в тези части. Поради малкия риск, през последните десетилетия в тях се е записал всеки, на който му се е приискало развлекателна екскурзия в космоса. И такива хора имам сега на кораба.

– Във вашия екипаж има мъже, много подходящи за такива задачи, мога да ви гарантирам това.

– И кои са те?

Генерал Остерман за миг замълча. След това отвори уста, вероятно искаше да посочи тези имена, а след това пак спря и бавно завъртя отрицателно глава:

– Поименно не мога да ви ги изброя поради за-

конови пречки. Психоаналитични тестове на личния състав на неспециализираните пионерски части са забранени, макар че ние в командването винаги сме се застъпвали за задължително извършване на такива тестове. Обаче – генералът отново извиси глас, – аз, както и останалите генерали, съм на мнение, че това не е от съществено значение, ако само командирът на космическия кораб е достатъчно способен.

– Но аз не мога за толкова кратко време да установя техните способности!

– Ще имате достатъчно време – гласът на генерала ставаше все по-покровителски, – и още нещо: не желая да ви лаская по отношение на вашата характеристика, имам я пред себе си, но трудно бихме могли да намерим по-подходящ човек за тази задача.

При тези думи Прот неволно се изправи малко повече, въпреки вътрешното предупреждение, че може би са го избрали за жертвено агне.

– За силния натиск върху нашата отбранителна система заради изчезването на космическите кораби, вероятно не е необходимо да ви говоря. Трябва да преустановим това. Никой няма право да избягва задълженията си в толкова важен момент!

– Ама аз не ги избягвам. Не изразявам несъгласие без причина, а защото напълно осъзнавам важността на задачата. Не бих отправял забележки при добре подготвен екипаж; обаче с моите туристически войници няма да бъде лесно.

VI

Прот се замисли над по-нататъшните мерки. Съобщението за тяхната нова задача ще бъде доста голяма изненада за екипажа, ако не и истински шок. Дори може да избухне бунт при неправилно изложение. Екипажът по-трудно ще разбере решението на командването именно тях да изпрати да откриват тайната за изчезването на космическите кораби, а екипажите с несравнимо по-подготвени хора – да изпрати едва след тях. И докато размишляваше за това решение и за тяхното незабавно спускане във времевия тунел, той си представи екипажа си по-скоро като жертвани фигури върху дъска за шах.

Иначе, не бяха без възможност за оцеляване. С малко повече късмет и предпазливост може би ще избегнат най-лошото. Поне съдейки по казаното от онези двамата от НЕПТУН.

Прот погледна към космоса през големия прозорец. Поемане на риск и изпращане на свои хора на смърт, как са правели това в миналото? Как са постъпвали командирите? Да, как? Мислите му все повече се преселваха в миналото на човечеството.

Погледна планетарния компютър с цялото познание на човешката цивилизация, съхранено в него. Може би ще може да му помогне. Трябва да има нещо по тази тема.

– П.К. – извика го той, – как командирите са убеждавали своите войници да влязат в опасни боеве, т.е., да употребя познат израз, да станат «пушечно месо»? Вероятно не са им казвали това директно?

– Не, обикновено наистина не са – с приятен за тези компютри характерен глас отвърна П.К., – повечето

използвали екзалтирани речи. Вместо «пушечно месо» избирали доста по-подходящи думи. Например «неудържими».

– «Неудържими»? – Прот се замисли.

– Да, «неудържими» – повтори П.К. – Преди нахлувания, нападения или атаки командирите убеждавали войниците си, като започвали от тяхната сила и храброст и стигали чак до тяхната неудържимост. А след това само ги насочвали.

– Аха, да... – лицето на Прот се разведри. – НЕУ-ДЪРЖИМИ... като се облегна на тази дума, наистина полесно ще обоснова убеждението. Добре, П.К., хубаво го каза. Електронният ти мозък наистина не е лукова глава, дори когато става дума за психологически въпроси. Ще преименуваме космическия си кораб. Отсега ще бъде НЕУДЪРЖИМИЯТ.

VII

Разговорът на Гени с една приятелка попречи на Тилън да я поздрави несприинудено. Тя явно му се зарадва, така че той, насърчен от живия ѝ поглед, ѝ махна за поздрав и седна до нея.

– Онази случка на НЕПТУН май не те е изтощи-
ла прекалено – каза тя с приятна усмивка.

Тилън завъртя отрицателно глава. На красивото ѝ лице се редуваха усмивка и загриженост, ненужна, разбира се, защото всичко беше зад гърба му. Но, по своему разбира се, на него това му допадаше.

– Чу ли, че и ние ще последваме нашите бойни кораби през времевия тунел?

Тилън махна с ръка пред лицето ѝ, станало сериозно. Не беше момент за сериозни разисквания, поне не с Гени.

– Там е бил унищожен екипажът на НЕПТУН. И нас може да ни сполети същата участ – каза тя.

Тилън пък стана малко по-сериозен. Всичко това беше истина, но...

Усмихна ѝ се окуражително:

– Е, да, ама не всичко е толкова черно. И ние двамата с Шена се върнахме от НЕПТУН, макар че някой би могъл да си помисли обратното.

Гени го погледна с притаен страх:

– И аз. Уплаши ли се, а?

– Да съм се уплашил? – с лека насмешка и подчертано самочувствие повтори Тилън. – До известна степен бяхме овладели ситуацията.

Гени не скриваше възхищението си:

– До известна степен? Как можеш да бъдеш тол-

кова хладнокръвен!

Смехът на Тилън не допускаше съмнение за смелостта му. Обаче разказ за страха при онези шумове не му се струваше вече така духовит. Може би някой друг път.

Гени го погледна с възхищение:

– Ще кажеш, че не те е било страх?

– Страх? – Тилън запази усмивката си, показваща самочувствие. – В такива моменти действа хладна логика. Е, да, наистина, беше напрегнато. Трябва да следиш за всичко, което се случва около тебе. Това е всичко.

VIII

В голямата стъклена зала масите с двадесет и повече места, подредени като около лагерен огън, добре се съчетаваха с прозрачния стъклен купол, през който сиянието на звездите едва се забелязваше заради многобройните светещи колони.

На поканите за капитанската вечеря екипажът се отзова в пълен състав и настроението беше изключително жизнерадостно, макар и противно на малко потържественото обичайно настроение в такива случаи. Никой още не се съмняваше в силата на човешката цивилизация. Изоставеният кораб НЕПТУН иначе даваше повод да се предусеща приближаваща опасност, той беше без екипаж, обаче въпреки всичко, откриването на един от липсващите кораби беше най-важното. Намериха следа, по която ще могат да се насочат космическите бойни флоти на земляните.

Прот седеше на една от дванадесетместните маси и с притаена загриженост наблюдаваше веселите лица около себе си. „Разбира се, задачата би трябвало да се поеме от специалните космически кораби. Така си мислят всички“, измърмори под носа си той, бавно се изправи и с леко вдигане на ръката привлече вниманието.

– Приятели мои – започна с по-силен глас, след това позамълча и почака, докато живите разговори преминаха в напрегната тишина, – днес потвърдихме значението на неспециализирания пионерски флот за човечеството. Отново доказахме своята стойност.

Последва бурна реакция с мощно аплодиране. Беше изрекъл очакваните думи. След това заговори за напразните усилия на човечеството да открие следа от

изчезналите космически кораби.

Вълна от гордост заля всяко усмихнато лице. Дори и Шена доволно подхвърли на съседа си:

– Ако не друго, показахме на елитните си космически флоти накъде да се насочат.

– Затова – отново на висок глас заговори Прот, – нашият космически кораб трябва да получи подходящо за действията си име.

Последва одобряващо «ура» и тишина в очакване.

– Ще преименуваме нашия космически кораб. Отсега ще се казва «НЕУДЪРЖИМИЯТ».

Шена погледна много учудено и направи многозначителна гримаса. По лицето му се разля такова изражение, сякаш току-що беше чул нещо едновременно най-духовито и най-тъпо.

Обаче мнозинството прие инициативата на Прот. Вдигна се толкова голяма врява с лавина от забавни забележки и констатации, че нямаше изглед това настроение да бъде прекратено веднага. Поне Прот изчака още малко и одобрително кимаше, чак до успокояване на врявата, а след това, като в очакване на още по въодушевена реакция, съобщи за незабавното им насочване към времевия тунел.

Обаче след шока, предизвикан от думите му, последва само тишина. Така доста лесно и бързо узна, всъщност, по-точно казано – усети, как мнозинството в този миг само объркано размишлява какво да си мисли за неговото предложение. Явно ги изненада. Иначе, очакваше нещо такова, обаче настроението би могло всеки момент да натежи към погрешната страна. Речта си, пропита с победоносен ентузиазъм, той продължи с нестихнал възторг:

– Докато не ни изпреварят нашите елитни космически флоти, ние ще бъдем известно време на чело на настъплението.

Врявата отново оживя и то дори така мощно, че Прот изостави по-нататъшните обяснения как специалните космически флоти ще ги изпреварят, въпреки че явно именно този въпрос стана централна тема на оживените размени на мнения.

IX

Спускането в тайнствения времеви тунел, от който дойде космическият кораб НЕПТУН, първоначално внесе сред екипажа парализиращо безпокойство. Отиваха направо към опасността, без да знаят къде и какво ги чака. Нямахше нито един оцелял от изчезналите кораби.

Иначе на различни дружески вечерни събирания се въодушевяваха от такива авантюри, но в оня момент мнозинството смяташе незабавното спускане във времевия тунел за безсмислено прибързано. Обаче по-остро противопоставяне или избухване на бунтове нямаше и с течение на времето временната бледост все повече изчезваше от лицата.

Предусещаше се по-успокоена атмосфера, когато внезапно се появиха слухове за необичайни промени в работата на техния планетарен компютър. Отначало се подхвърляха само насмешливи забележки за сметка на новата технология, обаче постепенно се насъбираха все повече примери за неразумни действия на компютъра и всичко това вече ставаше подозрително, особено пък след като Прот свика най-добрите анализатори на компютърно-комуникационни системи.

* * *

Х

В каютата на Гени малка компанияка оживено обсъждаше необичайните случки с планетарния компютър, когато влезе един от членовете на сформирания от Прот група анализатори на компютърно-комуникационната система. Отпуснаха му достатъчно време да се настави удобно в техния кръжок по дебати, обаче след това веднага го обсадиха, ненаатрапчиво, разбира се.

– Какво става, Само? – започна Гени. – Наистина ли нещо ни се е промъкнало от НЕПТУН?

Само огледа събраните с оценяващ поглед. Трябва да са взели въпроса съвсем насериозно. Поне доколкото можеше да разбере по лицата около себе си.

– Какво се говори за това сред екипажа? – попита той след кратка пауза, явно готов да даде и допълнително обяснение. – Вече три дни не сме се мръднали от тази дупка.

– Значи сте в доста затруднено положение – Гени го погледна въпросително.

– Дяволска работа, трябваше малко да си прегледам мозъка.

– Какво, още не сте завършили? – върху лицето на Гени отново легна сянка на загриженост. Обаче за запазване на по-непринуденото настроение, се усмихна малко насила, и след насърчителния жест на компанията, каза: – Тук се забавляваме доста приятно, нали?

И Само ѝ отвърна с усмивка:

– Е, нали затова излязох за една кратка почивка от онези помещения.

– Иначе, до някои заключения стигнахме и сами – намеси се в разговора Рац, възслабо момче с живи ка-

фяви очи, почти детски на вид. Все още разпален от предходния разговор, не можеше да се въздържи от незабавно преминаване към централния въпрос за възникналата ситуация, въпреки забележките, че е най-добре думата да даде на по-възрастните. – Преди всичко, основното ядро на нашия компютър вероятно е неподходящо за военни цели.

Само се заслуша, кимна и окураженият Рац продължи с развитието на своите хипотези:

– Нашият планетарен компютър е умален модел на Земята в симулационен смисъл. Всички събития в него са взети от живота на Земята, само че вместо живи хора, в планетарния компютър има пакети програми, наречени тихони, които по поведението си са съвсем еднакви с живи същества, т. е., с хора. Поради това че тихоните се представят на холодисплея с човешки облик, ние сме ги приели дори за свои приятели и мнозина от нас доста са се свързали с тях. Всичко това е добре замислено, обаче сега, до голяма степен, вече не сме в състояние да контролираме тихоните. Използват, всъщност злоупотребяват, с възможности за скриване, взети от събития на Земята.

– Нещо трябва да поясня тук – прекъсна го Само. – В предишните планетарни компютърни системи имаме програмни пакети, значи предшественици на нашите тихони, съхранени в точно определени класъори. Това тези програмни пакети да могат сега да се придвижват из планетарния компютър като хората на Земята, беше прието с гласуване на всечовешки референдум. Към своя тихон всеки от нас се е завтекъл при необходимост от разбиращ приятел, при което повечето хора се смущават от това, че тихоните всъщност са някаква нежива съвкупност от информация, затворена в точно

определен класъор на планетарния компютър. По-приятно е да се разговаря с живи хора, затова на всечовешкия референдум гласувахме за изграждане на планетарни компютри, в които тихоните по-убедително да уподобяват хората. Така, сега тихоните по своето поведение, реакции и възприятия, са ни почти съвсем еднакви, и особено с вградените симулатори на чувства. Нарекохме ги тихони, заради тяхното първоначално тихо придвижване из компютъра.

– Това вече е ясно – прекъсна го Рац, – а не сме предвидили тайно проникване на тихони от чужди цивилизации в нашия планетарен компютър.

Само завъртя отрицателно глава.

– Не бих казал. Знаем какъв е минималният брой данни за направа на един тихон. Затова сме инсталирали в планетарния компютър контролни входове с разрешено еднократно въвеждане максимум на една милионна част от символите, необходими за изграждане на тихоните.

– Още нещо би трябвало да вземем пред вид – отново се обади Рац. – Не съм сред най-запознатите с последните научни достижения, но наскоро попаднах на описание на научен експеримент с кодирано вмъкване на нещо като генетични кодове. В информационното поле те свързват към себе си данни от обкръжението и израстват в тихони с още по-голяма способност за учене от обикновените, така че би било възможно да се състави информационен генетичен код с вграден запис за еволюция в предварително предвидено информационно поле. Докъде може да стигне развитието на такъв тихон, разбира се, не можем да си представим. А броят на данните за съставяне на еволюционен генетичен код в информационното поле на нашия компютър може да е до-

ста по-малък от броя на данните, необходим за изграждане на средностатистически тихон, а също, може би, по-малък и от разрешения брой данни в пакета, който се пропуска от контролните филтри на нашите планетарни компютри. Такъв «еволюционен генетичен код» някой би могъл да ни вкара нелегално от НЕПТУН.

Само се намръщи с усмивка и повдигна рамене:

– Този начин на разсъждение може да спада към областта на фантастиката, нали?

ХІ

Кратък алармен писък извика Прот в командните помещения.

– Какво става? – попита той, след като влезе в тях.

– Затруднения с комуникационните устройства за връзка на големи разстояния – съобщи му дежурният офицер.

– Какви затруднения?

– Не можем вече да установим комуникационна връзка с космическите кораби, идващи след нас. Компютърните програми изчезнаха от нашите комуникационни устройства. Няма ги вече!

– Това е невъзможно! – Прот завъртя учудено глава. – Нали имаме няколко безопасно съхранени резервни копия.

Дежурният офицер безсилно завъртя глава:

– Виж какво направи този – каза той с уморен глас и показа двадесет и пет годишния Як, който оправдателно разпери ръце:

– Ами, съвсем случайно унищожих само част на едното от копията на комуникационната програма.

– Прот все още гледаше недоверчиво.

– Как ти дойде нещо такова на ум?

– Вчера, докато работех по проучванията на кодовете за безопасност на комуникационния трансфер, ми се обади Зоки.

– Кой Зоки? – в гласа на Прот нетърпението ставаше все по-остро.

– Зоки, моят приятел тихон от планетарния компютър.

– Тихон от планетарния компютър?

– Да, и след това разговаряхме за тези комуникационни компютърни програми и докато ние двамата разсъждавахме върху възможните решения, неочаквано получих интересно решение с различно кодиране. В научно отношение такава идея при всички положения е добро постижение.

– И защо след това изтри част от копието?

– Въмъкнах още няколко интересни решения, съвсем добри, но за нещастие те активирали изтриването на програмата, което забелязах прекалено късно.

– Така значи! – Прот гледаше ту младия учен, ту другите, неспокойно прескачайки от една възможност на друга. – А какво стана с останалите копия?

– Дежурният офицер посочи момчетата край холдисплея:

– На всички тези вчера им проблеснали такива идеи и всички веднага се хванали на работа.

– Толкова необикновена случайност – Прот с недоверие въртеше глава. – И какво, всички ли сте разговаряли със своите тихони преди това?

Смутените лица на младите изследователи побледняха. Един след друг бавно кимаха в потвърждение.

– Какво, това не е ли малко странно? – дежурният офицер с тягостно чувство гледаше Прот. – Това не може да бъде случайност!

На челото на Прот избиха капчици пот:

– Значи, отсега сме оставени сами на себе си!

ХІІ

Шена се съсредоточи върху проверката на фактичестката възможност за нелегално проникване на опасни тихони в планетарния компютър.

Вече беше предупредил приятелите тихони да бъдат предпазливи, а своя тихон Зир убеди да извърши истинско детективско издирване на евентуално внедрени тихони. Обаче вече изобщо не можеше да му се обади. Вече повече от час напразно го търсеше и доста сериозно вече се беше загрижил да не би да му се е случило нещо.

Може би Тилън би могъл да помогне с нещо, помисли си той, и миг след това беше решил. Обади му се и го попита за съвет във връзка със Зир.

Тилън веднага се съгласи.

– Все повече има липсващи или изтрити тихони. Ние двамата с Прот напразно търсехме твоя Зир. Може би и той също е сред изтритите.

– Да са убили Зир?

– Не знам, всичко сочи натам. Още не сме успели да се свържем с него.

– Такова унищожение на нашите тихони може да означава само крачка до нападение срещу нас.

– Хм, вече работим по въпроса.

– Как? – на Шена нещо му преседна в гърлото.

– Нашите специалисти по комуникационни връзки получили подхвърлени идеи в разговор със своите тихони и веднага се заловили да ги проверяват. Последница от това е унищожаване на всички комуникационни връзки за големи разстояния.

– Ако това нещо намери изход от планетарния

компютър и се материализира, ще я загазим.

– Прот въведе специални мерки за безопасност и също така вече събра специални групи тихони за проучване на събитията в планетарния компютър.

* * *

– Да проверим възможността за вземане на по-нататъшни мерки, – Прот с повишен глас привлече вниманието на набързо свикания команден кадър. Бърборенето утихна. – От всичко, което знаем, можем да очакваме навлизане в чужда цивилизация.

Погледна, за да види каква е реакцията и продължи:

– Вижте! – на холодисплея се показва схема на тяхното положение спрямо Земята, времевият тунел и евентуалната нова цивилизация. – Мисля, че това представяне на нашето положение е доста нагледно. Проверете и дайте забележки.

Обаче никой от екипажа не се помръдна, нито премести погледа си от Прот. Схемата в холодисплея не ги интересуваше.

– Е? – след няколко минути Прот прекъсна тишината.

Мъжете мълчаливо гледаха в него или пред себе си, а когато Прот спусна повдигнатите си ръце в знак на приключване на заседанието, се обади Шена:

– Тези училищни схеми са познати на всички ни. Направени са въз основа на сумата от различни случаи на срещи с чужди цивилизации. Обаче в тези схеми не е предвиден нашият случай, не са взети пред вид записите от НЕПТУН, според които не е все едно от коя страна ще влезем тази непозната цивилизация. Обаче именно

това вероятно ще бъде решаващото. Не знам защо, а и нямам никакво обяснение. Но, освен всичко, което знаем, трябва някак си да се съобразим и с това.

След тази забележка отново последва тишина. Прот се загледа в холоизображението на положението на неговия космически кораб. В тази чужда цивилизация ще пристигнат така както ги отведе пътят през времевия тунел. А след това, какъвто им бил късметът. Тежестта на отговорността на капитан на космически кораб се е стоварила върху него. «НЕУДЪРЖИМИЯТ»... хм, какво име... Е, да, сам си го измисли... но нека бъде. Изобщо не му оставаше кой знае какъв избор. Поне не се виждаше. А въпреки това, трябва да продължи така, както е започнал, или, по-точно казано – както е принуден. С горчивина се намръщи. Каквото – такова. Нямаше смисъл да размишлява за това. Обаче екипажът не бива да се деморализира. Тайнствените събития в планетарния компютър внасят нарастващо безпокойство и все по-голямо напрежение. Не бива да показва нерешителност.

– Ние сме представители на могъщата човешка цивилизация – продължи той с решителен и твърд глас, че и себе си окуражи. – Ние сме авангардът на мощни бойни флоти, ние сме само проникващото острие на онези, които храбро ни следват.

– Това е така, обаче – с подчертано примирение със съдбата се намеси Шена, – и аз бих ги следвал храбро.

След тази забележка последва още по-решително негодувание.

– Защо трябва ние да бъдем авангардът, нали за такива задачи са построени специални космически кораби? – долетя протестно възклицание от задните редици.

– Това вече ви го обясних – Прот се изправи, –

освен това имаме собствен авангард от самоуправляеми комети.

Оценяващо разгледа представената в холодисплея схема на техния флот. В миг му се роди идея и още с проблясването на мисълта го обля приятно чувство. Истинска възбуда извика у него този проблясък. Може би, да, може би. Може би ще е добре. Прот дълбоко пое въздух и задържа дъха си. Породилата се идея би могла да бъде смислена... дори много смислена.

– Ей така ще направим – започна той. – Ще направим точно копие на нашия космически кораб и ще го оборудваме с роботизиран екипаж и ще го изпратим напред. Ако неочаквано попадне в опасност или капан, веднага ще променим посоката на нашия полет и ще спечелим достатъчно време за навлизане в непознатата цивилизация от друга страна, нали?

Прот се оживи. Хитро се усмихна, без лъжлив оптимизъм.

– Не е все едно от коя страна пристигаш в тази цивилизация, както беше казано. И, може би, можем да използваме предупреждението от НЕПТУН. – Прот, видимо развълнуван, гледаше ту схемата на тяхното положение, ту събрания команден персонал.

ХІІІ

Още в полусън, между леко разтворените си клепачи Прот долови очертанията на ръката и загриженото лице на дежурния офицер надвесен над леглото му. За миг се разбуди.

– Какво става?

– Сензорите на нашия авангард преди малко усетиха гравитационно поле със страхотно увеличаващо се привличане. Веднага изпратих команда за промяна на посоката. Обаче беше прекалено късно. Няма да можем вече да го измъкнем.

Прот въздъхна със съжаление: техният авангард, техният щит, беше за тях изгубен. С кого си имат работата? С чужда цивилизация или само с привличането на някаква черна дупка?

– Открихте ли още нещо?

– Не – дежурният офицер завъртя отрицателно глава и веднага след това кимна потвърдително: – За източника на гравитация, не, обаче имаме предупреждение, че е хванала и нас.

– Нас?

– Можем да я усетим. Всичко показва, че летим направо в нейна посока.

– Как, по дяволите? – Прот се надигна, остана в седнало положение, а миг след това извика: – Промени посоката!

– Вече го направих!

– ОК, добре си постъпил.

– Заради голямата ни скорост, доста бавно променяме посоката – поясни още дежурният. И това беше факт, доста опасен факт. Увеличаване на гравитационно-

то привличане по-бързо от тяхната промяна на посоката, би било фатално, мислеше си Прот.

– Компютрите ни провериха ли степента на заплаха?

– Всеки момент трябва да получим резултати.

– Да вървим!

* * *

Край големия холодисплей беше настъпило затишие. Прот, специалистите по гравитационни въпроси и командирите на ударните летателни групи внимателно следяха изображението на тяхното положение в показаните гравитационни линии.

– За сега ни остава само чакането – Тилън прекъсна няколкоминутното мълчание. – Ако източникът на гравитационно привличане е само черна дупка, ще се измъкнем, в противен случай имаме работа с променяща се сила на изкуствен източник. Пък не знам какво ще стане.

Тежкото мълчание на края беше прекъснато от Прот:

– Нека почакаме още малко. Всичко сега зависи от силата на нашите двигатели от една страна и на гравитационния източник, от друга. Кое ще бъде по-силно? – каза мрачно той и се приближи до голямата прозрачна стена за непосредствено наблюдение на космоса. Обаче там нямаше какво да се види.

– Прот! – сепна го непосредствено до него гласът на Шена. – В планетарния компютър моят Зир – още жив, въпреки всичко, не е сред изчезналите – се промъкнал близо до някои тайнствени тихони и всичко показва, че ще можем да установим как изчезват най-

добрите ни тихони. Сам можеш да провериш всичко.

– ОК, тук мога само да чакам.

Всичко показваше, че е възможна среща с чужда цивилизация на два фронта: чрез тихоните, внедрени в тяхната компютърна система, и с гравитационното привличане.

В случай, че имаха работа с чужда цивилизация, тя би могла да бъде свързана с гравитационен източник. Прот се оттегли в стая с терминал за следене на тихони. Трябваше да се вгълби и в тази работа. Изтегна се в широко кресло, покри за няколко мига очите си с длани и бавно и дълбоко задиша. Значи, събитието в холодисплея ще гледа през зениците на тихона на Шена, как се казваше, а, да, Зир. След това отвори очи и пред него се разгърна събитието...

Дребен мъж се придвижваше ту насам, ту натам сред множеството в някакъв търговски център. Оглеждаше се за изхода, а вероятно също и за евентуални наблюдатели или дори преследвачи, а след това пък се направи сякаш не възнамерява да ходи никъде, защото трябва да почака някого. Ненадейно лицето му се проясни. Забеляза Зир и веднага се насочи към него. Обаче не се спря до него. Само му махна с ръка в знак да го последва. След това пое през една врата към много оживена улица, където започнаха да си пробиват път през колона от тихони, насочена към гигантски небостъргачи с тайнствен изглед.

Колоната постепенно се увеличаваше. Тихоните, блъскащи се около тях двамата, с фанатично отнесени погледи, упорито ги тикаха напред. Без съмнение, тези тихони не спадаха вече към пространството за симулиране на живота на Земята. Изобщо не спадаха.

Всъщност бяха възможно най-доброто доказа-

телство за несъвършенството на пресъздаването на човека в тихоните. И това беше очевидно. Обаче толкова много случаи на неуспех, събрани на куп, въпреки всичко, действаше доста плашещо. Тези ужасяващо хладни бойци на смъртта бяха неумолимо отдадени на своя самоубийствен край.

Колоната продължи да се разширява. Блъсканицата в нея все повече блокираше отделните индивиди в нея и също така и Зир, чийто поглед се спря на слаб нервозен човек с шарещ поглед. Той нервно се оглеждаше, неочаквано се обърна и започна с цялата си сила да си пробива път да излезе от колоната, непрекъснато повтаряйки, че е имал намерения само да се разходи по този път. Обаче поведението му активира необичайна реакция у всички тихони с фанатично отнесени погледи и у онези с празнота в очите. Още по-плътено всеки от тях се притисна о своя съсед пред себе си и вече цялата група се сби в компактна маса от тела и по този начин блокира слабия човечец така че той само безпомощно махаше с ръце във въздуха. Малко по-напред погледът на Зир откри още един хванат мъж и малко по-нататък – още един.

– Проклятие, така изчезват най-добрите ни тихони – възкликна Прот. – Значи внедрения тихон използва овладяване на индивид от множество. Създал е самоубийствени тихони, обединил ги е в колони и в тях подмамва съпротивляващите се тихони и след това ги унищожава. Обаче какво всъщност означава това? Че внедреният тихон е способен да пороби повечето от нашите тихони и след това с тяхна помощ да унищожи останалите?

При тази мисъл Прот се спря. Без злоба не би могъл да извърши нещо такова... въпреки че в тази игра

участват само тихони. Всичко говори за злонамерена цивилизация... Не, не, още не... защото това са само компютърни игрички и освен това... Прот отново се замисли... само че интелектуално най-силните тихони не може да подчини директно, защото иначе нямаше да ги подмамва в колоната на смъртта, толкова не е способен. Онази цивилизация, значи, не е способна на това... обаче, наистина ли е злонамерена?

От размислите му го изтръгна интензивното играене на картините в холодисплея. Явно погледът на Зир, докато шареше наоколо, все по-често се спираше на изкривеното от отчаяние лице на блокирания мъж и неговите безнадеждни опити за бягство от колоната. Самият той също не можеше да се изтръгне. Неспokoйно шарещият поглед на Зир свидетелстваше за това, че осъзнава придвижването си към невъзвратима гибел.

– По дяволите! – от Прот неволно се изтръгна вик при узнаване на истината. Хванатият в колоната Зир беше отнасян от потока на множеството.

Зир не е истинско живо същество, се мъчеше да се убеди Прот, обаче напразно.

Трябва да се е почувствал трогнат от безизходното му положение, тъй като тихоните при смъртна опасност реагираха така убедително човешки. Прот безсилно наблюдаваше играещите картини, тежкото положение на Зир и отчаяните му опити да се изтръгне от смъртоносната колона.

– Изгубен съм, изгубен! – звучеше в ушите му неговият вик.

Прот отмести погледа си. Беше прекалено късно, не можеше вече да му помогне, нищо не можеше да го посъветва. Колоната се придвижваше напред и носеше със себе си Зир. Прот не можеше да гледа. Конвулсивно

стана и с неспокойна крачка се приближи, а след това отново се спря. Не можеше да му изпрати и други тихонички на помощ. Всичко в планетарния компютър беше така точно копирано от живота на Земята, че тихоните не можеха да се придвижват по-бързо то хората. Нямаше решение. Прекалено късно, само сам може да си помогне. Обаче в такова положение не можеш да направиш нищо. Трябва да си пробие път за излизане от колоната или... На Прот му просветна малка, бегла идея. Може би...

– Качи се върху тях! – извика той.

Картината в холодисплея за миг се успокои и вече ръцете на Зир се хванаха за раменете пред себе си, силно ги натиснаха напред и се подпряха на тях. Зир се изкачи. А миг след това започна своя бяг през раменете и главите на сбитото множество, до спасението.

Прот доволно се усмихна. Наистина, това не беше в живота, обаче въпреки всичко беше среща с продукт на чужда цивилизация и по този начин косвено и със самата нея.

XIV

Край големия холодисплей в командното помещение от известно време всички бяха на крака. Силното гравитационно поле, което вече беше привлякло в себе си техния авангард, все повече заплашваше и тях самите, въпреки че НЕУДЪРЖИМИЯТ с пълната мощност на двигателите си се опитваше да се изтръгне от смъртоносната прегръдка и се движеше по права извън полето на притегляне. Компютърният навигатор извести за приближаване до критичната точка.

– Променихме посоката още след първите предупреждения на нашия авангард, но и сега още не е ясно, дали ще се измъкнем или не – изригна Шена, като изпсува. – Без предупреждението на авангарда сигурно щеше да ни е погълнало. По дяволите!

Шена с надежда погледна изображението на тяхното положение в холодисплея.

– Този авангард Прот наистина добре го измисли.

Все още не можеше да се разбере нищо окончателно. Същевременно, зелена светлинка в холодисплея предупреди за възникване на нов гравитационен център по посока на тяхното отстъпателно движение, който отслабваше засмукването в гравитационния вихър. Всичко показваше това и надеждите им с приближаването към новия гравитационен източник започнаха да се увеличават. Отново дъхът на всички секна. Неочаквана случайност или каквото и да беше това, то действаше, макар че мнозинството въртеше отрицателно глави, не приемайки обяснението, че това било случайно събитие. Би трябвало нещо друго да присъства, нещо важно.

Захватът на гравитационния вихър се отпускаше, чак докато НЕУДЪРЖИМИЯТ не избра свободно посока на полета. Отново всички бяха на крака, също и онези, които трябваше да седят в готовност пред холодисплея, останалите така и така бяха станали, и настроението при проследяването стана непринудено с бурни възклицания. Обаче веднага след това цялото пространство в холодисплея неочаквано се изпълни с изображение на гъста мъглявина.

Новата изненада внесе у екипажа на НЕУДЪРЖИМИЯ безпокойство, несигурност, но също и все по-силно чувство на любопитство.

– Анализирай мъглявината – се чу команда.

Насочените сензори осигуриха точна картина. Пред тях се показва прекрасен пъстър свят. Видяха милиони гигантски метеори, които бяха толкова много на брой и толкова нагъсто пръснати, че закриваха изгледа зад себе си, където можеше да се предусети живот. Компютърният навигатор извести за приближаването на метеор от вътрешната страна на гравитационния вихър. А още преди да могат добре да го разгледат, сензорите предупредиха за силно увеличаване на привличането в неговата посока.

– Това е преднамерено създадена гравитация – възкликна Тилън.

Лицето на Прот се смръщи от гневен страх.

– А този сега ни дърпа назад към гравитационния вихър.

– Няма да оставим това! Да го взривим! За неговата големина нашите енергийни снаряди са достатъчно мощни. – Тилън чакаше с въпросително изражение.

Прот размишляваше. Трудно му беше да започне с враждебни действия без предварителен разговор. Как-

во всъщност искаха? Първо да нанесат удар, а след това да установят диалог? Обаче това противоречи на вероятността за поведението на високоразвитите цивилизации.

– Да им изпратим съобщение с нашата миролюбива цел и нека престанат да ни притеглят. В противен случай, ще ги нападнем.

Обаче нямаше реакция и моментите на чакането започнаха да се превръщат в противна несигурност. Тайнственият метеор все по-силно ги дърпаше към своя захват.

– Никакъв избор не ни остава, трябва да го нападнем – възмути се Тилън. – Тези свине се правят на глупави.

– ОК, да изстреляме по-малък енергиен снаряд – докато гледаше в холодисплея, заповяда Прот.

Телескопските устройства им осигуряваха вярно изображение на тайнствения метеор, чак до нажежаването при експлозиите след попадението на техните снаряди.

Отново изпратиха съобщение за своята миролюбива мисия и отново нямаше реакция. Метеорът ги привличаше с още по-голяма сила в гравитационния вихър.

– Няма екипаж – отгатна Тилън с безпокойство в гласа, – да го направим, докато е време.

Прот кимна в потвърждение:

– Нищо друго не ни показва. Стреляй!

Отново изминаха няколко напрегнати мига до блясъка на техния енергиен снаряд.

– Унищожен! – кратко съобщи Тилън.

Погледът на Прот скочи върху дисплеите на сензорите. Наистина бяха свободни. Гравитационните линии неочаквано започнаха да се разпростират във

всички посоки и в пространственото изображение се оформиха необичайни фигури със смайващи форми.

След това ги чакаше полет през метеорната мъглявина, който продължи няколко часа, докато я пресекат. Обаче при излизане от нея пред тях се показва невероятна гледка: хиляди слънца с милиарди планети.

– Виж! – възкликна Тилън, – около едно слънце кръжат стотици планети.

– Такава гигантска съгласуваност при въртене около общи оси! – Прот с възхищение наблюдаваше света от хиляди планети. Някой е трябвало да раздели гигантска маса между планети с размерите на Земята. С тази цивилизация ще се срещнат. Ако наистина са толкова враждебни към чужденците, както всичко показва, по-добре би било да не бяха идвали.

– Представители на чуждата цивилизация! – компютърният навигатор извести за установената връзка. – Желят да разговарят с командира на нашия космически кораб.

– Да, свържи ни с тях – Прот се съсредоточи върху способността си за чувствено възприятие и логическо разбиране.

– Току-що получихме аудио-визуален речник на техния език за нашия компютърен преводач – продължи компютърният навигатор с рутинно спокойствие. Холодисплеят потъмня. Прот издиша поетия дъх и се спря в очакване. Не продължи дълго. Връзката бързо беше установена и при новото осветяване на холодисплей пред него вече стоеше холоизображението на група необичайно облечени мъже и жени, по външността си много подобни на земляните.

Прот вдигна ръка в поздрав.

– Идваме с приятелска мисия – поздрави ги той.

Погледът му автоматично се съсредоточи върху мъжа на преден план. На неговото лице можеше да се открие враждебност. Можеше да се усети надменна обиденост. С крайчеца на окото си забеляза добродушно шеговитата и същевременно палава усмивка на неговия съсед. Прот го погледна и се усмихна за поздрав. Отново погледна мъжа, който имаше някаква злонамереност в погледа. Сепна се и пак погледна неговия съсед. Той пък само се подсмиваше с някаква покровителска добронамереност.

– *Ние сме времевиците от галактиката Чива* – с ни най-малко любезен глас каза мъжът със строгото лице.

Прот кимна в знак на разбиране и учтиво обясни:

– Ние сме земляни. По еволюционните закони на високоразвитите цивилизации уважаваме чуждите култури и установяваме с тях приятелски контакти.

Мъжът със строгото лице цинично се усмихна:

– *Какво, причислявате се към високоразвитите цивилизации?*

Презрителната надменност събуди съмнение у Прот за сродство с инсталатора на внедрения тихон. Основните характерни черти на този мъж му се разкриха от израза на неговото лице и сочеха тази възможност. Още по-внимателно се вгледа в очите с презрителния поглед. Да, такива изпращат на космическите пътници внедрени тихони!

Мъжът отдясно ненадейно се засмя така весело, че Прот учудено го погледна. А сега защо това убедително и същевременно неразбираемо одобрително кимане, този въпрос му се натрапи в съзнанието. Прот леко се сепна. Защо кима? Разбрал е мислите му?

Обаче мъжът, облечен в зелено, любезно продължи:

– *Добре дошли! Бъдете наши гости, щом пътят вече ви е довел при нас. Ще запозная сънародниците си. Надявам се да не отхвърлят инициативата ми да ви пуснем в нашата галактика.*

И мъжът с духовития и малко шеговит поглед се обърна въпросително към останалите представители на цивилизацията на времевниците.

– *Да, мнозинството са съгласни!*

Мъжът в зелено любезно се усмихна, явно вече за довиждане.

– Търсим нашите изчезнали космически кораби – побърза да каже Прот.

– *Хм – мъжът в зелено все още се подсмиваше със същата усмивка, – не съм запознат с всички събития в нашата галактика. Доста населени планети с богат живот имаме, някъде повече от милиард подобни на вашата Земя. На тях лесно някой би се изгубил. Но, разбира се, с голямо удоволствие бихме разговаряли с вас. Също и за... как го казахте?*

– Търсим нашите изчезнали космически кораби – повтори Прот.

– *Да, да, също и за вашите изчезнали кораби. Ще ви бъда на разположение.*

След това представителите на галактиката Чива след кратък поздрав напуснаха пространството, което се виждаше на холодисплея.

Прот и другарите му няколко мига гледаха празното пространство в холодисплея, а след това той пое дъх и го изпусна:

– Фуу, стана доста бързо.

– Дяволски бързо – потвърди Само. – А с каква

цивилизация всъщност си имаме работа?

– Това предстои да видим – с неясно съмнение подхвърли Шена. – Ако съдим по онези двамата на преден план, може да ни се пише едно или друго.

– Вероятно – мислите на Прот прескачаха от любезния мъж в зелено на циничния присмех на съседа му.

– Ще се спуснем на една от техните планети.

– За аналитична схема на тази цивилизация би трябвало да включим планетарния компютър – напомни Само. – Ще ни е необходимо цялото знание в нашия планетарен компютър.

– Да, сега наистина бихме се нуждаели от нашия планетарен компютър – с горчивина в гласа отговори Прот, – обаче...

У Прот отново се събуди съмнението за евентуалните връзки между онова надменно лице и тихона, нелегално промъкнал се в планетарния компютър. Нещо в него му говореше за тяхното сродство. И в случай на съществуване на тази връзка, спешно трябваше да я прекъсне. Остава само въпросът каква каша им е забъркал оня тихон в планетарния компютър или... Прот се намръщи от неприятно съмнение... Да не би да се е свързал с някого от екипажа и да го е подчинил на волята си? Иначе, вероятността беше малка, обаче...

XV

НЕУДЪРЖИМИЯТ навлезе в свят на хиляди слънца, заобиколени от безброй планети, луни и сателити.

– Вече направихте ли анализ на степента им на развитие и технологията на общуване помежду им? – Прот продължи разговора със Само край телекомуникационния приемник.

– Да – потвърди той, – имат достатъчно предавания за междупланетни пътници, така че получихме доста интересни неща из техния живот. Вероятно за нас няма да бъде трудно да се приспособим, въпреки че между нас има различия, с които си струва да се съобразяваме. Разговарят помежду си с леко римувана реч, а пък в моменти, когато са развълнувани – в стихове. Повече ме смущава някаква по-трудно разбираема работа – Само се почеса по главата. – Съвсем сигурно се различават от нас. Повечето от тези неща биха могли да се научат, включително и правилата за поведение и общуване, по-трудно ще бъде с римуваната им реч. Обаче... – ръцете на Само безсилно се разпериха в знак, че е налице нещо неразбираемо.

– Може би вече си могъл да забележиш поне нещо загатнато, някакъв намек – насърчи го Прот.

Само, след няколко мига мълчаливо размишление, продължи:

– Събрахме записи от прихванати междупланетни програми, класифицирахме ги по отделни тематики и отбелязахме неяснотите. Може би ти ще можеш да разбереш нещо повече. Аз самият добих впечатление за някакво важно събитие. Нещо виси във въздуха.

– В една толкова развита цивилизация това може да се очаква – нетърпеливо го прекъсна Прот.

– Знаеш ли, Прот, не бих искал прекалено рано да правя големи изводи. Между тях има някакво напрежение, някакъв спор. Не го разбрах това. Искам да кажа – Само отново спря в търсене на подходящата дума, – това е чужда цивилизация със своя начин на живот. Много неща при тях не могат веднага да ни станат разбираеми, обаче от тяхното отношение към удвояването и преди всичко от привързаността им към разни размишления можем да усетим опасната заплаха за цялата им цивилизация. Значението на тази опасност не можах да установя, както също и кой изобщо я предизвиква и как. Не разбирам в какво би могло да бъде опасно удвояването, много вероятно е с тази дума да наричат клонирането. Може би нещо повече знае Ян или някой друг специалист.

Прот реши да не губи време. Веднага потърси Ян и го запозна с възникналата дилема.

– Да, ние, земляните, познаваме технологията на клонирането – Ян започна да дефинира началните понятия, свързани с поставената тема. – С психоформиране можем да гарантираме такова удвояване на даден индивид, че дори родна майка не би различила детето си от неговия клонинг, разбира се, ако между тях няма съществена разлика във възрастта. При клониране на бебето или деца на няколко години такава прилика все още може да се постигне, по-късно, разбира се, все по-малко. На Земята законово са уредени правото на клониране и правото на клонингите. Според нашите представи тези хора са равноправни. По отношение на клонирането нямаме никакви затруднения. Освен...

– Освен? – Прот повтори с нетърпение незавършеното

изречение.

Ян, малко изненадан, се стресна от сериозния глас на Прот:

– Според нас, учените от областта на клонирането, интересът към нашата област недопустимо спадна и все още спада.

– А, това ли! – Прот очакваше друго обяснение.
– Е, добре, след като кацнем на някоя от техните планети, по-подробно ще се запознаем с цялата работа.

XVI

Преди тръгване, Прот тъкмо отиваше към стаята с последния работещ терминал на планетарния компютър, когато на ъгъла на коридора вниманието му беше привлечено от някакъв спор. Забави крачка и спря. Ядосаният глас изобщо не се връзваше с веселия смях на събеседника. Внимателно се заслуша и чу твърди обвиняващи думи:

– Разговорът с планетарния компютър и престоят в това помещение са най-строго забранени! Това би трябвало да знаеш.

Обаче смехът стана още по-висок.

– Хайде, хайде, да не би наистина да вярваш в онази история с нелегално промъкналия се тихон? Всеки нормален човек на такива твърдения може само да се смее. Не се престаравай с изпълнението на всяка съмнителна заповед.

– Никой не се смее на това. Как изобщо можа да влезеш, след като без код няма вход. Къде го получи? – още по-сериозно и с повишен тон продължаваше първият глас.

– Минавах край някакъв младеж и го чух от него. Изрече го достатъчно високо на глас.

– Кой? Как може да изговори кода пред непълномощено лице?

– Не знам, вероятно не го е вземал прекалено на сериозно. Разговарях със своя тихон. И той не знае нищо за това. Голям майтап, няма що, ха-ха-ха...

– Лъжеш! Тръгвай, ще докладвам за теб!

– Докладвай, на когото искаш. Заради мен, ха-ха!

Прот влезе в момента, когато те двамата се раз-

деляха. Смеещият се натрапник вече се беше обърнал към изхода, въпреки че все още обръщаше поглед към своя събеседник, и изненадан едва не се блъсна в Прот, който за кратък миг улови в погледа му блясък на преследвано животно и веднага след това промяна на намръщената гримаса във весел смях. Момчето го поздрави и мина покрай него. Всичко това продължи само миг, прекалено малко за по-ясна преценка, но все пак достатъчно за вземане на решение за спешно наблюдение на това момче. Възможно би било много лесно развиване на зависимост от внедрения тихон.

XVII

След кацането на планетата Тарк с интерес оглеждаха околните сгради с висящи градини. Още с първите впечатления можеше да се усети изключително високото ниво на развитие на времевиците. Законите на гравитацията не бяха важни за техните конструкции, поне така изглеждаше, въпреки че гравитацията беше почти равна на тази на Земята. Цели сгради, паркове и малки езера се изкачваха едни над други в необикновена хармония.

Обаче Тилен никога досега не си беше блъскал много главата с архитектурата като изкуство.

– По-добре е да побързаме – подхвърли той, обаче Прот продължаваше с интерес да се оглежда наоколо.

– Проверявам сродството с нашите естетически наклонности – поясни той.

Но след като забеляза набръчкването на челото на Тилън при споменаването на сродство от този вид, добави още:

– Добре е да се знае по какво си подходдаме и какви общи наклонности имаме с индивидите от новата среда.

Непринуденият разговор насърчи и Шена, а той, в свой стил, се поколеба, т. е. размишляваше на глас по въпроса, дали да решат най-напред да потърсят липсващите космически кораби или да се запознаят с тази цивилизация и да се погрижат за собствената си кожа, което, според него, би било най-разумно.

– Достатъчно! – Прот прекъсна развързката на дебата. – Музеят на космическите летателни апарати, според цялата информация, с която разполагаме, е най-

интересен за нас, защото трябва да научим нещо повече за тяхното технологично развитие.

* * *

При пристигането си пред сферичната сграда с няколкокилометров диаметър, където трябваше да се съхраняват забележителности от всички краища на вселената, Прот с интерес се заглежда наоколо:

– Фуу, колко оживено е тук. Истински мравуняк. Гигантската сграда сред красиво устроени паркове направи силно впечатление дори и на Тилън.

– Красиво, няма що! В тази сфера, значи, са сложени по-малките космически апарати, а по-големите – на полигоните зад нея.

Прот с интерес оглеждаше всичко, от устроените паркове, зелени площи и декоративни дървета до интересните конструкции и множеството времевици. Едни се разхождаха, други в програмата си имаха някакви игри. Доста забавно беше да ги гледа човек.

– Имат доста добър усет за красива околна среда и приятна атмосфера.

Шена се присъедини към разсъжденията на Прот, а също и Тилън, макар и по малко по-различен начин, по-точно, повече гледайки привлекателна времевица.

– С тези времевици можем добре да си допаднаем, нали? – каза той с весела непринуденост.

– Външно времевиците доста приличат на нас. По-важно ще бъде да ни допадне техният начин на разсъждение – Прот продължи да размишлява. – Светът на ценностите на тяхната цивилизация за нас е най-важен и засега все още доста голяма загадка.

След влизане в гигантската сфера стигнаха до голяма зала с тридесетметров холографски пространствен дисплей, който показваше вътрешното разположение на музея. На разположение бяха множество тематично завършени експозиции, така че след кратко съвещание, избраха обичайния маршрут на обход на изложениите забележителности, експозицията с комплексно представяне на отделните цивилизации, при което роботизирани кукли с външност на съществата от тези цивилизации обширно представяха обичаите на коренните жители и степента на тяхното развитие. Разбира се, там имаше доста интересно за Земята, обаче всичко беше прекалено много за еднократно разглеждане и след няколко часа, увлечени в разглеждането, трябваше малко да си отдъхнат. И за отдиха времевиците се бяха погрижили добре. Навсякъде беше пълно с помещения за почивка, развлечение и дружески срещи. Влязоха във възможно най-близкото и застанаха пред необикновени маси с реещи се в средата плотове. Около тях всичко беше пълно с полусфери и цилиндри за поставяне на свободно висящи седалки и облегалки по желание. Времевиците можеха много интересно и удобно да ги подредят и също така да ги пригледят към броя на отделните компанияки около реещите се плотове. Само че малко по-различни бяха масите край стената с по-голям или по-малък холоприемник за приемане на различни програми.

Гени беше привлечена от любовната история в съседния холодисплей, а Тилън – от показваните спортни състезания. От спортното предаване можеше да се видят и пълните стадиони и общият интерес на времевиците към спорта. Прот огледа всичко поред. Всичко го интересуваше. А докато събираше впечатления, за миг,

бегло, едва доловимо, забеляза изплъзващ се поглед. Някой ги държи под око. Обаче това се очакваше.

По-неочаквано беше липсата на интерес у другите времевици към тях. Вероятно чужденците не означават за тях нищо ново.

– Прот! – приглушено го повика Мими и леко го ритна с крак. – Виж в холодисплея до зелената колона в ъгъла.

Прот се обърна. В отдалечения може би на петнадесет метра холодисплей забеляза изображението на космически кораб.

– По дяволите, това е ПЪТЕШЕСТВЕНИК 127 – просветна му при бегло показаната подробност, но още в следващия миг картината се промени. Бързо трябваше да се добере до холодисплея. Вече искаше малко по-бързо да мине покрай един широкоплещест мъж група тромаво придвижващи се времевици, когато усети ръка на рамото си:

– *Вие сте чужденец, нали?*

Очите с изплъзващия се поглед гледаха в него. Този път гледаха с по-твърд и решителен поглед. Прот, въпреки това, погледна към холодисплея. Обаче той се намираше прекалено далеч.

– *Интересуват ви програмите?* – натрапилият се събеседник упорито го задържаше. Да се отърва грубо от него или какво, помисли си той. Точно в този момент да му се лепне... разбира се, иска да му осуети достъпа до холодисплея.

– Извинете за момент – учтиво се извини той, – с голямо удоволствие бих разговарял с вас, само че отивам до холодисплея.

Обаче следващата му крачка беше спряна от малко по-висок времевик.

– *А накъде сте се забързали така, чужденцо?*

След няколко думи вече беше обкръжен от трима времевици, разбира се, много любопитни, защото всичко ги интересуваше. Откъде идваше, как се чувства, харесва ли му на тяхната планета и т. н. Накъдето и да се обърнеше, не можеше да се измъкне от този кръг необичайно дружелюбно настроени времевици. Би могъл да се изтръгне от тях само с безсрамна решителност. Обаче... ако имат задължението да го пазят, по-скоро под въпрос беше това какви резултати биха дали грубите действия.

След това времевиците станаха по въздържани, по-точно по-малко непринудени. Накрая можа без гробности да се измъкне и да си пробие път до холодисплея. Обаче прекалено късно. В програмата вече беше някакво спортно състезание.

„Затова лесно се отървах от тях – помисли си той, – обаче как да проверя истинността на картината на нашия липсващ космически кораб?“ Набързо огледа най-близките времевици и се обърна към един младеж с изразителен нос, слабо, издължено лице и външно с поумерен, достъпен изглед.

– Какво показваха преди малко в холодисплея? – попита той въздържано и спокойно.

Младият времевик с интерес го погледна:

– *А, в новините ли? Може би дори вас. Нали сте земляни?*

– Да – потвърди Прот с леко кимване.

– *Радвам се.*

– Да не би по програма да даваха космическите кораби на земляните?

Времевикът с усмивка погледна край него.

– *Може би. Не следях внимателно.*

Прот погледна назад. Група натрапчиво приказливи времевици се беше спряла на няколко крачки встрани.

Младежът поглеждаше ту към Прот, ту към времевиците и пак към Прот.

– *Мога ли да ви помогна с нещо?*

Прот завъртя отрицателно глава.

– Бих искал да видя онова холопредаване за нас.

– *Е, вижте, можете отново да изискате това съобщение. Искате ли да го видите?*

Прот потвърди с привидно равнодушие:

– С голямо удоволствие.

* * *

На въпроса на Мими за показаното в холодисплея, Прот леко завъртя отрицателно глава:

– Вероятно са ни споменавали в новините – и като размисли, продължи: – Не можах навреме да се приближа до холодисплея. Забавиха ме. Иначе, след това получих запис на новините, обаче в него нямаше нито помен за нашите липсващи космически кораби. А в онова холопредаване абсолютно сигурно видях кораба ПЪТШЕСТВЕНИК 127. Защо, по дяволите, крият това от нас? Оставиха ни да се движим свободно, а от друга страна такава... не знам как да го кажа... намеса или криеница...

– Хайде да се правим на тъпи и да ги проучим, доколкото можем – след кратка пауза предложи Шена. – По всяка вероятност ще бъдем принудени и бързо да предприемем мерки и тогава ще бъде добре да знаем кое какво е във всичко това.

* * *

– Хей, момчета! – Тилън с оживено ръкомахане ги викаше да го последват. Смехът му обещаваше нещо забавно. – Долу имат нощни барове – поясни той. Обаче в отговор на поканите си получи само хладна въздържаност. Причината за това беше само това, че всички последни събития внесоха прекалено голяма несигурност и притеснения. – Секс или нещо такова по времевишки. Хайде да ги разгледаме и от тази страна.

Сериозното настроение поради съмнението в показаното холопредаване и прикриването на техните липсващи космически кораби, се поддаде пред любопитството. Шена иначе напомни още нещо за сметка на състоянието в момента и това, дали избраната тематика е подходяща, обаче на подканата да предложи нещо по-смислено, замълча и след известно време попита:

– Каква е програмата?

– Не знам, нека да я видим.

След това последваха още няколко разменени мнения и някои колебания по отношение на изгубеното време за забавление, та до окончателното решение в полза на гледането.

* * *

Полутъмните помещения с бързо редуващи се цветни образи и разни видеокартини по стените напомняха на нощните клубове на Земята.

– Доста оживено е тук – Шена показа към входа, над който се полюляваше образът на привлекателна времевичка: – Да отидем там!

– Е, хайде да погледнем насам – с усмивка се

съгласи Прот.

Влязоха в кръгла зала, където цветни образи по стените, тавана и колоните при движението и изчезването си красиво хармонираха с холокартините във вътрешното пространство и пораждаха усещане за движение през живо събитие. Изключително находчиво беше това сменяне на цветовете и прозрачните холокартини. Преливаха се от една завършена художествена творба в друга, съвсем различна от предишната.

И тук имаше реещи се маси с навалица от времевици около тях, само че бяха разположени по-нагъсто из цялото помещение. Програмата сигурно беше интересна, защото почти всички места вече бяха заети, а предимно по-млади времевици, въпреки навалицата, продължаваха да пристигат през входовете. В последния момент успяха да си намерят малко място в края на залата.

– Да постъпим като местните жители – каза Тилън и си поръча питие по примера на съседната маса.

* * *

Обявеното с пулсираща светлина начало на програмата с изпълнението на прочутата певица и танцьорка Ава, привлече погледите към отвора в стената под тавана, откъдето трябваше да започне програмата си, и пространството се изпълни с тихо очакване, чак до нейното бавно спускане върху рееща се площадка. Заради нея залата беше толкова пълна. Съдейки по първото впечатление, и тя добре съзнаваше това. Самоувереност и непринудена чувственост лъхаха от нея, докато, обляна от сияеща светлина, внасяше весело вълнение с хармоничното ритмично полюляване на тялото си.

На метър и половина над пода реещата се пло-

щадка спря. Помещението още повече се затъмни и Ава в съпровод на музиката зад нея запя с тихия си чувствен глас, като все повече отдадена на екстаза се извиваше в ханша.

– Централната атракция! – подхвърли Прот на себе си и на компанията, като се смееше, и след оживената реакция на мъжката част от компанията, отново продължи да следи програмата.

Ава се движеше на реещата се площадка над главите на посетителите. От време на време се навеждаше към отделни от тях, а след това продължаваше, хвърляше част от облеклото си или някое украшение и с предизвикателен смях гледаше към играта на светлинните фигури над главата си, сякаш тази игра особено я забавляваше. Така бавно обиколи залата и стигна до Прот.

Пред него още веднъж се загледа в онази игра на светлинни фигури. След това коленичи и, съзнавайки своята привлекателност, весело се засмя на глас.

Прот не скриваше възхищението си от симпатичната ѝ външност, когато, след размяна на погледи, ѝ се усмихна, както и повечето преди него, на които прочутата танцьорка беше спуснала погледа си. Обаче този път Ава не продължи веднага обхода си.

– *Чужденец?* – игриво попита тя.

Прот леко кимна в потвърждение.

Ава се усмихна, хвърли му няколко любопитни погледа и протегна ръка:

– *Ще се присъединиш ли към мен?*

Прот безсилно сви рамене:

– Не знам този танц. Не съм го виждал – смеейки се завъртя отрицателно глава. – Няма да мога да ти бъда от помощ – каза още той и бързо плъзна милващ поглед от красивото ѝ лице през пълните ѝ гърди до

загрялото ѝ тяло, и пак я погледна в очите.

Прочутата танцьорка погледна бързото пулсиране на светлинните фигури над себе си.

– *Трябва да продължа програмата, предиупреждава ме* – обясни тя.

Прот оправдателно вдигна рамене, обаче прочутата танцьорка още веднъж повтори своето «хм» и още по-приятно се усмихна:

– *Трябва ми само един мъж, за да изпълня своя танц пред него.*

Сега Прот повтори нейното «хм», обаче със съвсем различна интонация и с още по-различен оттенък в него и огледа близките времевици. Даваха му знак да отиде. Обърна се към Тилън и Шена.

– Върви – насърчи го Тилън, – аз не бих му мислил.

Прот се предаде.

– Нека бъде!

С помощта на предложената ръка на танцьорката отиде до един матрак на реещата се площадка и седна.

Ава се залюля в ханша. Наслаждаваше се на този танц. Някаква радост се изливаше наоколо от нея, чак докато и нейният поглед не стана примамлив, дори похотлив. След това, докато чувствено полюляваше ханша си, устните ѝ се издуха напред под погледа на Прот и многообещаващо допълниха ритмичните вълни в еротичните движения на предизвикателното ѝ тяло, а сексуалната възбуда при срещата на техните погледи вече премина в таен разговор на чувствена хармония и изкипя в страстно пожелаване.

Изпълнението ѝ сигурно много се харесваше на времевиците. Толкова бурни възгласи и разговори придружаваха тяхното възхищение от представлението,

че Шена още не можеше да реши, дали е по-добре да гледа изпълнението на прочутата танцьорка или времевиците. Тяхната реакция го смайваше. Необичайна беше. Развълнува го. И най-добре беше да се обърне към близкия времевик и с хаплив комплимент за сметка на веселото им реагиране на еротичния танц на танцьорката.

– Чудесна е – каза той.

– *Какво?* – времевикът с изненада реагира на неговата бележка.

– Доста интересна е, нали? – продължи с обяснение Шена.

– *Хм, е, да, разбира се, разпали също и чужденеца* – времевикът все още гледаше с подозрение.

Шена отново се усмихна и кимна. Само че не можеше да си обясни реакцията на времевика. Още веднъж погледна Прот, Ава и пъстрата игра на цветните фигури над тях. Нищо неразумно не можеше да се види. Прот, без каквито и да било чувствени излияния, спокойно наблюдаваше танца на Ава. Нищо такова, по което можеше да съди, че танцьорката го е разпалила.

Шена, отново опипом, обясни:

– Предпочитам да гледам нея, отколкото приятеля си.

Обаче след тази бележка времевикът още по-недоверчиво се вгледа в него:

– *Чужденец, а!* – погледът му се изпълни с шеговита насмешка. – *Ваши приятел, а? Не познавате тази игра.*

Шена продължи да се усмихва, въпреки изключително смущаващия оттенък в гласа на времевика.

– Какво искате да кажете? – попита той.

– *Светлинното шоу над площадката на тан-*

цъорката – лицето на времевика необичайно се проясни.

– Аха, доста интересно е, да – Шена, разбира се, беше забелязал играта на светлинните фигури, обаче след като изпълнението на танцъорката започна, не им посвети повече внимание.

Тогава го смути шумно аплодиране. И времевикът край него също заръкопляска.

– Сензори! – неволно изрече Шена.

– *Да, датчици за сексуална възбуда* – безучастно отвърна времевикът, докато наблюдаваше играещите светлинни фигури над реешката се площадка, като бегло погледна Шена. – *Сензорите за сексуалната възбуда откриват емоционалните и сетивните реакции на вашия приятел и веднага ни ги предават чрез светлинното пулсиране на разни фигуративни символи. Да, Ава сигурно много му харесва. Дори и аз не бих могъл да излъча от себе си такава реакция, въпреки цялото си възхищение от тази танцъорка.*

Шена погледна Прот и танцъорката. Съдейки по все по-силното пулсиране на сензорите, трябваше дяволски добре да са си паснали.

– Сензори – измърмори под носа си той, – по дяволите!

– *Ха!* – с непринудено веселие недоверчиво възкликна времевикът. – *Значи, наистина не знае за сензорите на сексуалното желание и дисплея над реешката се площадка!*

И се наведе към компанияката си, явно доста любопитни, по-точно – все по-любопитни...

Шена остана без думи. Как да предупреди Прот? Нищо не можеше да промени. Само на Тилън, Рац и двете момичета обясни действието на датчика за сексуална

възбуда. След това, като размишляваха, поглеждаха ту времевиците, ту Прот. Реакцията иначе беше доста бурна, но нищо не показваше евентуални вредни последици. Нищо неприятно за тяхната мисия не можеше да възникне от това. След това и сами се съсредоточиха върху графичното представяне на сензорните измервания. В края на краищата, при всички положения, досега още не бяха имали възможност да опознаят своя командир в тази светлина.

Овлажнените устни на Ава, облизвани от мекостия ѝ език и още повече под разгорещения поглед на Прот, предизвикателно набъбнаха. Прот усети горещия ѝ дъх на врата си. Прие това обещаващо предизвикателство и спусна жадния си поглед от пълните ѝ гърди до оголения ѝ ханш и след гъвкавите движения на пищното ѝ тяло в бавна сексуална възбуда последва оживена игра на светлинните фигури над дансинга и още по-оживено одобряващо аплодиране от зрителите.

Прот огледа близките лица, видя насърчителни усмивки сред веселото признателно настроение и за миг погледна своите. Малко въздържаното изражение върху лицата на Шена и Тилън леко го изненада и породило у него капчица съмнение за нещо неправилно. Срещна и погледа на Мими. Обаче можа да забележи само още по-силно въодушевление и възхищение, отколкото при времевиците. Усети някакво несъвпадение във всички тези реакции, обаче нямаше време да се задълбочи в подробностите и играта на чувственото разпалване се повтори под все по-горещите погледи, след като и последната част от прозрачното облекло се плъзна надолу по приамливите бедра на танцьорката.

XVIII

Докато вървяха с ускорена крачка през обширната затревена площ с декоративни храсти, лицето на Прот с изопнатото изражение върху него се зачерви.

– Можехте да ме предупредите! – отсече той с неприкрит гняв.

– След това всичко щеше да е още по-тъпо – оправдавайки се отговори Шена.

При думата «тъпо» Прот леко се сепна и погледна бясно, а Шена, след като осъзна неуместния си израз, се отказа от по-нататъшни оправдания.

Прот още повече удължи крачката. Гневните избухвания заради палячовското изпълнение преминаваха през него ту с диви, ту с отслабнали пристъпи.

– Според обичаите на цивилизацията на времевците много добре се представи – подхвърли Шена, доколкото можа успокояващо. Обаче беше необходимо още малко бързо ходене и увещания от Шена, преди гневът на Прот да стихне и да се измести от по-добро изживяване, а той да се отдаде на повторно преживяване на вечерната среща с танцьорката Ава.

– Прот! – с подчертана сериозност се обади Тилън. – Току-що получих съобщение от нашия кораб. Възникнали са опасни усложнения.

– Какви усложнения?

– Само ще изпрати куриер. Не можеше да каже повече заради евентуално подслушване.

Прот се спря:

– Да, абсолютно сигурно е, че подслушват. Ще се срещнем в парка пред музея на космическите апарати.

* * *

Само бегъл поглед към куриера беше достатъчен, за да се предположи, че ситуацията е сериозна.

– Какво се е случило? – попита Прот с безпокойство.

В отговор куриерът му подаде малък таблет с незабавно показване на съобщението на Само. На неговата повърхност се показва лицето на Само.

– Заловихме двама микробиолози при влизане с взлом в помещението с планетарния компютър. Също така, те двамата се оправдаваха с безсмислеността на забраната за достъп в тези помещения заради предполагаеми грешки в работата на компютъра. Наредих да се проучи тяхната работа. В лабораторните анализи открихме синтез на непознати досега организми със способност да се прикрепват към мозъчните клетки, където взаимно се свързват в по-висши организми за контрол на действието на мозъка и за насочване на разсъжденията и решенията на индивида.

Проверихме атомния строеж на мозъците и на двамата микробиолози и в тях също открихме такива микроорганизми, свързани във вериги и преплетени вече в доста голяма част от мозъчния обем. Можем да направим заключение, че се извършва преобразуване на информацията от вирусния тихон в материя чрез биологична лаборатория. До каква степен е извършено, все още остава открит въпрос. Заповядах да се прегледа целият екипаж. Обаче преди системния преглед на отделните членове на екипажа, някой извади от строя уреда за пространствено заснемане на атомите, като по този начин осуети прегледа. Тези уреди бързо и лесно ще при-

ведем отново в изправност, обаче все още остава опасността от допълнителни затруднения от страна на обсебените. Не знаем кои са.

* * *

Приемникът на китката на Прот извънтя в поканата за разговор на далечно разстояние със Зей.

Прот повдигна приемника. От ръчния холодисплей му се усмихваше времевикът, изрекъл любезните поздравителни думи при първата им среща с тази цивилизация.

– *Добър ден, земяни! Как се чувствате сред нас?* – любезно ги поздравя той.

Прот по същия начин му благодари за гостолоубието.

– Интересна цивилизация сте.

– *Вероятно не скучаете?*

– Не, ни най-малко. Дори... – на Прот му просветна мисълта, че думите на времевика може би се отнасят до случката с танцърката Ава.

– *Каня ви на вечерно парти* – продължи Зей. – *С удоволствие бих разговарял с вас и бих ви представил на своите приятели.*

– Разбира се, сърдечно благодаря за поканата. С удоволствие ще дойдем.

– *Значи, довиждане!* – с усмивка поздравя преди раздяла мъжът в зелено.

Прот се спря, размишлявайки. Не можеше да помага много при ремонта на уреда за заснемане на атомите и информационните връзки между молекулярните системи, може би при откриване на обсебените членове на екипажа би могъл да стори нещо повече. Въпреки това, на поканата на Зей трябваше да даде предимство.

XIX

На вечерното парти в многобройни помещения се блъскаше шарено множество от гости от всички краища на цивилизацията на времевиците, различни както по облеклото, така и по външността.

Много интересна компания, измърмори Прот, докато разглеждаше. И помещенията също бяха интересни и доста обширни. На пръв поглед, бяха изградени само от художествени скулптури с разноцветни декоративни храсти край колоните. В тях продължаваха малки езерца от парка. Изобщо нямаше истински стени, защото и навън беше приятно топло.

Зей отведе Прот до своите приятели и познати, представи ги и въведе Прот в кратки разговори с тях. А след известно време Зей се приближи до Прот:

– *Елате, ще ви покажа нещо интересно!*

Разходиха се до композиция от разни скулптури и гравюри, дълга няколко десетки метра и може би два метра висока.

– *Вижте тази наша забележителност!* – върху повърхността на първата скулптура от тази композиция се изреждаха множество различни символи. Прот с интерес разгледа различните детайли.

– Символизират еволюцията на цивилизацията, нали? – опита се да отгатне той.

– *Така е, отгатнахте. Със символите сме обхванали еволюцията, от нашето възникване до наши дни. Вижте тази скулптура, представлява вълшебник до ковчеже, от което с вълшебство ви изважда който и да е предмет.*

Прот се усмихна:

– Може би действа въз основата на лепене на микроскопични частици?

– *Познавате ли това?*

– Това ковчеже, значи, символизира фабрика за хипно изработка на различни предмети по желание. И ние имаме такива фабрики. Всичко – от облекло до летателни апарати – можете да получите от тях.

– *Да, да – с любезна покровителствена усмивка кимна Зей. – Само висока степен на технологично развитие осигурява изграждането на такива фабрички. Може би искате миниатюра на вашия кораб?* – подхвърли той сякаш между другото и, без да чака отговор, изрече поръчка. Скулптурката, изобразяваща вълшебник, духна в ковчежето облак прах, от който пред техните очи се появи миниатюра на космическия кораб на Прот.

– *Заповядайте! Разгледайте я!* – Зей я подаде на Прот. – *Можете да проверите достоверността на снимката.*

– Добре направено! – Прот не намери никаква разлика.

– *Вижте вътрешността! Обърнете!* – каза му Зей.

Прот обърна миниатюрата, като се показва долната част от прозрачен материал. Можеше да се види цялата вътрешност. Безспорно, всичко беше много точно преснето от оригинала. «Хм!» – измърмори той изненадано. Значи, имат вече снимка и на вътрешното пространство на техния кораб! Обаче не спомена мисълта си.

– Да, интересна техника – каза той и постави миниатюрата обратно в ковчежето на вълшебника. След това се спря, погледна към края на композицията върху

еволюционното пано и попита: – А за какво говорят последните символи?

– *Ха, много открития имахме през последните години. Сред тях също е и удвоителят.*

– Удвоител? – леко провлачи Прот.

Зей се усмихна на очакваната реакция.

– *Да, този уред за миг изработва копие на живи същества.*

Прот набръчка чело. Какво в този уред би могло да бъде толкова важно, както можеше да се усети от оттенъка в гласа на Зей?

– И ние можем да направим доста достоверни двойници. Клонирането ни е познато вече доста време.

– *Да, де, ама това е нещо съвсем друго.*

– Удвояването не би представлявало голямо затруднение за нас. Доста опит имаме с клонирането.

– *И ние отначало мислехме така* – Зей го гледаше без обичайната самонадеяност на представител на по-развита цивилизация. В гласа му можеше да се усети дори малко горчивина, притаен гняв и безсилие.

– В технологично отношение със сигурност това е голямо достижение – Прот поиска да се задържи на тази тема. – Адски много знания са необходими за изработване на такъв удвоител. Върховете на науката, както биха казали много хора, нали?

– *Е, виждате, добре се разбираме ние двамата. Вашите разсъждения са ми разбираеми.*

– Радвам се – отговори Прот.

Зей продължи:

– *Сили, представляващи ужасна заплаха, се освободиха, след като решихме научните проблеми, и ни поставиха пред сериозни проблеми.*

Прот го слушаше с въпросително изражение.

– Трябва да разговаряме за това. Не сега, някой друг път. Нека по-добре да се върнем към символите. Разкриват ви нашия път на развитие. Тук, до вълшебника, тези символи тук, може би сам ще ги разгадаете?

– ОК – Прот се приближи до показаните символи. Не можа да ги разбере, поне не веднага. Трябваше му малко повече време. Можеше да попита Зей, защото беше приятен събеседник, а също така му се и усмихваше, макар и малко подигравателно. Предпочете да се задълбочи в решаването.

В това време се приближи един времевик с твърди черти на лицето. По първите впечатления имаше вид на твърд, решителен мъж, а след няколко изречени думи Прот забеляза знаци на безпокойство. Нерешително пристъпваше от крак на крак, докато Зей не му даде знак свободно да говори.

– В зоната Ликс губим.

Прот погледна Зей. По реакцията му можа да долови изключителното значение на съобщението. Сигурно се отнасяше до онази прихваната информация при кацането им на планетата. Обаче какво могат да губят? Съдейки по всичко, явно става дума за военна ситуация. И при най-добро желание не можеше да си представи нещо друго.

– Значи, започнаха – измърмори веднага след това Зей. От лицето му изчезна цялата му жизнерадост.

– В близките зони се обезпокоиха! – продължи куриерът.

– Да, да , разбира се – Зей прие тази информация безучастно, с едва забележимо кимване. *– Съвсем разбираема последица.*

– Свикан е парламентът. Изпратиха ме да ви

взема – каза куриерът.

– Да, да – Зей се обърна към Прот. – *Скоро ще ви посетя. Още много неща ще ви обясня.*

И домакинът на Прот си взе довиждане.

* * *

Защо не каже направо, питаше се Прот. Всичко сочи начало на война. Обърна се назад към скулптурата на еволюцията и се загледа в символите. Прекалено сложно са подредени, беше принуден да констатира. Обаче още преди напълно да се задълбочи в посланието на символите, чу зад себе си глас.

– *Затруднение ли имате с разбирането на символите?*

Прот се обърна и видя времевика, изрекъл острите думи при тяхното пристигане в цивилизацията на времевиците. Това беше онзи «Мишелов», за когото доста се говореше в прихванатата информация.

– *Още не съм успял съвсем да ги разгледам – отвърна той.*

– *Не сте ли?* – Мишеловът го погледна, високомерно убеден в очаквания отговор и се засмя с неприкрито презрение. По цялото му лице се разля удоволствие от затруднението на Прот с разбирането на символите.

– *Защо според вас би трябвало да имам затруднение?* – със запазено спокойствие и с поглед, леко втрещен от притаен гняв, попита Прот.

Обаче времевикът отговори още по-надменно:

– *Може би нещо показва това* – и по лицето му, за миг станало сериозно, отново се разля самодоволна, по мнението на Прот някак си малоумна, победоносна

усмивка.

Прот неволно се сепна. Подозрението му за замесеността на Мишелова в тайното вкарване на шифрован код за развиване на супер тихони в планетарния компютър все повече се затвърди. Обърна се към детайла на релефа на еволюцията. Точно в момента на разгадаване на тези детайли го хвана този Мишелов. Пред очите му се появяваше презрителната победоносна усмивка. Сякаш в тези детайли имаше нещо важно. Онзи смях не беше престорен, но и победоносният блясък в очите му трябва да имаше някакво основание. Пред Прот за миг се свали воалът от прикритата опасност от непосредствени враждебни действия с тази гигантска цивилизация. В междупланетните холоемисии, които успяха да прихванат, често се споменаваеше този Мишелов. Доста важна личност трябва да е. Някои времевици, при споменаване на името му, видимо се обезпокоиха, особено при споменаването на някакво сдружение или движение, наречено «Мишелови». Вероятно на него. Може би? Доколкото самият той не се е кръстил на това движение. Все повече мисли прииждаха в главата на Прот. Ако трябва с оръжие да си извоюват връщането на Земята, което би се случило съвсем лесно, като се има пред вид по-големия брой времевици с характера на Мишелова, ще трябва да намери някакъв успешен начин за противопоставяне на тази по-високо развита цивилизация. Къде са слаби, как да им се измъкнат?

Връхлитането на мисли в крайно напрегнатия ум на Прот спря. В гърдите си почувства пораждање на бясна съпротива на преследвано животно, което спира и предизвикателно обръща глава.

Внимателно се вгледа в символите. В тях може би се крие дори описание на вирусните кодове, тяхното

въвеждане, тайното им промъкване за овладяване на тихоните и по този начин за овладяване на цялостното функциониране на планетарния компютър, всичките му потребители, а чрез тях после...

Прот се съсредоточи върху търсенето на връзки между символите. Тук бяха дадени знания за изграждане на възловите точки на отделните връзки.

Вмъкването на няколко такива възлови точки вече би предизвикало пълно преобразяване на тихоните... Да, ето, това е... леко му проблесна възможно решение. Следеше символите. Пред него започнаха хармонично да се съгласуват и да се допълват, подробностите се сляха в смислова цялост. Схвана тяхното послание. Победоносно чувство изпълни гърдите му, въпреки че, разбира се, ни най-малко не го показва външно.

Със спокойствието на наблюдател на творби на изкуството, Прот, с няколко движения на ръцете, представи връзките, изразеното със символи послание за тайното вкарване на вирусна информация.

– За това ли мислехте? – попита той, намеквайки за забележката относно разбирането на символите.

Мишеловът го стрелна с бесен поглед, но миг след това вече се усмихваше, макар и малко по-малко самонадеяно. Поне Прот имаше такова усещане. Хвана го натясно. Доста голяма вероятност имаше, че го е хванал.

– *Преди малко разговарях с вашите приятели* – Мишеловът промени темата.

– А, така ли? – Прот го изгледа с оценяващ поглед. Значи, не се интересуваше вече от символите върху еволюционното пано. ОК. Може би наистина беше достатъчно. – Къде?

Мишеловът с леко повдигане на ръката показва към конусовидния павилион:

– *Връщам се там. Може да дойдете с мен.*

* * *

Вече прекалено оживената глъчка предизвика тягостно усещане у Прот, а разгорещените лица на малко необичайните времевици с агресивния си смях и прекалено спонтанното си веселие, му бяха някак си неприятни.

– Хей, Прот – извика Тилън. – Виж тези времевици. Същинска циркаджийска компания, а?

Прот бързо погледна Мишелова, за миг се замисли над хладния му остър поглед, който беше вперил пред себе си, и се приближи до Тилън.

– Какво става?

– Ха, тук е някаква необикновено шарена компания от времевици. Представят се за членове на «Бързите ездачи», някаква особена група с основен принцип да се живее интересен приключенски живот – Тилън весело се засмя. – Изобщо не ми е чуждо тяхното мислене. Добре си допаднахме. Дори ни поканиха на своята планета в зоната Ликс.

Прот кимна с одобрение за такива познанства и се придвижи напред към Шена и Рац. Отправи оценяващ поглед към техния оживен разговор с малка групичка времевици, огледа се наоколо по залата и възнамеряваше да продължи напред, когато в съзнанието му проблесна: именно за тази зона говореше преди малко Зей. Там току-що се е стигнало до някакво напрежение или нещо такова. Там ги канят. Защо...

– Хей, Прот! – Мими се приближаваше към него, ръка в ръка с един добре сложен времевик. – Тези времевици са възхитени от нашия интерес към тях.

Непринудено погледна своя придружител. Той, праметнал ръка през рамото ѝ, весело кимаше и със силния си смях насърчаваше несериозната ѝ игривост.

«Защо, по дяволите, искат да ни закарат на тази планета?» – замисли се Прот. Нещо крият. И то в момент на нараснало напрежение на нея. Като се има пред вид лицето на Зей, внезапно станало сериозно при съобщението на куриера, тук трябва да се крие нещо сериозно. Вероятно опасно. Дума да не става, там не отиват. Отново се съсредоточи върху приятеля на Мими. Скришом погледна за кратко лицето му и това потвърди подозрението му. Поведението на Мими като на несериозно, глупаво и самовлюбено момиче, до този момент не беше толкова важно за него. Обаче този времевик съвсем я беше подчинил на себе си. Така лесно му се оставяше, че смехът му вече ставаше направо обидно самоуверен.

– За съжаление ще трябва да отложим посещението – Прот хладно прекъсна това странно забавление и след обидения поглед на придружителя на Мими, обясни още: – Вашата планета със сигурност е много интересна. Хубаво ще ни бъде там, защото с удоволствие се веселим. Обаче сега нямаме време за забавления.

След това откровено или, по-точно казано, съвсем по маниерите на тази група времевици, се усмихна с примес на дяволито веселие. Подражаваше им.

Отстрани се приближи Мишеловът.

– *Исключителна планета. Прескачането до нея няма да бъде само забавно за вас – каза той, – а може би също и полезно. Защото търсите вашите липсващи кораби, нали?*

Прот внимателно слушаше. Разбира се, това би трябвало да ги интересува и то ги интересува... каквото и да било, отнасящо се до изгубените кораби, вече би

трябвало да бъде достатъчен повод за посещение на тази планета... обаче не с тази компания. Не, не с тях.

– Благодаря за съвета. Разбира се, че ще се обадим там веднага, щом уредим някои важни дреболии.

– *Какво е толкова спешно?* – Мишеловът и двамата времевици до него го погледнаха с приятелско любовитство.

Обаче тяхната самоувереност с иронично подсмиване разпали в Прот притаен бяс.

– Много неща! Има много неясноти. Една от тях се отнася до нашия разговор за еволюционното пано – Прот с твърд проницателен поглед следеше всяка промяна в изражението върху лицето на Мишелова.

– *Не бих могъл да се похваля с пълно разбиране на вашата параноя* – отвърна Мишеловът и с неразбираем говор се обърна към времевика на Мими, като след няколко думи се отдалечи.

XX

След завръщането на борда на НЕУДЪРЖИМИЯ Прот свика екипажа. Всички, заедно със Само, неговия заместник и командир на НЕУДЪРЖИМИЯ по време на неговото отсъствие, съсредоточено слушаха разказа му за срещата край еволюционното пано със символите на еволюцията, обяснението на положението в момента и заключителната констатация:

– Няма съмнение, мишеловите са ни изпратили внедрения тихон. А иначе, всички събития в последно време сами по себе си достатъчно ясно показаха това.

– Най-добре да унищожим планетарния компютър с всички тихони в него – предложи Само, обаче Прот завъртя отрицателно глава:

– За това си струва да размислим още веднъж. Също така и противоположните основания са силни.

Прот замълча. На лицето му, докато претегляше различни решения, все повече се очертаваше твърдо изражение:

– В разговора си с времевиците можах да установя, че се случват необичайни събития с още по-необичайни стремежи. По всяка вероятност, някой иска да вземе властта в зоната на Ликс. Доколкото все още не му се е удало. Много признаци сочат изключителното значение и обхват на усложнената обстановка там. Сочат гражданска война. Засега все още нямаме достатъчно данни за по-прецизен извод за тамошните събития, обаче доста вероятно е, че някой има намерение да вземе властта в цялата зона на цивилизацията на времевиците. Може би, сред заговорниците са именно онези, които тайно ни вкараха своя тихон.

– Още още едно основание повече за навременно унищожаване на всичко в нашия планетарен компютър – намеси се Само. – В противен случай ще трябва да се борим на два фронта.

– Не бива да избързваме – хладно отхвърли идеята му Прот. – Все още не познаваме времевиците, поне не достатъчно. Също така, нищо не можем да научим за тях против тяхната воля, а преди всичко, за тяхното мислене в усложнена обстановка и решителни моменти. Последното може да бъде съдбоносно за нас. По-добре да приготвим за бой нашите все още необладани тихони и с тях да се противопоставим на внедрения тихон. Нашите тихони по начина си на мислене са съвсем еднакви с нас. Създали сме ги по наше, човешко подобие. Имат всички човешки свойства. При всички условия реагират еднакво. Противно на това, внедрените тихони са продукт на времевиците или, по-точно казано, направили са ги мишеловите, вероятно по свое подобие; според мен, трябва да имат доста свойства и способности на мишеловите. Чрез тях бихме могли да опознаем действията на мишеловите, тяхното третиране на хората, нас, земляните, и техните намерение за бъдещето. Част от техните планове може да стане предвидима за нас. От друга страна, пренасянето на влиянието на внедрените тихони извън планетарния компютър е все още в начална фаза. Не е добило по-голям обхват. Поне не такъв, че да не можем да му се противопоставим с малко по-твърда обща мобилизация на екипажа.

От друга страна, в боевете с внедрените и обсебените тихони можем да натрупаме опит и знание за нашия, вероятно неизбежен сблъсък с мишеловите. Чрез изследване на действието на внедрения тихон можем да се опитаме да проучим част от мисловния свят на време-

виците, която, иначе, би останала скрита за нас. Знам, че по този начин се излагаме на допълнителен риск, обаче не виждам друг избор.

– А какво, ако внедреният тихон има по-голям успех в изследването на самите нас чрез подчинените тихони? – намеси се Рац.

– Да, разбира се, трябва да разчитаме на това. Особено в случай, че Мишеловът установи връзка с внедрените тихони в нашия планетарен компютър. След това можем да очакваме различни видове игрички в него. Външно могат да бъдат съвсем несериозни, поне гледано индивидуално. Това, което става изключително в играта, по случайност, при цялостното събиране на данни от реакциите от систематично изготвения сбор от игрички, се показва като много успешна аналитична система. Такива или подобни похвати ще бъдат най-вероятни. Няма да ни е лесно. Ако мишеловите вече са се свързали с внедрения тихон и са започнали да изследват нашите, трябва да им подхвърлим подвеждащи тихони. Може би по-глупави от нас, но разбира се такива, които да затруднят мишеловите в добиването на ясна представа за човешката природа. Поне тестовете на тяхна основа би трябвало да дадат подвеждаща представа.

– Значи, психологическа война? – попита Рац.

Прот кимна.

– Напълно осъзнавам риска, затова, в случай на опасна за нас развръзка, ще унищожим планетарния компютър. Изобщо няма да се помайваме.

– Хей, Прот! – прекъсна ги с пристигането си Шена. – Току-що моят тихон ми разказа за променените условия и новините в планетарния компютър. Всичко ни насочва към въвеждане на приключенски игрички. Експедиция от наши тихони отишла да провери слуховете

за някакви необичайни тихони. Вероятно вече са паднали на тях.

- Виждат ли се на холодисплея? – попита Прот.
- Разбира се, затова и дойдох да ти кажа!

* * *

Пред Прот, Шена и Рац, веднага след установяване на връзка чрез планетарния компютър, се разгърна сцена на тайно приближаване на трима тихони и две тихонки към лагерен огън с група необичайни фигури около него. Тичаха в покрайнините на гора и през обрасла с трева ливада. След това се притаиха зад купчина нахвърляни скали, на по-малко от петдесет метра от огъня, около който в кръг танцуваха едри синкави същества, и докато скришом постепенно все повече се приближаваха, с интерес наблюдаваха танца на тези същества, които по външен вид приличаха на хора, само че с по-мускулести и космати тела. Тихоните с голямо любопитство наблюдаваха как се кълчат в див танц с пронизителни крясъци, в съпровод от гъргореци гласове.

– Въпреки всичко, по-скоро са хора, отколкото горили – след кратка пауза констатира тихонът, който беше най-отпред. – Окосмени са само частично. Вероятно са намазани с мазнина, че синкавата им кожа просветва така от отблясъците на огъня.

В този момент врявата внезапно стихна. Всички човекоподобни маймуни започнаха бавно да се обръщат в тяхна посока, като душеха въздуха.

– Да бягаме, откриха ни! – по-високият тихон се затича назад към лодката. Обаче беше прекалено късно. Голям горилоподобен салец се завтече след тях и все повече ги настигаше. На няколкостотин метра преди лод-

ката на една от младите тихонки започна да не достигат сили. С ужас се оглеждаше и извика. Косматото синкаво същество, което шумно тичаше след нея, я настигаше и протягаше лапите си да я хване. Изтръгна се от първото хващане и пронизително закрещя за помощ. Тихонът, който беше най-отпред, спря. Безнадеждното положение на неговата приятелка превърна безсилния му гняв в непреодолима ярост, вик и призив към другаря си заедно да спрат чудовището. Обаче неговият съратник завъртя отрицателно глава, като все още го задържаше:

– Няма смисъл, нищо не можем да направим!

Обаче напразно. Тихонът, който беше най-отпред, с дълъг нож в ръка се впусна направо срещу последващото чудовище, само го одраска с острието, отдръпна се и отново го нападна с всички сили, обаче огромната ръка пресрещна замаха и със силен удар го усмърти.

Тихонката се втурна, изтича няколко метра към лодката, в която вече се беше качил оцелелия тихон, измъкна се от косматата лапа, отскочи, направи крачка, две, отново се опита да се измъкне, когато отново я прихвана косматата ръка и я повлече под грамадната фигура на човекоподобния. Победен вик се изтръгна от гърлото на мускулестия горилоподобен, изправен победоносно. Нищо друго вече не го интересуваше, нито се сещаше за избягалия тихон. В ръцете му ту безсилно, ту диво се огъваше тихонката и с пронизителни крясъци и удари се опита да се изтръгне от стоманената хватка.

Обаче напразно. Човекоподобният изрева силно, разкъса облеклото ѝ и я хвърли пред себе си на земята, обрасла с мъх.

Тихонката продължи да се измъква с бързо обръщане, удряше и риташе, все още се опитваше конвулсив-

но да се надигне на ръце, когато погледът ѝ спря на човекоподобния, разкрячен до краката ѝ. От погледа му беше изчезнала цялата кръвожадност, само притаеното му хриптене издаваше половата му възбуда. Желаше нея, женската. Тихонката смаяна спря при неочакваното откритие.

* * *

Всичко показваше, че ще има дълго полово съвкупление в холодисплея, така че малкият Рац не можеше да се въздържа от приглушено кискане, докато от време на време поглеждаше Гени, Тилън и Шена.

– А тази тихонка няма много общо с нашите женски! – каза той, като очакваше съгласието на Прот и Шена.

Само набръчка чело:

– Някои тихонки по своето поведение са подобни на нашите жени, други пък не. Едни са създадени въз основа на мъжки фантазии. Съвсем вероятно е в екипа от програмисти за съставяне на тихонки да са имали духовити хрумвания.

По лицето на Рац се разля непринудена ухилена усмивка:

– Тази тихонка сигурно е създадена от някоя пийна компания програмисти. Не, не може да бъде реално това, че землянката с такава радост прави секс с ей такава чудовище!

Шена се подсмиваше и неясно мърмореше, а най-накрая, с подразбиращо се несъгласие, изрази съмнение относно гадаенето на Рац.

– Трябва да се съобразяваш с положението на тихонката. Адски близо беше до неизбежна гибел. А при

смъртна опасност ние, хората, не се държим според установените обичаи.

Тихонката, като се извиваше под мускулестия си любовник, съвсем се предаде да сексуалната игра, и като се има пред вид незначителността на всичко друго наоколо, разпалваше с виковете си забавното настроение край терминала на планетарния компютър.

– Не, не! – Рац решително отхвърли мнението на Шена. – Само след мирно предаване би могло да се извади такова заключение. А такова наслаждение не, не може да бъде само от страх за собствения живот.

Шена махна с ръка в знак на омаловажаване на дискусиата по тази тема, сякаш искаше да каже нещо като: кой знае какво се върти в главите на някои жени.

– Обаче тази тихонка наистина е плод на мъжка фантазия – упорстваше малкият Рац.

– Добре, да оставим предположенията – каза Прот. – Трябва да подхвърлим на мишеловите още повече такива тихонки. Вероятно наистина трябва да се погрижим да им осигурим малко допълнителна работа по опознаване на човешките характерни черти.

– Разбира се, много ме интересува как Мишеловът ще разбере нашите жени, ако ние още не можем – почти разпалено възкликна Рац и така с изявлението си върна доброто настроение също и на Шена.

– Боя се, че нашият млад другар има някакъв специален жизнен опит – Шена с цинично подсмиване се обърна към Гени. – Какво ще кажеш?

– Няма да коментирам – отвърна тя с въздържана усмивка. Явно разсъжденията на другарите ѝ доста я забавляваха. – Малко тайнствени и непредвидливи сме, да, така е! – след това се закиска: – Нека си остане така.

XXI

В сумрака след слънчевия залез лампите по сградите около популярния парк и място за разходки на времевиците придобиваха все по-силно сияние. Прот удобно се излегна в плетеното кресло под един арад с месести листа, голямо разклонено дърво, което със своите гъсти листа предлагаше през деня приятна сянка, а в здрача – укритие от притаения наблюдател. Под него Прот щеше да се срещне с интересната си позната, красивата танцьорка Ава, с която се беше договорил за вечерна разходка и разглеждане на забележителностите на нощния живот на времевиците.

Зарадван, той стана. Тя се приближаваше до него покрай големия фонтан.

И Ава също му се зарадва. Непринудено го поздрави, като му махна с ръка, направи няколко по-бързи крачки към него, притисна се в него и погледите им се срещнаха с игривост и жизнерадост, пораждаща думи, които сами се изляха в приятно бърбене.

– Не ми се сърди за вчера. Знам, че вие, чужденците, не обичате да разкривате чувствата си. При нас е точно обратното. Прикриването на чувствата ни е чуждо, не се интересуваме от него.

Прот набръчка чело от нелекото разбиране на това обяснение и под нейния дяволит поглед подхвърли:

– Наистина, малко неприятно е всичко това, ама какво да се прави.

Ава леко му стисна ръката и се притисна в него, така че той можа да я прегърне през рамо. След това се разходиха през парка до увеселителния център, а когато от време на време спираха, Ава му говореше за околните

забележителности, като въодушевено му показваше забавните за нея особености и същевременно разкриваше някои склонности на времевиците.

– Обаче какво най-много ти харесва на теб? – неочаквано се намеси той, докато тя говореше.

– *На мен?*

– Да, трябва да има нещо, което особено да обичаш.

– *Аз?* – Ава отново го погледна любопитно. – *Не знам, зависи от случая. Зависи и от настроението.*

– Каквоооо? – упорстваше Прот.

– *Някога возил ли си се по Езерото на еротичните мечти?*

Смеейки се, той я погледна с прекалено дързък поглед:

– Интересно ли е?

– *Понякога. Не всякога. Зависи* – Ава весело се закикоти.

– Да отидем да видим тазвечерното събитие – предложи той.

А тайнственото «хм» в отговор вече значеше съгласие, и то такова с обещаващо продължение.

XXII

В Езерото на еротичните мечти, край неговия бряг с обширни ливади на заден план, в добре оборудваната и по мнението на Прот необичайно оформена яхта, Ава и Прот получиха своята «каюта».

Ава се спря:

– *Ето, това е!*

Прот с интерес разгледа помещението за приятни нощни срещи. През откренатата врата се носеше лека димна мъгла. Доста необичайна «бърлога», предназначена за любовни срещи, се разкри пред очите му. В помещението с дължина над пет метра се рееше голям матрак, към който се запъти Ава и пред който се спря, докато разменяха игриви погледи. След това бавно седна на него, излегна се по гръб и с подчертана наслада вдъхна приятния ароматичен дим.

– *Ухххх* – издиша тя, – *този аромат ми допада!*

– И на мен ми харесва – потвърди пред нея Прот, докато възбуждащо се приближаваше. След като стисна предложената му ръка, той обгърна приятното ѝ тяло в любовна прегръдка и се спусна до нея на матрака.

– Хубаво е с теб, Ава – прошепна ѝ той, докато галеше красивата ѝ шия.

– *Да* – отвърна му тя, – *и на мен също ми е приятно с теб. Обичам да получавам нежност.*

Прот я прегърна още по-силно, а след кратко милване на целуване отново я спусна назад на матрака и се качи на колене.

– Какво, цялото това помещение холографски дисплей ли е?

Появяващите се, отначало прозрачни, картини

край матрака се сгъстяваха, чак докато накрая не дадоха ясно изображение на ливада, потънала във възбуждащото спокойствие на лятната нощ.

– *Хмм!* – Ава тайнствено се усмихна. – *Вероятно е и нещо повече от помещение за холографски картини. Всички желания се реализират в него.*

Прот, в очакване, я погледна. Ясно е, че само заради холографските картини нямаше да го доведе на това място. Иначе, не схвана съвсем нейния отговор, но можа да забележи тайнствено обещаващия оттенък в гласа ѝ, и то доста добре.

– *Тук...* – Ава предано го погледна в очите. Известно време още го гледаше закачливо, а след това издаде «хм» и се излегна по гръб. – *По-късно.*

Очевидно размисли.

– *Приятно е с теб* – продължи тя, – *говори ми за себе си, нещо, каквото и да е, с удоволствие ще те слушам.*

– За себе си? – прекъснатото продължение още повече възбуди нетърпеливо любопитство у него. Обаче не биваше да ѝ откаже разговор.

С галещи целувки пое от бузите до ушите ѝ, зашепна ѝ за своите чувства при първата им среща и със смях разкри смесените си чувства при срещата със своите другари.

– Не знам какво бих направил с теб.

В отговор Ава закачливо се изкикоти и тяхното бърбрене премина в света на взаимното сближаване, чак докато Прот не усети по-силна реакция от тялото ѝ на неговите галещи ръце. Бавно я съблече, след това и себе си...

Ава се надигна на колене и го покани да направи като нея. Прот я последва. Приблужи се непосредствено

до нея и когато коленичили се погледнаха в очите, тя го хвана за ръцете и каза:

– Целият свят на фантазиите ни се реализира в това помещение. Желанията, чувствата и замислите ни веднага се превръщат в реалност. В общо преживяване можем да се наслаждаваме на радост, щом заживеем в световите на своята фантазия.

– Как? – Прот похотливо гледаше пълзенето на месестото ѝ езиче по пълните ѝ овлажнени устни. В него изкипя желание за страстна целувка. Тогава изображението на неговото лице започна да се отделя от него и да се придвижва към Ава, докосвайки устните ѝ. Обаче, въпреки че това беше само прозрачно изображение в пространството, всяко негово докосване той почувства като свое.

Устните на Ава с топлотата си събудиха у него желание за още по-силна и страстна целувка, когато от нея започна да се отделя нейното изображение. Забеляза как самият той и Ава изчезваха. Все по-малко бяха видими. Вместо тях оставаха само техните изображения, прозрачни, но все по-плътни, чак докато не почувстваха своите собствени същества именно в своите изображения.

Пред тях двамата бяха техните изображения – неговото и на Ава – от плът и кръв.

– В света на своята фантазия сме, Прот! – проговори Ава от своето изображение.

Очите ѝ игриво блестяха. Ту съблазнително се отдръпваше, ту се предаваше на неговия порив от страстни целувки.

След това с предизвикателен смях го насърчи, като същевременно започна да се отдръпва. Приблужи се към нея, за да я хване. Тогава почувства как краката

му крачат към прозрачните стени на това необикновено любовно гнездо и вече можеха да изтичат по ливадата. Смуцаваха го само мислите за неговото съществуване в това пространство, защото не можеше да различи кое е той с цялото си живо тяло и кое – само видимо изображение, чрез което действат всичките му сетива. Възможността за реално наслаждение в собствения фантазиен свят беше нещо съвсем ново за него.

– Ела – Ава го погледна с укор. *– Нека ни бъде хубаво. Не допускай съмнения за нашия свят на преживяванията. Отхвърли грижите и всички страхове, всичко ще мине много бързо. След това телата ни отново ще се обединят със съзнанието, както си свикнал,* – и с примамливо очакване отново се впусна в бяг.

Прот се затича след нея.

– Хубаво е, нали?

Косите на Ава се развяха при тичането. В главата на Прот се въртяха мисли за картини на развята на вятъра грива на кобила, като заедно с това силно се събуждаше чувството за нагон на жребец, чак докато желанието му не извика гласа му с цвилещ призвук.

Като се озърна, Ава се засмя. И от нейното гърло излезе също такъв цвилещ звук.

С устни докосна раменете ѝ, погали я по врата и с безпокойство поглеждаше към дългите ѝ коси, които прерастваха в гъста грива на кобила.

– Какво, ставаме гривести коне? – възкликна той при промяната на ходилата му в копита.

Тялото на Ава придобиваше облика на красива млада кобилка. Стъпила на четирите си крака, радостно изцвили, и прекрасната двойка гривести коне запрепуска през вълнистата затревена околност, обрасла с храсталак и малки горски островчета.

Кипящ от енергията на гривестия жребец, Прот с все по-силен галоп препускате след Ава и хапеше шията и гривата на кобилката, чак докато не накара гривестата кобилка да изцвили също толкова разпалено.

Техният галоп ставаше все по-бърз, с все по-дълги скокове на двете разпалени мускулести тела и с пориви на хлъзгаво притискане, докато кобилката не изцвили от полова възбуда при вида на все по-похотливия поглед на нейния жребец, препълнен от страстно желание за съвкупление. Всяко тяхно движение беше взаимно съгласувано във всяко отношение. Движен от разпалваща страст, той я ухапа за дългия, изпотен от препускане врат и се качи върху нея. Обхвана я под себе си, после пак се спусна от нея на земята и отново запрепуска непосредствено до нея, като същевременно кобилката с погледите си възбуждаше страстното му желание за нейното разгорещено тяло и женствеността ѝ.

При плътния допир усещаше напрегането на нейните мускули. Нейната силна реакция на кобила по време на препускането през обширните равнини разпали половата му страст и напрегна мускулите му. Жребецът се качи върху кобилката с галещи удари на копитата по врата и бедрата ѝ, отново се спусна, препускаяки до нея и любовно я хапеше за гривата и по плещите, чак докато не стигнаха с прегретите си мускули и изпотени тела на върха на полегат хълм. Кобилката се спря. Мощно се изправи на задните си крака, за да се спусне след това на четири крака, и се отдаде на жребеца с взаимна дива животинска похот.

XXIII

След разказа на Прот за композицията от скулптури върху паното на еволюционното развитие, последното технологично постижение на времевиците скоро стана централна тема на разговори.

– Трябва да предупредя – беше казал накрая Прот, – че в общата информационна система на времевиците няма нищо спорно за тяхното така често споменавано технологично постижение.

– Противно на това обаче, в разговорите проследих коментари за поява на злоупотреби и доста голямата ангажираност на някои времевици при обсъждането на това «последно откритие», както казват на този уред – със своите констатации към него се присъедини и Рац. – Ние двамата с Гени слушахме времевици да говорят, че този уред е на планетата Опи, обаче нямало още дълго да бъде там, така че някои времевици наистина много бързат да отидат на планетата Опи.

– Да – намеси се Гени, – някакъв времевик, недалеч от мен, на въпроса за евентуалното пренасяне на уреда, отговори, че засега все още е там.

Тилън се обърна към Шена:

– Дали да прескочим до планетата Опи? За един ден ще се върнем. – Никой не се възпротиви. – Тази планета не е в зона, която е несигурна за нас, а имат също така и добре организиран междупланетен транспорт, а иначе тази планета е доста близо. Можем да отидем, само да се посъветваме и с Прот.

По ръчния предавател се обадиха на Прот. Обаче вместо незабавно установяване на комуникационна връзка, след многоминутно безуспешно търсене получи-

ха съобщение за недостъпност на техния командир.

Малко се притесниха заради изключването на технически уреди, така че след кратко съвещание Шена изпрати спешно повикване до кораба майка. Веднага получи обяснение, че Прот се е срещнал с Ава и е отишъл с нея до Езерото на еротичните мечти, което от една страна ги успокои, обаче от друга ги постави в положение да решават сами. Прот, значи, щеше да бъде недостъпен за вземане на съвет от него.

Шена потърси връзка с Езерото на еротичните мечти. Все пак, трябваше да провери каква е цялата тази работа. Получи необичаен отговор на молбата за връзка с Прот. Там нямало никакви комуникационни връзки, обясниха му, всички би трябвало да знаят това. На въпроса защо няма такива, срещна учудване и след миг някой от другата страна на връзката го посъветва да си намери нещо по-интересно за забавление или да се обърне към локалния психотерапевт по сексуалните въпроси, за да му обясни защо влюбените желаят да имат спокойствие при интимните срещи.

– Аа, така ли? – провлачи Шена при необичайното обяснение. – За това, значи, ставало дума.

Следващия път щеше да бъде по-предпазлив при решителни искания. Че имат някакъв вид «паркове» за спокойно усамотяване, беше по своему разбираемо. Кътче за усамотяване при определени случаи наистина е необходимо. Обаче този път не можеха да избегнат бързото вземане на решение. Нищо друго не им оставаше, освен да действат, без да се посъветват предварително с Прот.

– Какво ще кажеш? – Шена попита Тилън.

– Отиваме. Ще оставим съобщение на Прот за нашите основания да направим екскурзия до планетата Опи, така че при евентуални усложнения да може да

вземе мерки.

– ОК! – съгласи се Шена. – При всички положения предпочитам да вземем решение самостоятелно, отколкото да изпуснем удобния случай.

XXIV

При кацането на планетата Опи, въпреки светлината от мощните прожектори на техния летателен апарат, можаха да видят само съвсем мъничко. Всичко беше потънало в изключително гъста мъгла, а друго осветление нямаше.

Шена не скриваше изненадата си от затъмнения полигон за кацане.

– Изобщо никакво осветление нямат на това летище.

– Навън е тъмно като в рог! – Тилън въртеше глава с леко набръчкано чело. – Необичайно междупланетно летище, не ти ли се струва?

При излизането им в лицата ги блъсна силен порив на вятъра със ситни леденостудени капчици.

Че на междупланетно летище няма осветление, по всички правила беше необичайно.

– Фуу, каква мъгла! Ама то изобщо нямало летище! Тук има само каменна площадка и пясък – изненада-но констатира Гени и се наведе. – Мъх! Мокър! Вир вода е!

От тъмнината чуха повикване. Приглушен от порива на вятъра, креслив глас, веднага след поздрава, започна да обяснява:

– Пътят е безопасен! Не се бойте от нищо!

– Какво е пък сега това? – възкликна Шена. – Защо трябва да се говори за гарантирана сигурност?

Обаче в отговор чу само предупредителния звук при излитането на техния междупланетен летателен апарат и няколко мига по-късно можеха още само безсилно да наблюдават отдалечаването на светлините на прожек-

торите и бавното им изчезване в тъмнината и мъглата.

Гени автоматично повдигна ръка натам, където преди малко виждаше Тилън в светлината на прожекторите.

– Нищо не виждам!

– Очите ни трябва да привикнат на тъмнината. И аз също не виждам нищо – отвърна ѝ Тилън, по-скоро като обявяване къде се намира някой, в случая той, и в отговор, по-скоро в потвърждение на своите ни най-малко приятни предчувствия, чу негодуването на Шена от това междупланетно летище.

– Същинска свинщина! – изруга той.

– Хайде, насам, хайде, насам! – процепа тъмнината пронизителният креслив глас, който им се беше обади преди малко, че няма от какво да се боят. – Вземете си факла и хайде след мен! Намираме се на Планината на божия гняв, както с голямо страхопочитание я наричат местните.

– Е, ами да вървим! – каза Тилън.

Като се препъваха в камъните, добраха се до мъжа с кресливия глас, и в светлината на горящите факли съзряха едно клето мършаво същество с подгизнали дрипави дрехи, което с беззъба усмивка се покланяше на всеки поотделно, докато връчваше факлите.

– Ей така, вижте, се пали – обясняваше съществото, докато палеше факлите, тикайки ги в огъня.

Шена се наведе към Тилън:

– Не ми харесва. Всичко това вече е прекалено съмнително. Първо, странно междупланетно летище, сега пък тези праисторически факли.

– И на мен нищо не ми е прекалено разбираемо – по-скоро изруга, отколкото отвърна Тилън. – Не съм против особеностите, обаче как можеш да се върнеш

оттук?

След това се приближи до групичка туристи времевици от техния летателен апарат, за да се поинтересува за заминаванията и пристиганията на междупланетните летателни апарати.

Обаче времевикът, към когото се обърна, оценяващо го измери с поглед след неговия въпрос и с недоверие завъртя глава:

– *Чужденец! Хм. Който се запъти към тази планета, не бива да бърза. В противен случай е по-добре да я отбягва. Връщането е предвидено едва след няколко месеца.*

Тилън не можа да скрие неприятната си изненада при леко присмехулния намек на времевика, че някой им е вързал тенекия. Узнаването, което не беше ни най-малко приятно, проблесна в съзнанието му. Гадно се бяха насадили. Точно това беше станало. Някой наистина им беше вързал тенекия, поне така се виждаше, премина през съзнанието на Тилън, докато му се въртяха различни мисли, въпреки че не каза това на глас.

– Някак си необичайно междупланетно летище – Тилън продължи разговора.

– *Необичайно? Хм. Не знам, как да ви обясня. При тази вездесъща съвременна технология на всеки от нас му домъчнява за недокоснатата природа и староремския живот. Тук му е на разположение. Може да се усамоти тук. За тези планети е в сила забрана на внос на технически уреди. Който отива на тях, трябва да се подчини на това. Трябва да се пригодиши към тамошните обичаи. Дори нещо повече, въпреки тежките условия за оцеляване, не трябва да употребяваш съвременна техника, ако ще и да е толкова належащо. Животът протича на нивото на развитие на местните жи-*

тели, така както го живеят жителите на дадената планета. На когото не му харесва, нека не отива там.

– Обаче – поколеба се Тилън, – прекалено буквалното приемане на живота на примитивните народи може да има също и непредвидени последици.

Времевиът подигравателно се усмихна.

– *Рядко някой отива на планета като тази. Опасно е, все пак на някои хора им допада, както на някои катереното по отвесни скали.*

– Искате да кажете, че сега в определен смисъл се катерим по отвесна скала? – по-скоро гневно, отколкото уплашено възкликна Тилън.

– *При всички положения, добро сравнение. Наистина ми харесва. Тук не липсват рискове. Поне напоследък. Е, да, доколкото мога да съдя по усета си, няма да ви е трудно да се сработите с нас.*

– Не е в това проблемът, обичам да имам приключенски живот, обаче това е... – Тилън замълча по средата на изречението. На този времеви не можеше да му говори за своите основания да не приема неговото въодушевление. Очевидно Мишеловът им беше подхвърлил информация за условията на тази планета, така че нищо друго не им оставаше, освен да се приспособят към новите условия. Всичко насочваше към това. Въпреки че, разбира се, не могат да приемат това, също така няма и да се примирят с това просто ей така.

– Хайде, след мен! Пътят е безопасен, макар и малко стръмен.

Дребният мъж с окъсано и подгизнало наметало, с размахване на факлата привличаше внимание. Беше направо като смешен призрак. Заради окаяния си вид дори извикваше малко ужас. Поне Гени изпита неприятно чувство на антипатия при размяна на погледи, докато

той мина покрай нея. Оставяше впечатление на гладно и подгизнало псе с присаден поглед на хищник и лешояд едновременно.

– Уф! – побиха я тръпки по гърба, че затрепери и се приближи до Тилън: – Странен човечец, а?

Той покровителски я прегърна и започна да прехвърля в главата си мисли за това как възможно най-бързо да си заминат от тази планета, по-скоро как да офейкат от нея.

– Хайде, след мен! Хайде, след мен! – пронизително извика човечецът, докато предпазливо се спускаше по влажна скала.

Пътя, някаква планинска пътека, в мъглата и мрака, можеха по-скоро да налучкват, отколкото да видят, обаче, въпреки че не им причиняваше по-големи затруднения, след три часа спускане все пак малко си отпочинаха при достигане на по-полегат път, по който след това крачиха още два часа до висок каменен зид, почти изцяло потънал в мъгла и тъмнина. Не можеха да видят нито височината, нито дължината му.

– Хайде, след мен! Хайде, след мен!

Просякът водач се доближи до стената, почука с метална тояжка по камък в зида и мълчешком застана в тихо очакване. На повече от пет метра над него видяха светлини. След това каменната стена се отвори в таен вход, отвор голям, колкото да мине един мъж, през който се шумгнаха един след друг и поеха по тесен, няколкостотин метра дълъг коридор до голямо засводено помещение. Съдейки по влажните стени без прозорци, можеше да се заключи, че става дума за помещение в основите на някаква по-голяма сграда.

Придвижиха се до помещението с величествени каменни сводове и стълбище покрай стената. Блъсна ги

някваква смрад на гнило. Очевидно сградата беше много стара, обаче заради тъмнината не можеха да различат нищо повече, поне не в първия миг.

Мими спусна факлата си към една ниша в стената и след вик на уплаха възкликна:

– Мъртвец!

Тилън скочи напред, и самият той приближи факлата си и веднага след това я пхна в съседната ниша:

– По дяволите! – изруга той. – Ами това е морга!

Малкият Рац предпазливо надникна в една от нишите и след това в следващата.

– И в тази също има доста мъртъвци! – обясни на глас пред все по-сгъстяващата се група туристи.

Тогава непосредствено под тавана се показа горяща факла в ръцете на необикновен човек с дълга коса, бяла брада, голямо триъгълно наметало и с бродирано със злато расо, което стигаше до пода. След дълбок поклон, с разперени ръце погледна нагоре:

– Бъдете хвалени, богове! – извика тържествено, бавно спусна ръце и отново се обърна към тях. – Здравейте, полубогове! Бъдете добре дошли в града, покорен на вашите бащи боговете! За нас е чест вашето посещение!

След това в традиционен обред, с разперени ръце и протяжен глас още веднъж благодари на небето и на тях.

Наведен към Тилън, Шена прошепна:

– Това ми харесва повече. На тяхното ниво на развитие, както ми се струва, вероятно за тях сме същински полубогове.

Мъжът с дългото расо, който трябва да беше един от тукашните свещеници, отново се обърна към тях

с тържествен поздрав:

– Вечна слава и нека се свети името на вашите братя, паднали за нашето спасение!

Шена беше изненадан още от частичното разбиране на думите на свещеника.

– Какво е пък сега това?

– Не знам – Тилън, като въртеше отрицателно глава, се оглеждаше наоколо из моргата. – Нещо не е наред, не!

– Аз не, няма да бъда сред падналите за тяхното спасение – отново възнегодува Шена. Обаче нищо повече не можеше да направи. Някой гадно ги беше прецакал. Поне всичко сочеше натам.

Свещеникът разпери ръце, този път не над главата си, а по-скоро само в знак на открито приятелство:

– Бъдете гости на нашият Велик духовник, преди вашето заминаване по пътя на възвишената мисия. Залите на нашия замък са винаги приготвени за синовете на боговете – каза той и с повдигната ръка ги покани да го последват.

Мими, все още под впечатлението от видения мъртвец, с неловко колебание въпросително погледна Шена.

– Това посрещане все повече ми харесва – окуражи я той. – За полубогове ни смятат. Не е зле. А онова за падналите за тяхното спасение, все пак, ще трябва да се провери.

– Разбира се. Извиква ми лоши предчувствия – потвърди Тилън. – Боя се, че онова сравнение между нас и любителите на катеренето по отвесни скали, което ми подхвърли времевикът на летището, не е без основание.

* * *

По витите стълби се изкачиха до голяма продълговата зала с богато отрупана маса. Различните видове ястия от печено месо, сосове, плодове и други вкусоти бяха грижливо приготвени и красиво подредени. Бяха изгладнели от дългия път, а след няколко чаши напитка, подобна на вино, им се развързаха езиците. Голяма врява настана в цялата зала.

– Погледни натам – Шена даде знак на Тилън. В слабо осветения ъгъл един мъж с черно расо седеше с някакво, подобно на котка, животно на коленете. Наведеният към него прислужник внимателно го слушаше, поне такова впечатление оставяше. Вероятно получи указания и след това се оттегли, а тайнствената фигура стана с котката в скута и се приближи до най-близката маса, като заговори времевика от тяхната група с някаква въздържана надменност.

– Значи, това е нашият домакин! – каза Тилън. Шена кимна в потвърждение. Някак си познат му беше този Велик духовник. Всичко показваше, че човекът с животното, подобно на котка, е именно той. Тилън и Шена забелязаха, как все повече се приближава към тях, докато разговаряше с времевниците. На няколко крачки встрани разговаря с още един от гостите, когато до него се приближи свещеникът, който ги придружи от онова помещение-морга. След дълбокия поклон пред Великия духовник, той с гордост съобщи задоволството на полубоговете за показаното гостоприемство.

А Великият духовник спокойно продължаваше да гали по гърба подобното на котка животно и надменно се усмихваше:

– Добро посрещане подготвихте, да. Вижда се, че полубоговете са доволни – каза той и с леко движение

на ръцете го поздрави за довиждане и с още по-надменен израз на лицето мина покрай него и се запъти към следващата група гости.

Тилън и Шена се спогледаха. И на тях не им убегна подигравателното високомерие при споменаването на «полубоговете». Още повече прикриха погледите си, с които го проследиха.

– Тук нещо не е наред, нали? – прошепна Шена.

Прот веднага отговори на повикването на Зей. Трябва да беше нещо спешно. Може би му се обажда именно заради съобщението на Тилън за заминаването на планетата Опи, което му изпратиха от НЕУДЪРЖИМИЯ.

На холограмния дисплей на ръчния приемник на Прот се показва лицето на Зей.

– Здравей, Прот! Стечението на обстоятелствата не ни позволява отлагане на разговора за особеностите на нашата цивилизация. Казах ви за научното постижение, за удвояването на живи същества, както на времевизи, така и на хора.

Тази новост предизвика голямо смущение сред нас. При цялото ни богатство и нови интересни възможности, тя чрез смях, игра на страх и спящи ужасии снижава цената на уважението на чуждия живот. Неусетно ни повлича към опасна и бърза смяна на ценностите, които възпират индивидите от изблици на гняв, събуждане на примитивното и от сляпо, безогледно унищожение. За пръв път след дълъг период от време нашата ценностна система не е достатъчно силна, за да възпре страстта.

– Значи ли това, че Мишеловът руши досегашните ви ценности? – попита Прот.

– Да, той е един от най-опасните водачи. Още преди изобищо не се разбирахме добре, а сега пропастта между нас все повече се задълбочава. Именно в негово лице нагледно ни се показва възникването на изроди чрез удвояването. Удвояването, което е възможно за миг, е доста подобно на досегашните, достатъчно

проверени техники на удвояване. По-важната новост е по-малко видима, скрита на заден план, но доста порешаваща. Ще ти обясня. Опасно ни се объркаха сметките.

Още от доста време владеем телепатичното предаване на мисли. С него ни се откри възможността повторно да преживяваме сетивни и емоционални възприятия. Обаче телепатичното предаване на мисли не ни натрапи бързи, трайни, нежелани масови последици. Можем да го контролираме така, както говоримата реч.

Но за вярно предаване на всички чувства, със сетивност и реакции, само телепатичното предаване на мисли не е достатъчно. Би трябвало да бъдат еднакви както всичките страсти и страхове, скрити в събеседника чрез телепатия, така и целия жизнен опит. Обаче нашите възприятия не са еднакви. Въздействието ще бъде различно, по-малко, трудно е да споделяме емоции с чуждо за нас същество. А ако с подсъзнанието си, с всичките си склонности, със своето преживяване на емоции, възприемеш мисъл, сетивно възприятие и емоция от своя двойник, тогава и на двама ви реакциите на всеки натиск имат обща основа. Връзката с двойника те подтиква към това да го променяш. Може би по-малко, а може би и повече. Удобството на отстъпчивостта тук е опасно. Твоето аз се променя така че се разклаща из основи. Не липсваха предупреждения за това, че са възможни трансформации, но имаха ефект само за приемане на контролни мерки, обаче пък не достатъчно последователни. Трансформацията захвана индивидите по-рано и доста по-силно, отколкото бяхме предвидили. И Мишеловът също предложи свой двойник. С голямо удоволствие, каза той, го дава

на разположение за научни изследвания, и след това предложи още да изпратят двойника му в робство в страната Крел, на планета с примитивни народи. Там нека опознае живота на роба и цялата жестокост на робството.

Приехме това предложение. Дотогава нищо не беше излязло извън контрол. Отначало всичко вървеше по план. Последва намеса в паметта на двойника, от която му беше отнето съзнанието за принадлежност към времевиците и знанието за живота на високо ниво на технологично развитие. А чрез удвоителя получи за него и навиците на един от робите. Обаче във всичко останало беше Мишеловът.

Така беше хвърлен в робство, при робовладелец, който караше робите си от полските работи още и на строежа на тамошната крепост, че до смърт изтощени умираха под тежкото бреме.

Там двойникът на Мишелова се запозна с една робиня, допадна си с нея в любовта, приятелството и копнежа по свобода. Желанието да оцелее му даде нови сили. Обаче робинята порасна и господарят я продаде. Двойникът беше разстроен. Кратко непозволено спираше до младата робиня така разгневи робовладделеца, че подложи на жестоки мъчения двойника, изложи го на всички подигравки и го остави на жестоките издевателства на пазачите, чак докато двойникът не се реши да избяга.

Обаче само един час след бягството наемниците се втурнаха след него. Започна безмилостен лов.

В необятните гори, където побегна, скоро научи какво е същински ад. Студът, влагата и гладът го прогониха обратно в селището, където го разпознаха и заловиха. Неговият собственик, за назидание на

останалите роби, насъска на него кучетата. Вече искаше да го довърши, целия изпохапан, когато робът вдигна ръцете си в молба за милост и клетва за вечна покорност. Беше наистина жалка гледка. Обаче това го спаси. Клоунското раболепие започна за негов късмет все повече да забавлява господаря. Удари го още няколко път с бича и го остави жив.

Оттогава двойникът на Мишелова беше покорен роб с все по-голямо жажда за сила, което все повече укрепваше под презрителните погледи на неговите надзиратели и под ударите на бича. Прииска му се да предизвиква страх у другите, а това да събужда страхопочитание стана основна ценност за него. Все по-силно желаше да се боят от него. Така, когато гледаше лицето на своя господар, в него виждаше роб, презривно съществуване, каквото беше самият той.

Тогава Мишеловът прекрати робството на двойника си. А всички негови склонности и страсти и цялото знание нареди да се прехвърлят в него, така че съвместимите страсти се съчетаха, противоположните отслабнаха. Ако в двойника възникнеше съпротива срещу насилието, обединението с него би облагородило Мишелова. И така, жаждата за сила попадна на прикрита подобна страст в Мишелова. Страхът на двойника намери защита в прикритата страст на Мишелова към насилие и при общото съгласуване укрепналите страсти преминаха границата на основната ни ценностна система.

Мишеловът би трябвало да отиде на лечение. Трябваше по-настойчиво да изискваме това. Направи ни по-меки с позоваване на жертвата си за научни изследвания, и още повече – с уверения, че всичко, получено от двойника, с течение на времето щяло да из-

бледнее.

Но преди всичко, направихме си погрешни сметки за скоростта на обединяването на Мишелова с времевици със същите склонности. По-рано, отколкото бяхме предвидили, тяхното сдружение се разрасна чрез хиляди връзки.

– И сега Мишеловът, с помощта на удвоителя, променя ценностната система на времевиците и печели нови привърженици – горчиво подхвърли Прот. – Така агресивността и озлоблението сред времевиците стават масово явление.

Зей леко кимна в потвърждение.

– *Като се правеха, че нищо не знаят, си извоюваха възможност за злоупотреби. Жертвите им са примитивни туземци, които те тласкат с интриги към спорове, войни, жестоки боеве, така че техният живот е къс и по-интензивен в изтръгването от ноктите на смъртта. После спускат своите двойници в този жесток свят. Обаче и това не им е достатъчно. Насочиха се към нови цивилизации, независимо от всички споразумения за уважение на чуждите същества в космоса. Вече притежават цели космически пространства, а също и гравитационен вихър, в който почти ви хванаха. Едва в последния момент ви се притекохме на помощ. Още мъничко оставаше да ви уловят, макар че реагирахме още преди улавянето на вашия авангард. Добре използвахте съобщението от НЕПТУН.*

По техните планове сега вие, земляните, сте на ред. Интересува ги вашият емоционален и сетивен свят. Затова подмамиха вашите приятели на планетата Опи, където възнамеряват да ги хвърлят в боеве за оцеляване, на полигоните за проследяване на всички сетивни и емоционални реакции. Всеки поотделно тлас-

кат към смъртно изпитание, за да изтискат от него най-инстинктивните реакции. Никой няма да избегне гибелта.

– О, тези подли свине! – изруга Прот.

Зей продължи:

– Удвоителят е скрит на планетата Опи и се охранява. Без риск за живота никой, нито времевик, нито землянин, не може да проникне до него. А ценности като самопожертвователност за общото благо на времевиците вече нямаме в съзнанието си. Поне не достатъчно за такова рисковано начинание. Намеренията на Мишелова, също така, изобщо не са известни, понеже прекалено много различия се събраха в обясненията и, също така, незаинтересоваността за задълбочено разбиране тук е наистина решаваща. Времевикът не е готов да положи усилия за обмисляне на всичко, което сега вършат мишеловите, държи се, сякаш нехае изобщо за всичко. Когато бъде прекалено късно, разбира се, ще има доста приказки, обаче закъснялото «не» няма сила. А това не бива да го допуснем. Трябва да разобличим мишеловите с всичките им намерения и дела.

След това Зей замълча, остави на Прот време за размисъл и продължи:

– Походът на мишеловите, още преди времевиците да осъзнаят какво става там, ще бъде за вас, земляните, фатален.

– Да – потвърди Прот, – това не бива да се случи.

Зей леко се усмихна. Очевидно беше очаквал такава реакция от Прот.

– Значи, разбрахме се. Предлагам ви сътрудничество.

Прот кимна:

– Разбира се, въпреки че не знам какво трябва да направя.

Зей погледна Прот в очите:

– *В удвоителя са съхранени записи за всичко, което някой е извършил с него. Ако можем да покажем тези записи на всички времевици, с това съвсем сигурно бихме могли да разобличим мишеловите.*

– Поемам тази задача – твърдо каза Прот.

– *ОК – Зей го наблюдаваше оценяващо още няколко мига. – Тръгнете със своите другари. На планетата Опи нашите агенти ще ви бъдат от помощ, ще ви съобщават всичко, което са открили досега, на ваше разположение ще бъде цялото им знание. Що се отнася до действията, които ще предприемате, за това ще решаваме без отлагане, понеже ние двамата ще бъдем в постоянен контакт чрез агентите.*

– *И още нещо!* – каза след това Зей. – *Няма да бъде грешка, ако поканите своята приятелка Ава да дойде с вас. Екскурзията ще изглежда по-спонтанна.*

От лицето на Прот изчезна сериозното изражение:

– Може би наистина няма да бъде погрешно. Ако само приеме предложението.

XXVI

Танцьорката Ава не криеше радостта си от посещението на Прот. С голяма радост и готовност му предложи пълните си устни в дълга гореща целувка:

– *Липсвах ли ти вече?*

Прот кимна в потвърждение:

– С голямо удоволствие съм при теб, обаче животът ни се обръща от непредвидено усложнение. Ще трябва да отида на планетата Опи.

– *Хм.* – Ава игриво го прегърна. – *Необходим ли ти е водач?*

– Би ли дошла с мен? – покани я той. – Може да ни бъде приятно.

Ава радостно му кимна в потвърждение:

– *Интересна планета, доста забавно трябва да е там. Зей вече ми обясни колко важна е задачата ти и че би било полезно, ако научиш нещо повече за нас, времевиците.*

– Аха, вече е говорил с теб? – Не се беше решила само заради това, че си пада по него. – Какво още ти каза?

– *О, нищо особено. Да съчетая полезното с приятното и да отида с теб на Опи.*

– А, така ли? Нищо друго?

– *Ами това е достатъчно, нали?*

Всичко може да бъде наистина забавно, говореше погледът ѝ.

– По-добре да се отпуснем, ела! – Ава го заведе до фотьойла и след прелъстителна прегръдка удобно се излегна в неговия скют, като продължи разговора за забележителностите на планетата Опи. Разкриваше му забеле-

лежителностите на един непознат свят, а тя знаеше още някои подробности. Там имало необичайни племена на изключително диви народи на нивото на все още незавършена еволюция от маймуни в разумни същества. Обаче тяхното съзнаване, че са над животинските видове, е близо до нивото на това на човека от каменната ера или не прекалено различно, поне според разказа на Ава, било възможно да се извади такова заключение.

Ава закачливо се изкикоти.

– *А имат* – каза тя, докато гальовно милваше косматите гърди на Прот, – *тези същества, невероятна сексуална сила.*

С бедрата си, с леки възбуждащи движения, все повече се притискаше в него и с красиво оформеното си тяло предизвикваше неговото мъжко желание, след като подчерта сексуалната сила.

Прот весело се засмя:

– Също и в сравнение с нас, земляните.

На онова пътуване по Езерото на еротичните мечти доста добре си паснаха с Ава.

Нейните устни леко се разтвориха, когато се приближаваха до ухото му.

– *Опийците също и за мен са прекалено силни* – прошепна му тя и, докато галещо го целуваше в съпровод на конвулсивните движения на тялото си, възбуждаше желанието му за сетивно удоволствие, – *тези бикове биха ме разкъсали.*

Неочаквано непринудено се отдръпна:

– *Искаш ли да видиш секс на своя землянка с онези туземци?*

Изненаданият поглед на Прот още повече насърчи Ава.

– *Неотдавна един познат, добър приятел на оня*

ексцентричен Мишелов, ми донесе няколко холозаписа на тази тема. Не знам как ги е получил, а също не знам, дали са само фантастичен етюд и дали изобщо са заснети на живо.

Излегнатата в скута на Прот, Ава зададе парола на програмното управление на холодисплея за показване на записа и вече в холопространството, на около три метра от тях, се появи изображение, толкова вярно, сякаш се виждаше на живо.

На земята беше коленичила млада жена с пълни гърди, по които галъовно се плъзгаше голяма космата ръка. Съвсем напомняше на землянка, само че изглеждаше някак си апатична и безучастна.

– Робиня – поясни Ава. – Това е запис на туземец със земна робиня.

Голямата космата лапа започна да стиска гърдата, докато тъмносинята, обрасла с брада и дълги косми грамадна глава на опиеца, се движеше по тила ѝ, докато любовно я хапеше. Движенията на ръцете, отначало бавни, все по-страстно предприемаха намеса в нейното междукрачие, до кратък, едва доловим стон с притаена въздишка.

Грамадният космат самец изпръхтя в сладострастие, качи се на гърба ѝ, като започна да притиска главата ѝ към земята, извивайки врата ѝ. Похотливо мучене се изтръгна от гърлото му. След това я облада.

– Фуу! – изпухтя Ава, като се притискаше към Прот. – *Хайде и ние двамата.*

– Хм! – инициативата на Ава го изненада, докато беше увлечен в гледането. Натрапваше му се мисълта за вероятността записът да е на живо. Обаче отхвърли тези мисли и се посвети на Ава. Сцената очевидно я беше възбудила сексуално до нетърпимост.

След като утолиха половия си глад, Прот и Ава отново погледнаха холодисплея, където пред тях се разиграваше вече съвсем различна сцена. Сексуалната игра беше завършила. Човекоподобният седеше до стената и от време на време поглеждаше към землянката, като наблюдаваше походката ѝ из стаята. Тя искаше да направи нещо. Лицето ѝ видимо беше станало по-сериозно, тъжно и замислено. Дълбоко вътрешно терзание лъхаше от нея, всеки момент се очакваше да бликнат сълзите ѝ. А при едно неочаквано повикване отвън, силно трогната повдигна глава.

Случилите се след това събития все повече привлякоха вниманието на Прот. Землянката се втурна към вратата на малката къща, обаче човекоподобният още в следващия миг я улови и издърпа назад, а при повторния зов на човешкия глас отвън само трепна още веднъж и по бузите ѝ закапаха сълзи.

Като гледаше плачещата землянка, Прот започна да вярва, че това е достоверен запис от реалния живот. Започна да чувства все по-силна душевна болка... Ава прекъсна възпроизвеждането на записа... Онази жена би ли могла да бъде една от астронавтите от липсващите космически кораби? Може би след завладяването на кораба ѝ са я хвърлили в робство на това примитивно същество. Запис на астронавка-робиня на живо! Да, от мишеловите би могло да се очаква нещо такова.

XXVII

От върха на висока скала, под каменен свод, Шена, Гени и Рац наблюдаваха под себе си потъналото в мрак градче, където нощното спокойствие на затъмнените улици беше нарушавано само от малки групички или отделни местни жители с бърза походка.

Гени посочи към трепкащи светлилки от срещната страна на близката улица:

– Нещо шумно идва оттам!

Рац любопитно протегна врат. Обаче клоните на тамошните дървета и покривите на къщите му закриваха по-ясната картина.

– Отиваме да видим!

Все повече факли и отделни човешки фигури можеха да се различат.

Шена завъртя отрицателно глава. Прекалено силно го беше обзела умората след тежкия ден. Противно на това, Рац беше пълен с живот. Обърна се към Гени:

– Няма от какво да се боиш. Местните няма да ни сторят нищо лошо.

В отговор на колебаещия се поглед на Гени Шена само повдигна рамене. Не се виждаше никаква причина за страх. На края се съгласи:

– ОК, да видим това събитие!

Рац, с една от факлите, се спусна до каменните стълби, слезе на една тясна улица на старото градче и се запъти към трепкащата светлина.

Врява се вдигаше сред градския площад, откъдето колона войници с оковани гигантски опийци се придвижваше към тях.

– За тежка физическа работа използват тези опийци – обясни Рац, докато търсеше място, откъдето да виждат добре. Краят на площада беше най-подходящ. Задържа Гени. Цялото събитие те двамата можеха да го следят оттам.

– Робите се бунтуват! – чува предупредителен вик от един минаващ край тях местен жител.

С диви викове и удари с бичове войниците пренасочиха колоната от оковани роби към горната част на площада.

Гени и Рац се качиха на едно малко издигнато стълбище на тамошна сграда.

Мускулестите опийци, с една глава по-високи от своите стражари и с човешка, макар и доста горилоподобна външност, въпреки здравите окови, изглеждаха много опасни. Под светлината на факлите техните мускулести тела разкриваха страшна сила.

– Вероятно са ги изненадали – отвърна Гени, докато любопитно оглеждаше ту опийците, ту техните стражари. И скоро и войниците също я забелязаха. Видимо се възбудиха. Едни ѝ махаха за поздрав, други ѝ се покланяха. При всички положения, нейното присъствие им направи силно впечатление. Също и на командира на стражата, така че той се приближи до нея и с меч в ръка се удари по гърдите:

– Приветствам те красива полубогиньо! – извика той, като гордо посочи пленниците. – Грабливите опийци не почитат никого, дори и вашите отци боговете. За ловихме ги заедно с техния вожд. След това направи знак на двама войници да доведат пред полубогинята един гигантски опиец, който се остави да го изतिकат напред до няколко метра пред Гени. Там се разкрачи в толкова горда и изправена стойка, че със своето едро

мускулесто тяло, въпреки оковите, изглеждаше величествено. Сякаш веригите на ръцете му бяха поставени по негово желание и той можеше да ги разкъса, когато поиска.

Гени изглеждаше като истинска полубогиня пред тези груби същества. И владетелят на опийците не можеше да скрие възхищението в погледа си.

– Красива си, полубогиньо! – извика той в поздрав, без да обръща внимание на войниците и тяхното блъскане, удари и викове.

– Какви ги приказваш, богоборце ти – избута го назад командирът на стражарите, замахна с копие то към него и му заповяда да коленичи в знак на уважение.

Владетелят на опийците продължаваше да гледа привлекателната Гени, олицетворение на божествена красота, след това бавно подвигля коляно за поклон в знак на почит и ненадейно, с мигновено променено настроение, рязко се изправи. Отново разкрячен, със силен глас извика:

– Моя ще бъдеш, красива полубогиньо! – и с окованите си ръце няколко пъти се удари по гърдите.

Гени се отдръпна една крачка.

– Моя ще бъдеш, красива полубогиньо! – повтори още по-решително владетелят на опийците.

Командирът на стражата застана между него и Гени.

– Не бойте се, красива полубогиньо! Този опиец няма да се освободи от плена! – каза той, докато изтикваше опиеца напред и встрани, след това на пътя, където колоната потегли напред в своето шествие.

* * *

На следващия ден владетелят на град Ортран подготви голямо спортно състезание с участие на всички най-добри състезатели от техния град.

По време на закуската в кралския дворец, когато Тилън и Шена нагъваха доста обилни порции, към тях се присъедини Рац. Седна до Гени и веднага започна, още целият запъхтян:

– Чу ли за бягството на владетеля на опийците?

Гени видимо се обезпокои.

– Някой бил му помогнал отвън. Стражарите говорят за враждебни към тях богове. Според тях не би било възможно по друг начин. Не знам. Като се има пред вид великанската му сила, поне според мен, и сам лесно се е освободил. Да, трябва да се погрижим за Гени – каза той и погледна към Тилън. – От тази заплесия по Гени можем да очакваме много неща, също и опит за отвличане.

Тилън го погледна учудено:

– Какви ги плещиш?

– Вчера се срещнахме се него – обясни Рац и започна да разказва за нощната среща с пленените опийци.

* * *

– Победният венец от ръцете на полубогиня би означавал неизмерима чест за нашите състезатели – каза владетелят Ортран с поглед, вперен в Гени. – Голяма почит би било за тях.

– ОК! – съгласи се Гени и то с толкова суетна усмивка, че Тилън не можа да се въздържи от заразителната шеговитост. Въпросът за евентуалната му победа на това състезание просто му се изплъзна от езика.

Наистина интересно беше всичко това. Щеше да бъде забавно. Като се вземеха пред вид по-дребните фигури на местните жители, той можеше да разчита на доста голямо предимство при спортното състезание, поне доколкото би било позволено неговото участие.

– О, разбира се! – зарадва се владетелят на Ортран. – Моите поданици не смеят да се мерят с полубоговете по фехтовка, понеже ние, обикновените смъртни съзнаваме пагубната сила на полубоговете. А в безопасните спортове участието на полубогове е наистина желано.

Тилън, смеейки се, погледна Шена. Той мърмореше нещо за чукове и разбиване на глави с бухалки и за малоумието на спортове от този вид, защото са крайно глупави, обаче на въпросителния поглед на владетеля на Ортран любезно се усмихна.

– Бягането, борбата и хвърлянето на копие ми харесват отдавна. Моят приятел Тилън е като роден за тях. С голямо удоволствие ще участва в тях.

* * *

Тилън, след като се включи в редиците на състезателите, скоро беше обхванат от състезателен дух. В голямото забавление на местните жители и времевиците той убедително победи в състезанието по бягане на триста крачки и след това и по борба, където, със знанията си по бойни изкуства се представи направо брилянтно.

Дори най-силните представители на местните жители не можаха да му се противопоставят. Всички наред се оставиха да бъдат измамани от няколко прекалено прости джудо хвърляния и после, след приземяване, само слисано гледаха, без желание за по-нататъшна борба.

Така Тилън, като многократен победител, беше любимец на местните жители, където и да отидеше. Двама от местните жители дори го понесоха на рамене край въодушевеното множество чак до Гени. Полагаше му се награда с целувка. Тилън доволно се разкрачи. Дори прекалено доволно. Защото Гени вече беше започнала да върти отрицателно глава. Обаче публиката чакаше. Гени не можеше повече да се измъква. С лека целувка се докосна до устните му и писъци и крясъци вече направиха атмосферата непринудена.

След състезанието направо се родиха с печен дивеч, вино и все по-приповдигнато настроение. И Тилън, и Гени скоро се заразиха от убеждението за голямото значение на това състезание. Разбира се, на ниво забавления и с определени за двамата роли.

Тилън дори така се отъждестви със суетен образ на старогръцки герой, че смая и Гени. А що се отнася до откритото ухажване, малко флирт ни най-малко не я смущаваше. Точно обратното. Със смеха си дори насърчаваше палавото поведение на Тилън. Всъщност, все повече се преструваха, че се преструват. Така се стигна и дотам, че Тилън се правеше, че е влюбен в Гени. Разбира се, всичко това се случи по време на играта и забавленията на местните жители. Наистина забавно. Веселиха се до късно през нощта.

След постепенното стихване на врявата, до Тилън седна един времевик, който след многомесечно пребиваване, поне така каза, се почувствал вече истински местен жител. Нямало по-интересна планета, обясни той. Но и иначе той беше с по-забавен нрав. Безброй духовити мисли долитаха от него в непринудения разговор, така че Тилън го разпита и за най-интересните особености по тези места.

– *Удвоителят!* – отговори времевикът с многозначителна усмивка. – *Въпреки всички останали безспорни забележителности, повечето хора са дошли тук именно заради него, нали?*

Тилън се засмя в потвърждение на очевидността на забележката на времевика. А повече за себе си, стана напълно сериозен. Забележката на времевика го смая. Толкова близо беше тази работа. Някъде наблизо... Би трябвало да съобщи това на Прот. А преди всичко трябваше да открие причината за значението на този удвоител.

В тази весела атмосфера Тилън разпита времевика и за неговия опит. Той с голямо удоволствие отпи една глътка от голяма чаша, вероятно от онова оживяващо питие, подобно на вино, на местните жители. При всички положения изглеждаше пийнал.

– *Без личен опит не можеш да схванеш същността на удвоителя* – каза той, убеден в своята работа, като с весел смях самоуверено погледна Тилън. А той, естествено, се възползва от неговата словоохотливост и подхвърли уж между другото:

– Не разбирам съпротивата на някои времевици срещу тези уреди.

Времевикът омаловажаващо завъртя отрицателно глава:

– *Вероятно в подсъзнанието ни е скрит страхът от приемането на революционни новости. Съвсем ненужен страх.*

* * *

– В чест на нашия герой! – владетелят на Ортран вдигна наздравица с чашата си и стоте гости около всич-

ки маси в голямата празнична зала шумно реагираха и въодушевено наподобиха неговото вдигане на чашата.

Тилън весело отвърна на наздравицата. Отблясъците в очите на Гени и жизнерадостната ѝ усмивка предизвикаха Великия герой, както го кръсти Шена. Все повече чувственост имаше в смеха ѝ. Допаднаха си повече отколкото когато и да било преди, той беше убеден в това. Ще бъде негова. Още тази нощ ще бъде негова. Трябва да я спечели. При целия си жизнен характер досега само малко повече му се изплъзваше. Гласкан от кипяща енергия, той я пронизваше с похотлив поглед и плътно се притискаше в нея и Гени не го отблъскваше, точно обратното, самочувствието му на голям победител ѝ допадаше.

– Тилън, това вино ще те събори! – укоризнено го предупреждаваше тя, като се смееше.

– Мен ли! Изобщо не се притеснявай. Нощес може само да ме ободрява – доближи се той до нейната шия и прошепна: – Ти можеш още по-добре!

Гени игриво му се изплъзна.

– Виж, на масата край вратата с удоволствие биха разговаряли с Великия победител. Върви да ги поздравиш, трябва да се преоблека – подхвърли му тя, като звънко се смееше, и стана. – Ще прескоча до стаята си, за да си оправа тоалета.

Няколко проблясъка светкавично преминаха през съзнанието на Тилън и същия миг той доста бързо схвана. Обстоятелствата бяха прекалено благоприятно, за да не се възползва от тях.

– ОК, Гени! Хайде, върви! Ще поздравя момчетата до вратата.

* * *

Пред голямото стенно огледало от полирана златна плоскост Гени самовлюбено разглеждаше красивото си тяло, все още обзето от жадните погледи на Тилън. С колко гореща похот беше гледана тази вечер! Цялото ѝ същество беше пленено от чувствените докосвания. Тилън беше наистина забавен. С целия си лекомислен нрав беше проникнал в нея и тя на всичко отгоре насърчаваше агресивността му. Макар че е леко прекалено potentен още по природа. Гени се усмихна на своята палавост.

– Гени!

През вратата на нейната стая се показва главата на Тилън:

– Мога ли да ти помогна?

– Хм! Защо не си при обожателите си?

– Бях – отговори той. – Изпразнихме по чаша вино в твоя чест. След това стана скучно.

– Малко бързо свърши тази работа!

Обхвана я през кръста и гърдите и започна да целува оголената ѝ шия.

– Моя ще бъдеш, Гени, моя! – прошепна ѝ той.

Гени не се съпротивляваше на любовната игра на все по-възбуждения ѝ приятел.

– Обичам те! – каза той страстно.

Това я поласка. Като криеше от него устните си, закачливо се закикоти. Поне известно време се наслаждаваше на съпротивата. Иначе, ни най-малко решителна, обаче достатъчна, че до горещата му целувка можа да проникне само по-малката част от агресивността провокирана от похотта му.

Внезапно се освободи от прегръдката му.

Тилън не можеше повече да се въздържа:

- Бъди моя!
- Така ли? – проточи тя с престорена изненада.
- Гени, желая те!
- Възбуждам ти страстта ли?
- Хайде да правим секс!
- Хм, бързи желаниа имаш.
- Ще правим ли?
- Все още нямам настроение за това.
- Допадаме си.
- Бърз си, мой Тилън!
- Ще бъдеш моя!
- Гени още по-закачливо се закикоти.
- Ще бъда!

В Тилън всичко закипя, обаче Гени отново се изплъзна от ръцете му.

– Не нощес – каза тя, като се смееше предизвикателно, и избяга през вратата. – Твоите обожатели ни чакат. Трябва да ги поздравим.

* * *

В голямата празнична зала се смесваха пиянските подвиквания с фалшивото пеене на порядъчно пийналите гости. Тилън се чукна за наздраве с един времевик.

– *Доста бързо се върнахте с приятелката си!* – заговори го времевикът от предишния разговор за удвоителя.

– Нашите жени са хитруши – това, че Гени се беше измъкнала, привличаше излишъците му от енергия на повърхността. – Не знам какво да правя с нея.

Времевикът весело се засмя:

– *И ние ни най-малко не сме в по-добро положение* – подхвърли той разбиращо. – *Наздраве!*

След като изпразни чашата, седна по-близо до Тилън:

– *До известна степен можеш да си позволиш да я имаш!*

– Как?

– *Много просто. Вземи си нейна двойница.*

– Двойница? – пияният мозък на Тилън въпреки всичко се опита да се съсредоточи за необичайно мисловно усилие.

– *Аз самият вече няколко пъти си позволих да се удвоя, добре познавам процедурата. Да, убеди я, че ще има приятни изживявания чрез нашия уред, за останалото не се грижи. Ще ти помогна да направиш нейна двойница.*

– Не бива да ѝ правя това без нейно знание, защото за вашия удвоител не знам още нищо – Тилън неохотно се намръщи, обаче времевикът го слушаше безмълвно, смеейки се весело, като от време на време завърташе отрицателно глава.

– *Забавни игрички са това. Ненужно се колебаехме всички.*

– Е, да – отговори Тилън, – не казвам, че не си прав, де. Иначе, не оспорвам твоето убеждение, обаче трудно ми е да взема решение за всичко това. Поне не мога така набързо.

– *Днес следобед се договорихме за твоето удвояване. Сам си взе решение за него, поне за себе си, нали?*

Тилън го гледаше въпросително с мътните си очи.

– Обаче зад всичко това трябва да има още нещо. Иначе вие, времевниците, не бихте се карали заради удвоителя.

– *Ами да, има още нещо. Обаче това «нещо» е*

забавна игра. Съвсем сигурно е, че не би могъл да установиш значението на удвоителя без личен опит. Това не можем и ние, времевиките. Просто трябва да го изпиташ на практика. Едва след това ще можеш да отсъдиш. Друг избор нямаш.

Тилън нерешително поклати глава. За да разбере техния спор, трябваше да се запознае с този уред.

– *При всяко положение!* – убедително резюмира своя извод времевикът, така че признаването на необходимостта от впускане в това начинание все повече преобладаваше в размислите на Тилън.

– *Ноцес мога да ти помогна, утре вече ще отпътувам със своите приятели на екскурзия, по всяка вероятност, по-дълга.*

– Не знам какво да направя!

– *Взе решение за личен опит, защото ти е необходим. Всички вие се нуждате от него, както и ние. Защо да не привлечеш за участие и своята приятелка?*

Тилън леко кимаше в потвърждение:

– За себе си вече взех решение да се впусна в това начинание.

– *Е, виждаш ли!* – времевикът сияеше от веселото пийване.

Тилън погледна Гени. От другата страна на масата кокетираше със своя съсед времевик. Не можеше да се реши. Поне не веднага. Не му беше лесно. Все пак, имаше риск. Обаче, трябваше да се запознаят с удвоителя. Трябва да се запознаят с тази работа, с всичко, с което удвоителят е свързан, трябва да се запознаят. Не могат да избегнат това. Не трябва! Конвулсивно вдигна чашата и я изпразни.

– ОК, ами хайде да го направим!

Времевикът го погледна насърчително:

– На твоята приятелка можем да предложим съпреживяване на сливане на свещеничка с богинята О. Процесията на свещеничките всеки момент ще мине на път за храма на тяхната богиня, можеш да ѝ я покажеш, когато минават под нашите прозорци. Богинята О е най-голямата тайна на тази планета и тази тайна ще се разкрие нощес пред тези свещенички.

Времевикът хитро се усмихна на Тилън:

– Може да се разкрие също и пред твоята приятелка!

През Тилън преминаваха неприятни усещания. Да, ама нямаше избор. Все пак, не бива да направи това на Гени, тази мисъл изплува на преден план, въпреки забавеното му от опиянението мислене.

– Е, да, вече идва. Чуваш ли пеенето?

Тилън вдигна глава. Отвън се чуваше хармонично пеене на момичета, иначе поотдалечено, обаче все пак достатъчно ясно. Гостите с интерес се придвижваха към прозореца.

Тилън се запъти към един засводен отвор в стената, от който се излизаше на малък балкон.

– Какво става? – извика Гени.

– Свещеничките отиват в храма на богинята О.

Гени с любопитство се присъедини към него под свода, откъдето добре се виждаха улицата и движещата се процесия на свещеничките.

– Нощес пред тях ще се разкрие тайната на богинята О – обясни ѝ Тилън.

Гени с интерес разглеждаше екстатичните лица на младите свещенички.

– Всички те са обзети от очакване! – установи тя след кратко наблюдение.

– Да, богинята О е най-тайнствената богиня!

– Защо тайнствена? Каква е историята?
– Не знам, никой не знаел това.
– Само че какво би могло да бъде?
– Нещо трябва да бъде.
– Времевиците също ли не знаят?
– Не! Някои времевици се идентифицират със свещенички в удвоителя, те знаят, но не искат да дават изявления за това. Казват, че не е за мъже.

Гени с все по-голямо любопитство разглеждаше екстатичните момичешки лица.

– Вие, жените, можете да я научите чрез удвоителя – намекна ѝ Тилън.

– Сериозно ли?

Тилън кимна потвърдително:

– Поне казват така.

– Бих ли могла и аз?

– Да, вероятно. Поне според това, което чух.

Гени боязливо погледна Тилън:

– А какво, ако е опасно?

Тилън я притисна към себе си:

– Те отричат това. А и няма да присъстваш непосредствено. Всичко ще изживяваш дистанционно.

– А как действа всичко това? Толкова се говори за този удвоител, но все още не знаем нищо за него.

– Трябва да се запознаем с това нещо, с този удвоител.

– Наистина не знам...

– Ще опиташ ли?

– Малко се боя!

– Самият аз вече се реших. Договорих се да изпробвам този уред, така че постепенно да се запознаем с това нещо. Ще се удвоя.

– Наистина ли?

– Да! Приех поканата на един времевик да се присъединя към тях при групов сеанс. Чрез него ще се впусна в удвояване.

– Има ли той вече опит?

– Да, поне така казва.

– Би ли могъл и на мен да осигури възможност за изживяване на посвещаването на свещеничките в храма на богинята О?

– Разбира се! Казва, че е просто.

– Да отида ли?

– Отиди!

– Тилън?

– Да?

– Боя се. Трудно се решавам така набързо.

Тилън се обърна към процесията.

– Без познаване на удвояването и неговите последици няма да можем да разберем спора между времевиците.

Гени безмълвно гледаше свещеничките:

– ОК, не може да бъде толкова опасно!

* * *

Времевикът поведе Тилън и Гени по пътя до една висока каменна сграда на десет минути пеша. Влезе в нея и като им махна с ръка ги покани да го последват.

– *Ей тук!* – показва им той при влизане в голяма зала с кабинки с форма на раковина. – *Нещата са прости. Сядаш в средата на раковината с желание за своето удвояване. Това е всичко.*

– Нищо друго? – простотата на процедурата смущаваше Гени.

– *Не!* – времевикът се усмихна на нейното недо-

верие. – *Това е много просто. След това още само си пожелавах да присъствам на обряда.*

Гени въпросително погледна Тилън. И у него също се пораждаха съмнения. Абсолютно сигурно беше, че би трябвало да има още нещо, обаче тях нали ги интересува именно онова, което се крие зад всичко.

– Върви! Трябва да проверим това – каза той и леко я бутна към раковината.

– ОК! Ще опитам! каза тя и изпълни указанията на времевика. Той, като се приближи до Тилън, прошепна:

– *За проследяване на обряда не е необходимо удвояване, защото още с обикновено телепатично предаване на мисли контактът е достатъчно непосредствен. Двойницата ѝ обаче лесно ще отведеш където искаш.*

Тилън кимна:

– И каква ще бъде двойницата ѝ?

– *Това изцяло ще бъде Гени. Само че от паметта ѝ можеш да изтриеш всичко, което пожелаеш.*

– Също и за нашето досегашно познанство?

– *Разбира се! Нека ѝ оставим цялото подсъзнание, което определя характера и чувствеността ѝ. Нека ѝ копираме знанието и познаването на околната среда на една от тукашните робини. Когато те познае като свой господар, ще направи всичко за твое удоволствие.*

Мислите на Тилън отлетяха в предусещане на скорошните събития.

– Ох, лисичке моя златна – измърмори под носа си той.

– *Да оставим Гени!* – каза времевикът. – *Не се нуждае повече от нас. Прехвърлянето е вече осъществено.*

*вено. В отсрещното крило на този дворец вече те чака
твоята робиня.*

– Какво, това става толкова бързо?

– *Разбира се, това е едно от предимствата на
тези удвоители. Всичко се изпълнява за миг.*

– Е, ами да вървим! – каза Тилън, възбуден от очакване, и пое след времевика.

* * *

Пред вратата на старовремската спалня времевикът приятелски махна на Тилън:

– *Приятно прекарване!*

Тилън нерешително спря. В спалнята трябваше да бъде двойницата на Гени. Робиня.

Бавно се приближи до леко открехнатата врата, погледна през процепа и нерешително спря. На светлината от трепкащия слаб пламък в камината видя образа на Гени. Да, това беше Гени. Поне по външност. Седеше на леглото и гледаше някак си унесено пред себе си, сякаш чакаше. Очакваше някого. Него?

Тилън със самовлюбена усмивка широко отвори вратата, влезе и отново спря.

Робинята срамежливо сведе очи под любопитния му поглед.

Затвори вратата след себе си. Наистина беше двойница на Гени. Всъщност, това беше Гени. Фактически беше Гени. Да не би Гени и онзи времевик да си бяха направили малко майтап с него? Тази нощ ще бъде негова и това беше най-важното. Всъщност, беше му все едно, дали това е Гени или нейната двойница. Нямахше нищо против един такъв номер. Нощта, през която Гени щеше да играе робиня, щеше да бъде наистина интерес-

на. Прекрасна.

Седна до нея, любовно я погали по косата и оголения врат и я притисна към себе си. Вгледа се в лицето ѝ. Това беше Гени. Обаче го гледаше по съвсем друг начин, с изпълнени с плахо възхищение очи и с раболепно предлагаща се преданост. Вероятно ѝ харесва. Невероятно бързо си допадна с него, въпреки че не можеше да го познае, нещо дълбоко у него я привлича. И Гени го обичаше, поне така чувстваше... Цялото ѝ същество му прилягаше точно. И това същество, тази двойница, робиня, всъщност беше Гени. Нейният нов господар ѝ харесваше, желаше да му угажда. Всяка робиня желае любов с господар, който ѝ харесва, поне от нейните очи се излъчваше желание за раболепно отдаване, пълно с жадна чувственост.

«Само да ми върне любов» – говореха очите ѝ. Да, на тази робиня той ѝ харесваше.

След нежно докосване на устните ѝ се сляха в дълга гореща целувка. Целият огън на похотта му намери отзив в страстната реакция на възбуденото ѝ тяло.

Смъкна прозрачната тъкан от раменете ѝ.

– Бъди страдна! – прошепна ѝ той. – Бъди моя!

Спусна я на леглото до себе си и тя с меко отпуснати ръце се остави на ласките на неговите ръце, придружени от нежни целувки.

– Още ли си девствена?

Робинята завъртя отрицателно глава.

– Предишните ми господари ме взеха по своя воля – откровено му отговори тя. – Нали ви казаха това преди продажбата? Преди да ме купите?

Тилън окуражително ѝ се усмихна.

– Разбира се, че знам. Нали затова всичко ме... – Тилън замълча на средата на изречението. Нямахше сми-

съл да хаби думи за това Само щеше да я уплаши повече.

– Това не е важно! – утеши я той.

– Моите господари желяеха страстна любов от мен – каза тя развълнувано.

– Аа, така ли? – провлачи Тилън, целуна я по оголените гърди и с устни се придвижи към шията ѝ, до ушите ѝ: – И аз също желая това – прошепна той, докато мачкаше гърдите ѝ. Ръката му се плъзна по нейния ханш и бавно се спусна до междукрачието ѝ. Цялото ѝ тяло потрепери от полова възбуда и страстно желание за сексуална игра с него. Колко огън има Гени в себе си! Тази лисичка. И как го прикриваше, започна да осъзнава той. Всъщност, повече се изплъзваше, отколкото прикриваше. С устни се приближи към нейните гърди, нежно ги целуна, след това отново похотливо погледна нейното раболепно отдаващо се тяло, плъзна ръка под кръста ѝ и я придърпа под себе си, като я прегърна с дълга и страстна целувка. Сега беше негова.

XXVIII

Въпреки мрачния дъждовен ден Тилън кипеше от силните впечатления от възбуждащите преживявания от предишната нощ. Трябваше да побърза. Отсъствието му можеше да предизвика ненужни притеснения. Вероятно точно сега са на обяд, каза си той, когато погледна празните спални помещения, и бързо се качи по стъпалата и през малкия парк стигна до помещенията, предназначени за хранене.

Всички бяха там. Седяха на богато отрупана маса. Весело поздрави компанията, седна до Шена, там имаше свободно място, и весело си сложи в голяма чиния от още горещото дивечово месо. Напомнянията за неговите «героични победи» бързо внесоха забавна атмосфера, само че Гени се държеше някак си сдържано. Изобщо не искаше да го погледне. Отначало не се натоваляваше прекалено много с това, но после започна да го смущава, защото нищо не каза и за богинята О. Нещо не беше наред. Нещо?

Тилън се замисли. А може би все пак имаше нещо нередно, въпреки че не би трябвало да има. Ще разговаря с нея насаме.

След обяда я последва до нейните стаи.

– Хей, Гени! – с усмивка я заговори насаме. – Как беше вчера?

– Хубаво! – хладно отговоря тя.

– Имаше ли нещо нередно в храма на богинята О?

Тя завъртя отрицателно глава.

– Всичко беше наред. Забавно представление в режисура на някакви времевици. Пъстър религиозен

обред. Времевиците се забавляват за сметка на тези туземци.

– Значи, беше интересно!

– Да, можах да опозная техния мисловен свят! Също така, пред мен се разкри и техният чувствен свят.

– Значи, не съжаляваш за вчерашното решение за удвояване и тестване на удвоителя?

Гени завъртя отрицателно глава, загледана настрана с гневно стиснати устни.

– Нещо не е наред ли?

Гени, след няколко напрегнати мига мълчание, с бесен поглед в очите рязко се обърна към него:

– Днес разговарях за това с една времевица. Разказа ми доста интересни неща за удвоителя. И тя е съпреживяла тържествения обред...

– И? – Тилън беше обзет от смътни предчувствия.

– Спомена ми различни възможности. В този момент някой може да се гаври с моята двойница!

– И? – думите се спряха в гърлото на Тилън.

– Научи ме как да проверя чрез удвоителя какво се случва с моята двойница. Това може да се гледа като заснето на филм. Ужасно съм изненадана от теб!

Тилън я гледаше безмълвно.

– Да, ужасно, наистина! – тя по-скоро възкликна, отколкото повтори.

От безсилие челото на Тилън се мръщеше. Трябваше да каже нещо, но не знаеше какво. Дяволската работа, онзи времевик не го предупреди за тази възможност.

– Гени, моя Гени – умолително възкликна той, ние двамата сме един за друг!

Гени завъртя отрицателно глава.

Тилън я хвана за ръката:

– Подходящи сме един за друг. Повече от това не може. Беше прекрасна!

– Това не бях аз!

– Но това не е важно!

– Важно е и още как. На тази среща никога няма да бъда с теб!

– Гени, все едно е. Толкова огън, жар, любовта е в теб!

– Не бях аз.

– Това е незначителна дреболия!

– Не, не е дреболия. Не е все едно. Вече не желая да имам нищо общо с теб! – извика бясно тя и рязко се обърна и избяга настрана.

XXIX

– Какво ще правим? – попита малкият Рац. – На мен много ми харесва в това старовремско градче. Да останем още малко, поне някоя седмица!

– Трябва да се върнем колкото се може по-скоро! – изстена гневно Шена, на когото привикването на Тилън към тази среда вече малко му ходеше по нервите. – Държим се направо несериозно. Животът ни виси на косъм, а ние все още весело се забавляваме!

Сега се ядоса Тилън. Още от преди известно време беше забелязал недоволството на Шена при всеки негов весел смях.

– Не можехме да продължим. Стечението на обстоятелствата просто ни вплете в себе си!

Спорът, който можеше да се усети във въздуха, може би щеше да се отприщи в погрешна посока, така че малкият Рац се намеси с въпроса: а всъщност какво изобщо да направят? Последва няколко мига мълчание. Шена измърмори недоволно още нещо, а след това се успокои и продължи:

– Трябва да отидем до града Слънчев залез, в който има междупланетно летище. Според обясненията на времевиците, техните междупланетни летателни апарати спускат групи туристи на места по собствен избор. Следователно, където и да било. А полигонът за излитане е само един. Вероятността за кацане на междупланетен летателен апарат в непосредствена близост до нас е пренебрежимо малка, при това, тези летателни апарати отлитат веднага след кацането, за да не обезпокоят евентуално местните жители. Иначе бихме могли да се върнем с тях.

– Полигонът за излитане не е толкова далеч. Обаче пътят е много опасен – малкият Рац продължи размислите на Шена. – Чух за някакви войни и, на всичко отгоре, опийците държат в ръцете си част от тази територия. И ако не за нас, то поне за Гени би могло да бъде много опасно, защото онзи техен владетел, поне по мое мнение, мисли дяволски сериозно, що се отнася до Гени, че ще бъде негова.

Тилън погледна Гени. Въпреки всичко, тя все още не искаше да го забележи.

– При всички положения, трябва бързо да действате – каза той. – Съгласен съм с Рац. Утре рано сутринта да се присъединим към кервана на търговците, за да се доберем поне до град Олин, още преди владетелят на опийците да е предприел каквито и да било действия.

XXX

Ава и Прот пристигнаха в град Ортран по същия път, по който пристигнаха Гилън и другарите му и като тях най-напред бяха поети от същия просяк-водач и след това и от свещеника в избената зала на моргата. Този нов свят им направи силно впечатление. Поне Ава не криеше възхищението си от уникалността на живота на тази планета, и то въпреки че духовната атмосфера беше някак си ужасяваща. Всичко това я забавляваше. А Прот не можа да посвети малко повече време на местните забележителности.

На приема при Великия духовник тъкмо се оглеждаше за времевиците на Зей, когато към него се приближи домакинът в черно копринено расо с подобно на котка животно на ръце:

– Добре дошли в нашия град!

Прот внимателно го измери с поглед, беше някак си необичаен духовник, като с леко надигане от мястото му отвърна на поздрава.

– На кого трябва да благодарим за вашето посещение? – с високомерна учтивост попита Великият духовник. Гледаше го право в очите, поне няколко мига, и след това сведе поглед към черния кожух на животното и пръстите си, играещи с дългата мека козина.

Прот като извинение спомена случайното стечение на обстоятелствата:

– Бих искал да се присъединя към своите другари, наскоро пристигнаха тук.

Великият духовник неволно събуди неприязън с външната си прилика с Мишелова, особено след няколко разменени погледи. Също и с презрението в очите си на-

помняше на Мишелова. Прекалено много впечатления му сочеха по-дълбоки разминавания между тях и открито, ни най-малко приятелско взаимодействие.

– Вашите другари? – насмешливо продължи Великият духовник. – Аха, разбира се, сега се сещам. Напуснаха ни още преди два дена. Вероятно са на път към град Слънчев залез.

– Град Слънчев залез? – малко учудено повтори Прот. Някак си лесно и бързо стигна до важната за него информация. И то от този тип. По-скоро би очаквал обратното, скриване на тези сведения, заблуждаване. Нещо не е наред.

– Полубогове, към своите божествени дворци отплавайте обратно по голямото море – Великият духовник леко му се усмихна за поздрав, продължи напред към съседната група, обаче след две крачки се спря и с леко обръщане подхвърли: – Ще трябва да побързате, иначе няма да ги настигнете.

* * *

След обилната вечеря със забавна програма с представление на фокусници и огнегълтачи, в по-късните часове, вече при заминаването на туристите в техните помещения, до масата на Прот се спря един духовит времевик с шарена риза и със своите забавни констатации за сметка на тяхното приспособяване към условията на тази планета отново освободи по-оживеното бърбене. Всичко му беше забавно. И след няколко повече или по-малко уместни коментара се завърза познанство с приятелски непринуден разговор. Всъщност, отприщи лавина от духовити мисли с все по-бурно реагиране на всички около масата. Вдигна се малко врява. След това духови-

тият събеседник обиколи още и наоколо, спря се до Прот и му предложи необичайно оформена купа, пълна с напитка.

– *Опитайте! Само за познавачи и чревоугодници е.*

Прот погледна купата, украсена с рисунки из живота на местните жители на тази планета и въпросително погледна Ава. Тя пресегна, взе я и пое една глътка...

– *Хм, ами добро е* – каза тя, като му даваше знак да опита и той.

Прот пое една глътка. При всички положения, вкусна напитка, трябваше да признае след дегустацията. А при отместване на чашата забеляза в нея холографското изображение на лицето на Зей.

Това, значи, трябва да е връзката със Зей. Въпросът само беше как да провери, дали евентуално не е клопка. За късмет, краткото съобщение от Зей беше достатъчно убедително, защото човек, който не беше слушал последния им разговор, не би могъл да го състави така. Интересен разпознавателен код, измърмори си Прот. След това разгледа още няколко лица на агенти на Зей, които щяха да му служат за връзка и помощ. Щеше да се обръща към тях в момент на криза, пък и иначе. Единият от тях очевидно беше именно този духовит човек.

– Значи така – каза Прот при връщане на купата, – несъмнено е добро, няма какво.

– *Тази напитка я съхраняват в много интересни помещения – продължи духовитият човек. – В голямата изба имат стотици специално оформени бъчви. Можем да отидем да ги разгледаме!*

Обаче не срещна голям отзвук у останалите

гости.

– *Прекалено съм уморена за шляене* – близката времевица отклони поканата, а Прот веднага забеляза знака и отговори с оживлението на брат по чашка:

– Можем да се поразходим дотам.

Обаче и Ава също не показва въодушевление.

– *Хайде, ти отиди, ще те почакам* – каза тя.

Прот се прозя с престорена досада:

– Все пак това са няколко минути.

С още двама туристи пое към избените помещения. А когато стигнаха до витото стълбище, духовитият човек ненадейно стана сериозен, непосредствено до Прот прошепна:

– *Нашият водач лежи тежко ранен в скривалището в избата. Не знам защо точно вас определиха да поемете командването на нашите агенти на тази планета. Трябва да ви предупредя, че Великият духовник ще нареди да ви убият веднага, щом научи за вашата мисия като наш водач!*

След като слязоха в избените помещения, под светлината на факли пропълзяха под голяма бъчва до каменна стена, която при натискане хлътна навътре и вече бяха в тунел, през който след няколко метра лазене стигнаха до малка стаичка с едва видима ниша за въздух вместо прозорец. До нея лежеше млад мъж с мускулесто тяло. Можеха да се видят твърдите черти на лицето му. Обаче трябва да беше вече съвсем накрая на силите си.

– Нима сте ранен? – каза Прот изненадан. Този времевик не получаваше никаква лекарска помощ.

– *В този град Великият духовник е сложил ръка над лекарите и болниците* – със слаб глас отговори раненият. – *Моите приятели ще се опитат да ме промъкнат през стражите до нашата болница, въпреки че*

това ще бъде много рисковано. За съжаление, възможностите са малки. Обаче, да оставим това. Вие ще ме заместите според съобщението от Зей. За късмет, все още мога да ви дам най-важните указания, а също така трябва да поговорим и за дейността на мишеловите.

Раненият времевик уморено погледна Прот:

– Вероятно вече сте запознати с нашия спор.

По-малко са ви познати събитията на тази планета.

Мишеловите действат противно на законите в нашата галактика, а ние все още сме с празни ръце, без доказателства, които да ги изобличат. Винаги успяват навреме да се изплъзнат от всички наши клопки. Дори техни хора и от федералната полиция незабавно ги уведомяват за нашите намерения.

Проблемът също така не е само в злоупотребата с новата техника. Опасността е цяла съвкупност. Мишеловите се представят за инициатори на по-богат живот, и то доста успешно. Доста много времевици се хващат на тяхната въдица до такава степен, че в нищо не им пречат. Според тях, всичко било само игра на забавни и интересни неща. Да видим, казват те, какво се ражда от всичко. А такова оправдание носи скрито проклятие в себе си. Може да се преобърне в своя противоположност. За навременно разкриване на зли намерения е необходима будност и известно време за размисъл.

А времевикът е приспан от удобство. Не го е грижа, дали мисълта е откъсната от цялото, стига само да е забавна.

Мишеловите умело залагат на тази карта. Всичко да бъде забавна игра. А когато им се противопоставят, стават агресивни, враждебни. И аз подце-

них злобата им, когато попаднах в смъртоносния им капан.

Времевикът замълча и оценяващо изгледа Прот.

– Надявам се, че Зей не се е заблудил за вас. Поверил ви е важна задача.

Прот леко кимна:

– На нас, земляните, не ни остава избор. Не можем да избегнем битката с мишеловите.

– Да, разбира се! Зей е решил да ви се довери, защото сами не можем повече да се доверим на всички наши хора във федералната полиция – разбиращо кимна времевикът. – Трябва да разобличим действията на мишеловите с всичките им намерения за злоупотреба на тази нова техника. Записите се съхраняват в удвоителя, обаче трудно ще се доберем до него, преди мишеловите да го пренесат на друга планета. Вече открихме мястото на скривалището на удвоителя. Държат го близо до Планините на божия гняв и са поставили препятствия около него. Като причина за убийствата на нашите агенти сочат войните, които разпалиха наоколо между местните жители. Казват, че били жертви на грешки заради воюването на народите и беснеенето на бандите. Който се приближи до удвоителя, го убиват. Но мишеловите отричат да са замесени в тези жестоки събития.

Всичко това не ни дава възможност да действате. Обаче честотата на смъртните случаи и изчезването на федерални агенти по тези места ни помогна да открием мястото на скрития удвоител.

След това раненият времевик даде на Прот малък кристал с вградени записи за всичко, което му се беше удало да открие, и за всички събития на планетата, като му пожела повече късмет при по-нататъшната рабо-

та.

Накрая го предупреди за още нещо:

– Мишеловите не убиват само чрез своите банди. Само да предугадят, че сте приели от мен длъжността, не биха избирали средства, веднага биха ви убиха, още тук, без колебание.

Добирането до удвоителя ще бъде рисковано. Това ще бъде вашата задача, както и изплъзване от бързите банди и заложените капани. За останалото ще се погрижи Зей.

Не сме забелязали злоупотреба със съвременни оръжия. Ако галактичната полиция залови мишелови да пренасят или използват съвременно оръжие на планети с примитивни народи, мишеловите съвсем сигурно биха изгубили прекалено много привърженици сред времевниците. Бързо биха открили злоупотреби със съвременно оръжие и биха ги разобличили. Обаче мишеловите много добре знаят това.

А иначе, не се нуждаят от такова оръжие, защото с интриги и подстрекателство постигат всичко, което желаят. И при всичко това все още успешно се преструват, че дейността им е само за общото добро на всички времевици.

* * *

След завръщането си в горните помещения, Прот за известно време се присъедини към Ава в една от останалите групи около масата, обаче не можеше да посвети по-голямо внимание на оживения разговор, прекалено беше вгълбен в планове за изпълнение на своите задачи. Заедно с Шена и Тилън трябва да се добере до удвоителя. Защото ако нещо попречи на него, един от

тях двамата ще може да поеме задачата. Трябва да им обясни плана. Още известно време остана с безучастни мисли в оживената компания, а след това даде знак на Ава, че е време за тях двамата. Вече беше забелязал нейната все по-изразена досада от разговорите. Останалата част от вечерта нека принадлежи на тях двамата. Само на тях двамата, говореха очите ѝ, когато гальовно по котешки се притисна към него. След това бавно станаха и с вдигане на ръка в знак на сбогуване, се отправиха след малкия паж към своята стая.

Най-накрая бяха отново сами. Уморителният ден беше зад гърба им. Телата им сякаш сами се сляха във взаимна плътна прегръдка, чрез която цялото им напрежение изчезваше в неясно блаженство. Пръстите на Прот се плъзнаха по косата ѝ и след няколко галещи докосвания на устните и горещи целувки скоро върху мекото легло се потопиха в интимния свят на взаимното разпалване, чак до потушаването на огнената похот в плътната им прегръдка.

Малко след полунощ всичко живо в града потъна в сън. Иначе леко ръмеше, обаче достатъчно, че местните жители още през деня се бяха изпокрили в дупките си, макар че студът не беше прекален. Всички улици бяха празни, дори без онези доста рядко появяващи се действащи лица, които иначе минаваха по улиците и изчезваха зад ъглите.

А далечен глас, иначе слаб, едва доловим, внезапно разбуди вниманието на Прот. Някакъв страх или ужас се усещаше в него. При повторния вик се надигна. Такива викове посред нощ? Може би измъчват затворници или пък всичко това само му се струва? Обаче онзи вик се повтори още по-силно, никакво съмнение за причуване не можеше да има. Трябва да идваше от доста да-

леч, иначе в тази тишина щеше да се чуе по-ясно. Цивилизацията на тази планета сигурно беше на нивото на старите римляни, градовете по първи впечатления и различни изявления на местните жители, би трябвало да са на такова ниво на развитие. В околностите, вероятно, животът беше още по-примитивен, а опийците бяха с още една степен на по-ниско ниво. Чу тихо почукване.

– Да, кой е? – попита с известно тягостно предчувствие.

– Аз, Динк, Тар ме изпраща, за да ви отведе в храма на богинята О – Прот, след като бързо стана от леглото, го повика да влезе. – Какво имат там? – го посрещна с въпрос.

– Не знам. Богинята О е страшна, под нейния поглед можеш да умреш, всички се боим от нея. Според указанието на Тар, трябва да ви заведе на среща с негов приятел.

Прот се замисли. Може би е фатална клопка?

– Какво още каза Тар, да се присъединя към техния обред или какво?

– Не, трябва да ви вода по таен път до входа в градините на храма на О. След това можете да продължите само вие, полубоговете.

– ОК, да вървим – отговори Прот след кратък размисъл и се отправи след него. Изтичаха по каменното стълбище до тясната мрачна улица, а след това продължиха до голям каменен зид на противоположната страна на градчето.

– Тук! Аз не бива да продължавам – целият разтреперил се от страх, каза водачът, като разгърна гъсто израсналия храсталак пред входа в зида, че Прот можа да се шмугне през него. – Ще ви почакам пред зида.

Прот, все още приведен, изтича няколко десетки

метра по стъпалата и зида на необикновения божи храм. Изгледът към околните зидове го изпълни със съмнения. Да рискува главата си само за да види религиозни обичаи в някаква примитивна цивилизация, би било доста безотговорно.

С поглед се увери за възможно бягство в случай на опасност и изтича по зида до едно прозорче в стената на божия храм.

– Да – на Прот му просветна, – през него мога да гледам какво се случва в храма.

С котешки стъпки се спусна от зида, покатери се до прозорчето, огледа се наоколо за евентуални преследвачи, и надзърна през него.

– По дяволите! – възкликна изненадано. – Какво е пък сега това?

Сцената беше ужасяваща и същевременно неразбираема. Автоматично се огледа още веднъж наоколо, когато мъртвата тишина беше раздрана от ужасяващ крясък. Кръвта се смрази във вените му. Погледът през прозорчето му разкри изкривеното от ужас лице на един от туристите от неговата група, как целият почервенял с издути вени на врата и с ококорени очи, лежеше по гръб и в смъртна агония мятеше ръце и риташе с крака. Непосредствено до него още един времевик на колене конвулсивно се беше хванал за гърлото като обесен. Задущаваше се. Въртящите му се очи на зачервеното лице също така свидетелстваха за жестока, вероятно смъртна борба. Прот огледа пред себе си голямата кръгла зала с диаметър около тридесет метра. Цялото пространство беше изпълнено с почти триметрови раковини, в които времевиците се гърчеха в смъртна агония или пък втрещено гледаха пред себе си. Някои говореха нещо несвързано в мъртвешки транс, а други бяха вече съвсем

изнемощели, в безсъзнание, ако не вече мъртви.

Прот се отдръпна от прозорчето и се спря под силното впечатление от изкривените лица. Трябваше да помага, поне така му казваше първата мисъл. Обаче кой ги заплашва всъщност? Може би бяха само в дълбок транс и нищо друго. Докато претегляше смислеността на всички съмнения, дочу тракане на дървени колела по каменната настилка и скърцане на зле смазани оси. По алеята в двора, почти непосредствено покрай сградата, двама мъже с дълги черни пелерини с качулки караха неподвижното тяло на снажен времевик.

Прот още по-добре се скри зад клоните на близкото дърво. Там не можеха да го видят. Внезапно дотича млада времевичка, двамата мъже с черни пелерини след като уважително се поклониха, се отдръпнаха на една крачка и търпеливо се спряха, а времевичката, като доста често се оглеждаше наоколо, състрадателно се наведе над неподвижното тяло на каручката:

– *Хенкс, какво се е случило?* – болезнено изстена младата жена. След това конвулсивно се изправи и като се обърна бързо, изтича към входната врата.

Значи, този е мъртъв, заключи Прот. Спорът между времевиците става все по-свиреп.

– По дяволите! – пак възкликна от изненада. На ръката на мъртвия мъж заблестя гривна с голяма буква N от блещукащи камъни. А това беше разпознавателният знак на мъжа, с който трябваше да се срещне. Сигурно го бяха убили, след като бяха разкрили дейността му.

XXXII

На следващия ден след закуска, Прот и Ава, както и повечето туристи от тяхната група, се смесиха с множеството зрители на състезанието на стрелците с лъкове. Там по уговорка трябваше да се срещне с Тар. И наистина, Прот не трябваше да чака дълго. Докато наблюдаваше стрелците с лъкове, до него се спря мъж с кафеникаво облекло на местен жител, и с гръб към Прот, обърнат настрана, заговори:

– Аз съм Тар. Извинете ме за неудобството. Изложих ви на опасност. Обаче трябва да се запознаете със събитията, свързани с удвояването. Досега още никой не беше убивал само въз основа на съмнение. Само в непосредствена близост до удвоителя можеше да се случи нещо такова. Поне предполагаме, че е така. А далеч от него – не. Тук за пръв път забелязах разпространение на опасността в по-широк кръг. Мишеловите със сигурност не са могли да узнаят задачите на Хенкс.

Мъжът стрелна с поглед Прот, за да види, дали следи неговото обяснение, и продължи:

– Предавам съобщение. Вашите другари вървят към територията на опийците. Според изявленията на местните жители, Гени е очаровала владетеля на опийците до болезнена зависимост, така че е решил да я получи, дори с цената на съюз с Великия духовник. Затова ще подведат земяните да минат през територията на опийците. Обаче все още можете да предупредите своите другари.

– При всички положения трябва да ги предупредя – потвърди Прот, а с поглед, също така вперен в

близките състезатели, Тар продължи:

– *Осигурих ви водачи. Утре сутринта можете да се присъедините към малък търговски керван.*

Бих искал да ви предупредя за още нещо: както вероятно вече сами узнахте, мишеловите се преструват, че признават ценностите на времевиците. Между другото, позовават се на възможността за удвояване само по собствено желание, защото, както казват, в противен случай удвоителят отхвърля удвояването. Не споменават първоначалния защитен код, който ограничава тяхната злоупотреба, и правилата, поставени не от тях, и не защото сами желаят това.

Видяхте кабинките с форма на раковина, където чрез отъждествяване с двойника заживяваш неговия живот и следиш всички негови възприятия чрез сетивно съпреживяване.

Възпрепятстването на достъпа до удвоителя мишеловите обосновават и със злоупотребата с удвояването. На отделните хора поставят на разположение избор на преживявания от различни животи, при което мишеловите нямат милост към своите двойници. Колкото по-тежка е борбата на двойника за оцеляване, толкова по-силна е неговата воля за живот, по-голяма възбуда се предава в съпреживяването. Обичат да изпращат двойниците си на жестоки изпитания и при това да си играят на риск без риск. Това беше използвано от мишеловите при създаване на затруднения в района около удвоителя. Всеки времевик може сам да решава за степенята на риска, на който изпраща своя двойник. А рискът на тукашните полигони нараства по посока на единадесет точки в подножието на Планините на божия гняв. В една от тях са инсталирали удвоителя. Така на мишеловите, с убийства чрез свои-

те банди и двойници, се удаде да затворят всички пътища до удвоителя. Оправданието им, което винаги е еднакво, е, че полигоните били предназначени за опити с двойниците и че всеки бил предупреден да не ходи там. Последното е истина, въпреки че тези предупреждения се разпространяват само устно, защото мишеловите не признават публично, че притежават удвоител.

– ОК, кога ще отпътува керванът? – със спокоен глас попита Прот. – Известен ми е рискът на тази работа.

– *Утре сутринта на разсъмване.*

След това Тар се отдалечи, разходи се между състезателите, и внезапно изчезна.

XXXIII

Прот замислено погледна Ава. Изразът на лицето ѝ вече показваше съзнаване на опасността и възможността, че тя също би могла да стане жертва. При всички положения, ходът на събитията съвсем я беше изненадал.

– *Никога преди не съм била изправена пред такава дилема* – му каза тя след разказа му за храма на богинята О и решението за заминаване с малкия керван на търговците на следващата сутрин.

– Ава, пътуването няма да бъде само опасно, а и много уморително. Почакай ме тук. Вероятно по-лесно ще се добера сам.

Ава го погледна с благодарен, чувствен поглед:

– *Не знам как да ти помогна.*

– Ами вече ми помогна достатъчно. Все пак, надявам се отново да се срещнем, макар че сме изправени пред прекалено много рискове, за да имаме по-определени планове. Сигурно ще се появи подходящ случай. Тогава ще се срещнем, нали?

След кратко мълчание и размисъл, тя се съгласи:

– *ОК. Вероятно по-скоро бих ти пречила, отколкото да ти бъда от полза. Другояче си представях шляенето по тази планета.*

Прот се доближи до нея, прегърна я през кръста и леко я притисна към себе си:

– *Ще се срещнем после, нали?*

– *Разбира се, Прот. Ще ми липсваш.* – Опасността, на която се излагаше, силно я трогна. – *Обади ми се, където и да бъда. Харесва ми с теб.*

XXXIV

Малкият търговски керван наброяваше шест семейства с малко над тридесет натоварени животни.

– Ние сме бедни търговци – обясни на Прот водачът на кервана, иначе мъж на около петдесет. – Пътят е опасен, обаче трябва да закараме стоката до град Олин. Преди години разбойническите банди бяха редки и по-малко агресивни, а в последно време животът почти съвсем замря. Вече изобщо не е възможно да се печели добре с търговия. Борим се още само за едното оцеляване, така че десетте златни топчета от вашия приятел означават за нас цяло богатство. Обаче пътят е рискован и до падането на нощта трябва да стигнем до хана преди стръмния път, иначе разбойническите банди със сигурност ще ни ограбят, ако не ни избият. Пътят, също така е подгизнал и кален. Трябва да напрегнем всички сили.

– Напълно ви разбирам – отговори Прот. – Най-добре ще бъде да прехвърлите част от товара на моето животно. Самият аз и пеша ще мога да се справя.

– Не ме разбирайте погрешно, ваше височество – започна да се оправдава водачът на кервана.

– Всичко е наред – прекъсна го Прот. – Така ще бъде най-добре за всички.

След това тръгнаха на път. С ускорена равномерна крачка пресякоха опожарен край по рушаш се път, с настилка в някои участъци съвсем отмита или обрасла с малки храсти. Не си позволиха никакво забавяне на крачката. Докато минаваха с кервана покрай опожарени чифлици, у тях все повече се увеличаваше неприятното усещане заради страха от нападение на разбойнически

банди, побиваха ги тръпки от ужас от лежащите трупове.

Най-после видяха хана. Истинско облекчение се усети в целия керван при вида на високия зид от дебели греди поне за частична защита. Веднага крачката им се ускори.

В хана намериха подходящо място, разтовариха животните и се приготвиха за пренощуване край огнището.

Прот разглеждаше пъстрия състав на съседната група. Всъщност, компанията беше доста необичайна. Нещо в нея беше в противоречие с тяхната еволюционна степен.

Оковани тъмносини опийци пренасяха товари на мощните си рамене, докато техните женски помагаха при готвенето. Това отговаряше на представите на Прот за робовладелческия строй. А поведението на времевиците, смесени с цялата тази компания, беше противно на отношенията на тази планета. Тук преди всичко означаваша нещо съвсем различно от онези в града, където представляваха полубогове. Тук тяхното положение беше неясно, по-точно казано, различно, едни ходеха свободно наоколо, други, оковани, вършеха различни работи. За пръв път пред него се разкри големият спор между времевиците. Съвсем възможно беше да се направи извод за съпреживяването на двойниците в кабинките с форма на раковина, това биха могли да бъдат именно двойници от удвоителя. Значи, би трябвало да се запознае с тях малко по-добре. Захвърлени бяха в необичаен, жесток свят. Би трябвало да се запознае поне с техния свят на възприятията и емоционалните реакции. С поглед започна да избира времевик, трябваше да направи това, без да бие на очи. Обаче групите бяха

разделени и осъществяването на контакт между тях не беше често, въпреки че отделни индивиди от различни групи от време на време разговаряха помежду си.

Тогава забеляза един младеж, времевик, с окъсана и мръсна риза и няколко синини от удари по лицето. Трябва да беше много уплашен, а също така и изгладнял. Когато една дребна набита жена с дете на ръце му хвърли парче хляб, направо се нахвърли върху него.

– Хей – Прот му предложи парче месо, – на!

Времевикът, след като погледна учудено, вече протегна ръка, когато неочаквано спря и уплашено се огледа наоколо.

– Някой преследва ли те? – спокойно попита

Прот.

Времевикът все още продължаваше да го гледа смутено и няма.

Прот протегна ръка с парче месо:

– На.

Със смутения си поглед и неспокойното поглеждане ту към Прот, ту наоколо, този млад времевик изглеждаше направо окаяно.

– На! – почти заповеднически му предложи

Прот.

Времевикът още по-смутено се огледа наоколо, бързо грабна предложеното парче и се отдръпна с една крачка.

– Искаш ли още? – Прот с подчертана дружелюбност протегна ръка и му подаде още едно парче месо, а след това и мях с тъмноредна, доста силна напитка от тамошно грозде. – На, една глътка няма да ти навреди.

След две хапки и една глътка от мяха, времевикът, явно недоумявайки какво става, погледна Прот, ла-

комо отхапа по-голям къс месо и отпи първо една глътка, а след това още няколко последователни глътки.

Прот, като го наблюдаваше внимателно, приятелски му кимаше:

– Добре ти идва, нали?

Времевиът престана да гълта големи късове и започна да яде нормално.

– Какво ти се е случило? – попита Прот.

Обаче в отговор времевиът само го гледаше. След всичките му усилия думите не излизаха и не излизаха от устата му, така че почервения от напрегане да изкара нещо от гърлото си. След това неочаквано се успокои и бързо изговори:

– *Аз съм от племето на двойниците.*

Прот учудено го погледна. Племя на двойниците със сигурност не съществуваше. Бяха двойници, така че...

– Откъде си? – попита го Прот.

– *Не знам – отговори той, – събудих се в един лагер сред гора. Казват, че идваме от земята и че сме много подобни на полубоговете. Обаче истинските полубогове ни презирали, казаха ни още. Боговете също не са благосклонни към нас. Преследва ни проклетие. По-неже сме обидили боговете, трябва да се покаем.*

– И накъде сте се запътили? – попита Прот.

– *Зад тези планини – двойникът показва с ръка в тяхната посока, – живеят големи колонии двойници в мир и щастие. Който се добере дотам, е спасен. Обаче един ден след моето рождение, въоръжени мъже ни пребиха с тояги и ни вързаха. Аз успях да избягам, обаче не знам как да стигна до онази страна на планините, след като изобщо не мога да се снабдя с храна.*

Прот внимателно го премери с поглед. Значи, не

знае нищо за времевика, чийто е двойник, и още по-малко, че той го следи и при това съпреживява всички негови сетивни възприятия и емоционални реакции. Този двойник изглеждаше окаяно. А неговото лице и движенията му бяха още по-красноречиви от думите. Това беше времевик, на когото от паметта беше изтрито познанието за цивилизацията на времевиците. Всички знания за технологията и историята, както и всичко, което би му позволило самостоятелно връщане в тяхната цивилизация, му беше отнето. Оставили са му само сетивния свят на възприятието и инстинкта за свобода. Значи, по реакциите беше съвсем еднакъв с времевика, чийто двойник беше. Обаче, колкото повече го наблюдаваше, толкова повече на Прот се натрапваше осъзнаването, че това същество би искало да живее, независимо от това откъде и как е дошло. Обаче нямаше това право.

Прот завъртя отрицателно глава. Почувства силно отвращение от това, че някои хора си присвояват правото да решават съдбата на двойниците си. Тази безотговорна игра с живота и смъртта, макар и на своите двойници, му беше противна.

XXXV

След уморителното пътуване с кервана на търговците, в град Олин Прот узна от местните жители за пристигането на другари му преди него. Въпреки че по време на трудното преодоляване на пътя вече малко се съмняваше, най-накрая ги настигна и намери в една голяма сграда, предназначена за авторитетни гости.

Гени го забеляза първа:

– Вижте, Прот е тук! – възкликна тя като махаше за поздрав. Радостно си стиснаха ръце, само Шена не можа да се въздържи:

– Е, Прот, май се забъркахме в някаква странна каша, а?

Тяхната непредвидена среща беше само още една подробност от поредицата случайни събития. Прекалено много за нрава на Шена.

– Да – отговори Прот. – Трябва да си поговорим за някои неща. Трябва да ви дам някои пояснения.

– Що се отнася до превозните средства на тази планета – намеси се Шена, – от тази планета няма да се върнем преди да минат не по-малко от няколко месеца, ако изобщо успеем да се върнем. Толкова бързо се озовахме в нещо като средновековие. Мишеловите ни пратиха в девета глуха, още преди да се усъмним в нещо такова.

Прот се усмихна на мислите на Шена и завъртя отрицателно глава:

– Не в това е проблемът, Шена. Съвсем ОК е, че сме тук сега. Разбира се, друг е въпросът за нашите потенциални възможности.

Прот изложи причините за своето пристигане и

всичко, което му беше казал Зей за опасностите от въвеждането на новата технология на удвояванията.

– Значи, сега сме съюзници на Зей, на неговите приятели, времевици с утвърдените досегашни ценности на тяхната цивилизация, а също и на междупланетната служба за сигурност на времевиците – завърши своето обяснение Прот. – Както вече ви обясних, ще се опитаме да се доберем до удвоителя.

Как ще осъществя това, все още не знам. Най-напред трябва да получа всички данни за това какво се случва в момента в околностите на удвоителя и за тукашните условия. Раненият времевик ми даде имената на местни жители за помощ и получаване на сведения за условията по пътя до него. Значи, нека почакаме за тези съобщения.

XXXVI

Докато чакаше идващия куриер, Прот нетърпеливо крачеше по крепостната стена на град Олин. Можеше да види цялата крепост под себе си и, което беше още по-важно, от другата страна погледът му обхвана цялата околност до далечните планини, където беше скрит удвоителя. Ще трябва да се доберат дотам. Освен всички опасности в този район, трябваше да се съобрази още и със знаците за това, че на мишеловите са известни техните намерения, понеже мишеловите активизираха по-агресивни действия на своите групи. Разни разбойнически нападения се редуваха денем и нощем, така че никъде не беше безопасно. Стигаше се дори до истински малки битки. Всички наоколо, чак до далечните краища, откъдето пристигаха закъснели съобщения за събитията на тяхна територия, призоваваха за вдигане на оръжие. Жителите уплашено се притаиха зад зидовете на крепостите или избягаха в горите. И един от техните водачи също беше побегнал, а друг беше внезапно изчезнал. Местните жители говореха за гнева на боговете. Никой и не искаше да чуе за поход в Планините на божия гняв, както наричаха тези места. А куриерът от крепостта в подножието на планините му носи съобщения за състоянието в момента в техния район, през който ще трябва да си проправят път, така че от първа ръка да научи за всички събития, толкова важни за тях, защото от познаването на евентуалните пътища за достъп до крепостта зависеха много неща.

Най-накрая куриерът дотича и, още целят запъхтян, го поздрави с дълбок поклон.

– Какво ново? – Прот не биваше да губи време.

– Войските се събират – отговори куриерът уморено. Измъченото му лице свидетелстваше за усилията, положени по преодоляване на пътя, и за крайното изтощение. Досега се говореше само за разбойнически банди или за походи на няколко по-големи въоръжени групи.

– Владетелите от околните градове с войските си се обединиха с полубоговете от вътрешността на планините. Аз едва успях да се промъкна. В последния момент. Зад себе си вече видях плътно групирани на техните сили в непроходим обръч около Планините на божия гняв.

– Така значи! – Прот бавно се приближи до ръба на зида и се вгледа по посока на протегнатата ръка на куриера. От свободно движение на разбойнически банди бяха преминали към съгласувани действия във формации. Вероятно обединяват всички свои сили и всички войски на съюзниците си. Срещу така организирана сила малка групичка трудно може да направи нещо. И самите те ще трябва да съберат всички свои съюзници, ще трябва да постъпят по същия начин. Обаче това вече ще означава война. Ще пламне по цялата планета и по всяка вероятност ще се разпространи още. Каква ще бъде реакцията на целокупната цивилизация на времевиците? Трябва да се посъветва със Зей. Нищо друго не му остава.

Сбогува се с куриера и се спусна в избените помещения до скритата приемо-предавателна станция за таен пренос на данни по подземни кабели и лазерни снопове.

Изпрати повикване, обаче, след като не осъществи моментна връзка със Зей, му пусна съобщение за възникналите затруднения и се излегна до приемника на

пейката, покрита с кожа с козина. Реши да почака. Мислите му се мятаха между размишлението за възникналата ситуация и евентуалните изходи, докато след малко повече от час не го сепна характерният кратък предупредителен писък, преди лицето на Зей да се появи в холодисплея. Връзката беше осъществена.

– *Открили са намеренията ни – започна Зей след размяна на поздрави, – вече съм запознат. Току-що проверихме сведенията за ситуацията в момента.*

След това Зей поклати глава. И на него вече не му беше лесно да взема решения.

– *Какво можем да направим?*

– Явно сблъсъкът с всички сили е неизбежен – подхвърли Прот.

Зей с разбиране се усмихна.

– *Резултатът би могъл да бъде под въпрос, защото нашите сили числено са по-слаби, въпреки че само по себе си това не дава окончателно решение.*

По-малко приемлива за нас е решаваща битка. Дори и в случай на наша победа, на мишеловите би останало достатъчно време за бягство с възможност за по-нататъшно укриване и измъкване с удвоителя на друга планета.

– Значи, челно нападение през техните обръчи отпада.

– *И да, и не – изразът върху лицето на Зей свидетелстваше за неговата изключителна концентрация при обсъждането на възникналата ситуация. – Бихме могли да съберем всички съюзници на тази планета и да принудим мишеловите да се бият. Обаче само за заблуда, за да направим пробив в обръчите.*

При челен сблъсък на двете армии можем с маньовър да ги принудим да преместят силите си. Ще се

появи отслабено поле, без твърдо затворени обръчи. Там бихме могли да ударим с няколкостотин войници на бързи коне и да проникнем през обръчите, а след това, без да спираме, в галоп, да продължим чак до удвоителя.

Ако сте готови да поемете риска, това ще бъде нашият отговор, ако не, ще трябва да намерим друго решение. Боя се обаче, че няма да го намерим лесно.

– ОК, поемам риска – решително отговори Прот.
– И сам вече си помислих за тази възможност. Няма друг път.

– *Значи, договорено!* – Зей завърши разговора.

* * *

Следващите събития се заизреждаха много бързо. Куриери се пръснаха на всички страни, до градове и държавички, съпротивляващи се на мишеловите, защото, заради постоянните нападения на разбойническите банди, бяха вдигнали всички сили на оръжие. Войната беше неизбежна. Призивът, зовът за бой, се понесе като ехо с приповдигнат ентузиазъм, по тези краища, градове и села се усети полъхът на облекчението след силно напрежение. Това беше зовът на техните богове, зов за решаваща битка за освобождаване от смъртоносната хватка. За тях тази битка означаваше единствено спасение. Реакцията беше незабавна. За два дена се събраха в пълен състав покрай река Каркс, която с буйното си течение им предлагаше безопасност от внезапни нападения. На отсрещния бряг имаше стръмни планини.

– Интересна компания, а? – каза Тилън, докато се изкачваха до върха на едно възвишение с хубав изглед към целия лагер.

– Такава трябва да е била войската на Александър Велики. Поне на пръв поглед – отговори Шена. – Само дано мишеловите нямат скрито съвременно оръжие.

– Не – отвърна Тилън. – Според уверенията на Зей, както ми каза Прот, извън тази планета все още вадят законите на сегашната цивилизация на времевиците. Пренасянето на съвременни оръжия на планети с по-ниска степен на развитие на цивилизацията не е позволено. Законите им забраняват това и мишеловите извън тази планета също са принудени да ги спазват, въпреки че се борят за отмяна на тези закони. Но иначе, ако мишеловите имаха такива оръжия на тази планета, вече да я бяха покорили. Щяха просто да избият всички противници. Явно контролните служби в цивилизацията на времевиците достатъчно добре си вършат работата извън тази планета.

– Всичко показва, че е така – потвърди Шена. – Вече ще извършим обединение на въоръжените сили. И ще можем да победим, поне по мое мнение имаме дори повече възможност от противниковата страна. Нещо съвсем друго е навременният пробив до удвоителя.

След кратка пауза самочувствието на Тилън отново укрепна; просто се оживи. Физическата му сила и вродената му способност да се справя станаха по-важни от всичко останало. Тук беше истински полубог на войната.

– Не се боя нито от една от онези вражески банди, не случайно съм победител в бойните спортове.

Шена прие разсъжденията на Тилън с по-малко въодушевление, но все пак условията го принуждаваха да се пригоди към настъпилата ситуация.

– Физическите ни възможности ни дават извест-

но предимство, а също така и бойните спортове, с които се поддържахме в активна физическа форма по време на обучението. Дори на фехтовка ни научиха. Беше наистина забавно. Изобщо не ми е и минавало през ума възможността за практическа употреба на тези знания. – Шена дълбоко пое въздух, а след това издиша с пълна сила. – Както и да е, поне с тях ще мога да се справя. Що се отнася до положението, при всички положения е добро.

След това завъртя отрицателно глава, сякаш беше се отклонил в безсмислени за него разсъждения, и продължи със сериозна ангажираност:

– Най-напред избраната от нас част трябва да направи бърз обход до отслабеното крило, след това трябва да направи пробив и после – направо до удвоителя. И едните, и другите сме си оградил лагерите с отбранителни стени. С оттегляне зад тях ще можем да отложим решаването на битката в случай на неблагоприятно развитие на бойното поле. Във всеки случай, основните сили и на двете армии и по-нататък ще се задържат на това място.

Осигурихме си най-бързите дългокосмести коне, придружени от най-добрите воители. Обаче това няма да бъде спортно състезание, а бой.

– Ясно – отговори Тилън самоуверено. Единствено сините опийци бяха физически по-силни от него. Обаче срещу конниците с копия и саби пехотинците с боздугани бяха бяха безсилни. Махна с ръка на препускащата на бойни коли група. Воините отвърнаха на поздрава му с шумно въодушевление. Беше на тяхна страна – полубог, в битка – лют боец. Противниците им нека се готвят.

При тях пристигна на бърза бойна кола воин с

украсена броня на гърдите и пера на шлема. Направо долетя през малки неравности и храсти, с кръгово спиране, като колелата риеха земята при острия завой, и още преди спирането на впряга, изскочи от колата и се озова пред Тилън, приклекна с левия крак и го поздрави с удар на юмрука си по бронята на гърдите.

– Аз съм владетелят на Източните равнини!

– Бъди поздравен! – почти със също такъв тържествен глас Тилън отвърна на поздрава. Това трябва да беше предводителят на ескортиращата го част, изключително храбър и находчив. Поне отчасти успяваше да отбранява своята страна от яростните нахлувания, макар че в постоянните боеве губеше все повече свои воини. При всички положения, беше най-добрият мъж за дръзкия им пробив до удвоителя, и сега щеше да го откара до своите части, определени да ги ескортират и защитават.

По указание на Прот, Тилън трябваше да го провери сам.

– Ти ще ме возиш! – извика му той.

Владетелят на Източните равнини гордо се изправи.

– Този впряг е най-бързият в цялото ми кралство. Нито един друг не може да го изпревари.

– Наистина ли? – внезапно се пробуди Шена, – тогава...

Бързият впряг в този момент наистина означаваше много. Обаче погледът на Тилън го накара да замълчи.

– Е, добре – предаде се Шена. Все пак трябваше да си намери един такъв впряг.

Тилън и Предводителят на Източните равнини се спуснаха в пълен галоп надолу по тревистото възви-

шение, сякаш Владетелят на Източните равнини искаше да покаже на полубога всички възможности на своя впряг, а Тилън го насърчаваше при това с въодушевени възгласи. Прелетяха през поляни, по пътя и през ливади, чак до големия военен лагер.

– Пристигнахме! – Владетелят на Източните равнини, още целият задъхан, показваше издигнатите шатри с воини и с конски амуниции край тях.

* * *

Още на третия ден след призива за война, в ранен утринен час, двете армии застанаха една срещу друга, готови за решително сражение. Бързината на събирането и разполагането на всички дружини в разгънати формации беше изненадваща, направо смайваше воините и от двете страни. Ходът на събитията беше бърз. Имаше спор между боговете. Техните синове, полубоговете, готови, в пълно снаряжение, чакаха сред воините в събраните формации и от двете страни, заедно с двойници на времевици и земляни. Всички бяха там. Самото тяхно присъствие крепеше вярата в благосклонността на боговете и повдигаше бойния дух, в очите на местните жители те бяха могъщи бойци. Всеки се надяваше на надмощието на своите богове.

Прот още веднъж направи преглед на своята част от бързи ездачи и десет бойни коли, с които щеше да се насочи в противоположната посока от центъра на битката и да си пробие път към удвоителя. А владетелят на страната Ксакек, с помощта на двама времевици на Зей, пое командването на цялата армия от техни съюзници.

Прот се изтегли в тила. Стратегията беше доста

проста. Мощен удар в дясната половина трябваше да принуди противника да включи резервни сили от непосредствена близост, а през пространството без големи военни части трябваше да направи пробив частта на Прот.

Кратката битка с навременно изтегляне зад укрепената отбранителна стена така щеше да премине в многодневна битка, която им гарантираше достатъчно време за планирания маньовър.

* * *

Излизането на дружините на бойното поле представляваше величествена гледка. По широката тревиста равнина блестяха наточени остриета и позлатени брони. Бойните викове ту от единия, ту от другия край на бойното поле, се обединяваха в мощно бучене и засилваха войнствеността, чак докато двамата военачалници не вдигнаха мечовете си, когато за миг се възцари тишина. В хиляди гърди дъхът застина в очакване. Отекна тишината, проточила се за няколко бегли, дълги мига, спря се и замръзна във въздуха. Тогава бесният замах с меча, насочен към нападение, изтръгна пронизителен вик от хиляди гърла и бойните дружини се втурнаха една срещу друга.

В тила, сред резервите, малко встрани от своите части, Прот и Тилън наблюдаваха боя от върха на близкото възвишение.

– Нашите желаят победа още в първата атака – Прот поклати глава.

– Прекалено дълбокото вклиняване в противниковите редици може да им попречи за навременно изтегляне зад окопите в лагера. Не бива да забравят това.

– Яростта ги движи – отговори Прот – Постоянните нахлувания на разбойнически банди са ги разгневили до отчаяние. Цели краища са опожарени и изстребени. – Прот замислено кимна. – И на земляните не се пише нищо по-добро, ако победи страната на мишеловите. Средствата за унищожение иначе ще бъдат различни, ще използват по-съвременни оръжия и по-задкулисни интриги. Обаче опустошението накрая ще бъде също такава.

– Трябва да се доберем до онази проклета машина – бойният вихър пред очите им разпали Тилън. – За сега всичко върви по план. Нашето дясно крило напредва. Съюзниците на мишеловите ще бъдат принудени да изпратят близките резервни части в помощ на онези, които отстъпват.

– Да – потвърди Прот. – Време е за пробив.

Препуснаха с двете бойни коли по фланга до своята рота, където ги посрещна вълна от диви викове, и със замахване на ръка ги призоваха към пробив. Веднага ги последваха. С все по-бърз галоп се понесоха по десния фланг на бойното поле и се устремиха покрай близкия хълм по тревистата равнина. Тук бойните коли и конницата можаха да се възползват от предимството на бързите коне. Всички други страни бяха, заради стръмните скали и защитни огради, построени напърно, непроходими за конницата, само бойното поле беше достатъчно полегато. Трябваше да направят пробив по неговата граница.

Отначало маньовърът им се удаде. Достатъчно незабележимо се промъкваха, докато няколко противникови части не отгатнаха намерението им и се втурнаха след тях. Обаче прекалено късно. Настигнаха ги прекалено малко конници за сериозна схватка.

В последния момент намерението им отгатна и владетелят на опийците. Че Гени ще бъде негова, се кълнеше още от първата им среща, и след пристигането си на бойното поле я търсеше с поглед, чак докато не откри фигурата ѝ в групата на останалите земяни. Негова ще бъде. Повече не я изпусна от очи. Силният, дълбок копнеж изтръгна от него тихо, обаче яростно ръмжене. Където и да отидеше, той будно я следеше с поглед. Така отгатна намерението за пробива и се втурна с воините си направо през залесения хълм, като от другата страна се спусна по стръмните скали чак до долината. Никой друг не би могъл да прекоси хълма толкова бързо. В катеренето неговите войни бяха ненадминати и този път също им се удаде да изпреварят групата на Прот и с прегради от клони успяха достатъчно да забавят пробива, че можаха с боздугани да нападат конниците, докато прескачаха препятствията, да избиват конете и така да ги принудят да се бият на земята, мъж срещу мъж.

Прот с малък маньовър избегна спирането на бойната кола и с копие уби нападащия опиец. Останалата част от конницата, повечето от тях, все още оставаха на конете си, но с голямо затруднение се промъкваха през препятствията и обръчите на опийците. Обаче, все пак, им се удаваше, защото, въпреки че опийците със силните замахвания с боздугани събаряха конете, конниците с бързи удари на мечовете и с добро прицелване с копията успяваха да нанасят смъртоносни рани на опийците.

Най-яростно нападаше гигантският владетел. Избиваше конниците един след друг, чак докато не пресече с бойците, които го придружаваха, клиновидната колона и с няколко скока се приближи до Гени и с един удар на боздугана уби коня ѝ. Гени беше негова. Хвана

я. Вече никой не го спираше. Тя се опитваше да се изтръгне от прегръдката му, обаче напразно. Косматата лапа я стисна, вдигна я на мощното рамо и вече владетелят на опийците се втурна с плячката си към гористия хълм.

– Натам! – изрева Тилън на своя кочияш и посочи в посока на беглеца.

Конете, подкарани с викове и удари на бича, препуснаха към бягащия владетел на опийците. Бързо го догонваха. И миг преди да успее да прескочи купчина клони и да се скрие в гората, впрягът беше до него. Тилън скочи от летящата кола, затича се след него и след няколко десетки метра го настигна. Владетелят на опийците спусна Гени на земята. Страховито вдигна боздугана, с който с един замах убиваше вол. Мечът на Тилън прелетя край шията му. Само с няколко сантиметра по-протегнатата ръката на Тилън щеше да означава сигурна смърт за опиеца. За късмет се измъкна. Обаче и неговата ръка с боздугана се отпусна в конвулсивния си замах и пропусна целта. В следващия миг двамата конвулсивно се сграбчиха, при което отлетяха и боздуганът, и мечът. Завъргалияха се по земята, обръщаха се ту на една, ту на друга страна, удряха, биеха, внезапно за миг се раздалечиха достатъчно, за да могат отново да се изправят на крака, и в търсене на уязвимата част на противника, отново стояха един срещу друг. Освен великанската физическа сила на владетеля на опийците, той нямаше никакво друго предимство, не владееше никакво бойно изкуство. Тилън знаеше това. Спъна крака му с джудо хватка, така че се плъсна на земята. Обаче опиецът светкавично пак се изправи. Тилън го фрасна с юмрук в челюстта, не можа да го събори, опиецът продължаваше да размахва силните си ръце с дива ярост. Тилън се из-

плъзваше и с добре премерени удари наказваше всяко неумело движение на противника. Все пак беше под въпрос, дали главата на опиеца не е, може би, прекалено масивна за ударите на Тилън. Вече имаше признаци, че може да ги издържи, когато един директен удар го разклати, той се отдръпна една крачка, спъна се и за миг изгуби равновесие. Това беше достатъчно за Тилън. Той скочи за меча си и още преди опиецът да се осъзнае, върхът на меча беше притиснат към гърдите му. И голямата сила не можеше да му помогне в този случай. Бавно вдигна ръце в знак, че се предава, а след това само безпомощно гледаше как останалите опийци прекратяват нападенията и се обръщат към него. Не можеха да му помогнат.

– Ще се върнеш с всичките си воини! – извика Тилън условието си.

Владетелят на опийците отчаяно погледна върха на меча, притиснат до кръв в гърдите му, огледа се за воините си, изрева, стенойки от гняв, и бавно се предаде на съдбата.

– Твоя ще бъде красивата полубогиня, силни боецо – каза той, трогнат дълбоко.

Тилън дръпна меча.

Владетелят на опийците бавно стана, поздрави Тилън с удар в гърдите си, обърна се към Гени, приближи се към нея и с дълбок поклон каза:

– Бъди щастлива, красива полубогиня!

– Да вървим! – се чу отдалеч гласът на Прот. – Напред!

* * *

Доста голяма част от пътя до удвоителя беше

преодоляна в тръс от дългокосместите коне, тези бързи и изключително издръжливи животни.

Никой не ги спираше. Можаха да забележат само отделни жени с деца и няколко старци. Боеспособните мъже бяха отишли на война. Прот се оглеждаше за евентуална засада, обаче пътят им беше свободен чак до района в непосредствена близост до удвоителя. Там за пръв път се сблъскаха с по-голяма въоръжена част, обаче още съвсем неподготвена за бой.

– Избийте или разгонете конете им! Без спиране веднага напред! – извика Прот и с ядрото на своята рота принуди изненаданите бранители да отстъпят. Пътят до удвоителя беше свободен.

Останалата част от пътя преодоляха с крайни усилия на уморените животни. Без спиране стигнаха до крепостта. Веднага трябваше да предприемат действия. Бранителите скоро ще получат подкрепление и тогава ще бъде прекалено късно. Втурнаха се към каменната стена на малката крепост със скрития удвоител в нея. Обаче срещнаха силна съпротива. Бранителите яростно ги отблъскваха и поне за известно време всичко още показваше надмощие на отбраната. Но след това все пак се удаде на силна група под командването на Тилън да се вклинят между бранителите на крепостната стена и да осъществят пробив за нахлуване на по-многобройна част на нападателите, предвождана от Прот. Това беше решаващо. Оттук нататък отделните групи бранители само отстъпваха и се предаваха една след друга. А след първата схватка гърди срещу гърди във вътрешната част на крепостта, Прот се спря смаян. Отделни бойци сред бранителите, макар и рядко, иначе се биеха със същинска самоубийствена жертвоготовност и не престанаха, докато не ги избиха. Обаче повечето страхливо отстъпиха.

Такова, много различно поведение, беше доста необичайно. Освен ако бойците-самоубийци не бяха «двойници», специално «отгледани» за отбранителни задачи и телепатично управлявани от времевици. А самите времевици доста се бояха за кожата си. Боят на живот и смърт за тях беше безсмислен, а животите на времевиците – прекалено скъпоценни за такова глупаво умирање. Поне за нивото на цивилизацията, от което произхождаха, нещо такова би трябвало да важи. Но не беше време за разсъждения. С мечове в ръце Прот и другарите му се насочиха по коридора, където няколко времевици все още се опитваха да ги спрат. Обаче при нападението на Тилън и владетеля на Източните равнини, и те бегешком отстъпиха във вътрешните помещения или пък се позоваваха на междупланетните закони и правото на времевиците на живот. Прот ги пусна, нямаше време за тях, трябваше да вървят напред, чак докато, след като нахлуха през една голяма врата, не се спряха пред могъщо съоръжение с външност, предизвикваща страхопочитание.

Значи, това чудо на техниката причинявало онези толкова опасни мутации в поведението на времевиците! Прот се приближи до централната част на съоръжението. Според указанията, трябваше да постави малкия кристал, който му беше даден от ранения времевик, във вдлъбнатината с гравирани символ за осъществяване на пренос на данни. Всичко беше там. Още веднъж провери формата на малкия кристал и вдлъбнатината. След това го натисна, за да влезе в нея, показа се светлинен сигнал с известие за осъществена връзка и още в следващия миг се чу съобщение за начало на прехвърляне на всички записи от удвоителя.

– Надявам се това да бъде достатъчно за Зей –

още целият задъхан, обаче с видимо облекчение, каза Прот, докато наблюдаваше светещите лъчи от хиляди лазерни снопове, прехвърлящи данните.

В холограмното пространство на удвоителя заиграха светлинки. Показа се лицето на Зей.

– *Благодаря, Прот* – каза той, – *голяма услуга направи на нас, а също и на вашите земляни.*

– *Ще е достатъчно ли?* – Прот малко се учуди от въздържаността в появата на Зей.

– *Да* – кимна Зей. – *Трябва да ви предупредя за още нещо. Мишеловите току-що сформираха дивизия от двойници на своите най-запалени привърженици. Сега те се приготвят за нахлуване във вашата галактика.*

Данните от удвоителя за нас са с абсолютна сигурност достатъчно силно оръжие в битката срещу мишеловите и срещу тяхното пренасочване на нашата еволюция. Обаче цялата тази битка ще трябва да се извоюва за всеки времевик поотделно. Ще продължи още дълги години. Не се съмнявам в нашата крайна победа. На нас обаче много ни е трудно да предприемем действия срещу тях сега, веднага, в този момент.

– С това искате да кажете, че няма да можете да предотвратите нахлуването на тези двойници в нашата галактика?

– *За съжаление, засега сме безсилни за това. Но можем да ви помогнем да осъществите отбраната си. Измолих за вас от нашето събрание да ви бъде дадено поне знание за изграждане на отбранителна система. А това знание трябва да пристигне във вашата галактика навреме, преди двойниците на мишеловите. Затова ти се обадох.*

Остава една възможност, въпреки че рискът е

оце по-голям, отколкото беше при пробива до удвоителя. Обаче друго решение вероятно няма. Пред входа във времевия тунел до вашата галактика са инсталирани сферични защитни полета, истински непреодолими и непробиваеми сферични щитове, които могат да възпрепятстват нахлуването в нашата галактика или пък също и излизане от нея. На тези сферични полета е възможно да се задържат мишеловите.

– Как се управляват тези защитни полета? – с пораждащо се притеснение попита Прот.

– Ето, вижте!

Непосредствено до Зей се показва холограмна визуализация на метеорната мъглявина непосредствено пред входа във времевия тунел.

– Сред тази метеорна мъглявина има тристаметров диск с интелигентна компютърна система за контрол на цялостната система от отбранителни сферични полета. Управлява се чрез сензорно поле в него. Всеки, дори и най-малкият импулс на волята, оттам се пренася в цялостната интелигентна компютърна система за изпълнение на команди.

– Значи, силата на волята регулира отбранителната система? – Прот въпросително погледна Зей.

– Да! Обаче индивидът трябва да управлява от центъра на повърхността на диска. А трябва да знаете следното: силата на волята укрепва най-силно в средата на диска. Обаче противната воля на достатъчно на брой противници може да направи невъзможно вземането на решение от индивида в средата на диска. Условието е достатъчен брой насочени срещу някого в центъра, това ще бъде проблем и за мишеловите. В околностите на диска засега те са прекалено малко и ще им бъде необходимо поне известно време, преди

да се съберат достатъчно на брой, така че вие, земляните, можете да ги задържате от този център. Поне толкова, че вашият кораб да се изтегли, това по всяка вероятност е възможно.

След тези думи Зей показа с протегнатата ръка два сравнително малки, побиращи се в шепата му, кристала:

– В зеления е знанието за изграждането на отбранителната система, а в синия са събрани всички обяснения за защитните полета.

Прот взе двата кристала, скъпоценен подарък, разглеждаше ги с интерес няколко мига, и накрая погледна Зей с благодарност. Не знаеше как да му благодари. Според указанията, трябваше да ги постави в скута на диамантената статуетка на свещеницата на ЕвБ, и той направи това, а след като ги постави в пригответните за тях вдлъбнатини, пред него се разгърнаха тримерни холографски изображения на пространственото разположение на пътя и силовите линии на отбранителните сферични плоскости на защитната система.

– Да, виж! – възкликна Тилън. – Достъпът до нашия времеви тунел също е възможен само през тези защитни сферични полета. Великолепно!

Лицето на Шена грейна победоносно. Значи, ще могат да ги задържат!

Необходимо е още да се проверят и всички параметри с тяхното въздействие върху силата на защитните полета. По думите на Зей, от това място ще могат достатъчно дълго да правят невъзможно проникването на мишеловите, от представеното биха могли до необозримо бъдеще. Обаче сигурно имаше и още нещо, което не предвиждаха, поне Прот се усъмни в това толкова просто удобство.

Лицето на диамантената статуя на свещеницата

оставяше впечатление на дружелюбен събеседник.

– Какво може да отслаби защитните полета? – попита я той. Нуждаеше се от повече обяснения.

– *Всичките са под контрола на пазителите на еволюцията, с настройка на ценностната система на признаване правото на свободен живот и съществуване на всички живи същества, на всички цивилизационни нива. Приемът в техните редове е обусловен от предварителна проверка на всеки индивид, а след встъпване в редовете на Пазителите на еволюцията индивидът е в непосредствен мисловен контакт с останалите членове, както и с централния мисловен свят на ЕвБ. Веднага биха открили промяна на неговата ценностна система. Въпреки това, строителите на защитните сферични полета са съзнавали риска от предоставяне на голяма мощ на индивида и промените в неговата ценностна система. Затова защитната система дава на индивида в контролния център само голяма мощ, обусловена от ограничение от достатъчен брой времевици.*

Прот продължаваше да следи обяснението за функционирането на системата. Значи, не беше толкова просто. Победоносното изражение на лицето му, след все по-засилващо се съмнение, започна да се отдръпва пред твърдите, груби черти. Мрачно предчувствие започна да се вселява в него. Много неща още ще бъдат зависими от броя на дивизиите на колонизаторите, не само от самите тях.

Разпита Диамантената свещеница за разстоянията до отделните групи и групировки на колонизаторите и получи отговор чрез визуализация на различни силови линии.

– Още не са били пред вратата – констатира той.
– Според холографското изображение на защитните сфе-

рични полета с тяхното функциониране под въздействие на волята, излъчвана от централната част на многоъгълната плоскост, двама мъже биха могли, чрез задържане на «колонизаторите», да осигурят на НЕУДЪРЖИМИЯ възможност за изтегляне през времевия тунел.

Всички няма се вгледаха във времевата диаграма на предвиденото събиране на «колонизаторите». Блокирането им и навременното изтегляне на НЕУДЪРЖИМИЯ би означавало, разбира се, голямо поражение на цялостното Движение на мишеловите. Те биха сторили всичко, за да спрат техния кораб, носещ скъпоценна информация за техническите знания за изграждане на противооръжия, с които човечеството би могло да се противопостави на инвазията им. Страната на Зей би спечелила време и мишеловите биха се намерили натясно, което вероятно ще бъде фатално за тях.

– Мишеловите веднага ще се насочат към унищожаване на тази защитна система... – Прот погледна своите другари. По бледите им лица личеше, че за всеки от тях вече беше ясно също и това, че двамата мъже в центъра ще трябва да задържат преследвачите, докато не бъдат обкръжени. Няма да им остане никакъв изход. Прот отново се съсредоточи върху холографското изображение на пространственото разположение на отделните групировки на колонизаторите с вероятното време на пристигането им.

– Който ще защитава оттеглянето на останалите, ще трябва да се бори до смърт, остава му само малка вероятност за оцеляване – каза той с горчивина, докато неподвижно наблюдаваше холографското изображение. Провери още веднъж най-вероятното събиране на колонизаторските сили във времево отношение. Възможно ли е да е пропуснал нещо?

Нито Тилън, нито Шена отговориха, само нямо гледаха холографските изображения. Би трябвало да намерят друг изход. Обаче не можеха да го видят. Двама ще трябва да се жертват. За тях двамата няма да има спасение. Кои двама?

– Какво, няма ли друго решение? – без да отмества погледа си от изображението в холограмата, попита Прот.

Отговорът отново беше мълчание. Кои двама мъже, увисна без отговор неумолимият съдбоносен въпрос. Кой?

Прот огледа другарите си. Никой не вдигна поглед, а само с наведени очи гледаха холоизображението или блуждаеха с празни погледи.

Изображението на силовите линии нагледно представяше моментното състояние, хода на по-нататъшните събития, но не оставяше никакво съмнение: нямаше никакъв друг път. Остана още само въпросът: кой?

Тилън продължаваше да гледа с празен поглед холографското изображение, въпреки натиска на погледа на Прот върху него. Обаче трябваше да отстъпи. Сякаш искайки да се отръска от неприятното бреме върху раменете си, спонтанно престъпи от крак на крак, докато гледаше силовите линии в холограмата:

– Тук физическата сила и ловкостта не означават нищо. Няма да има никакъв риск. Ще трябва да се мре.

Прот премести погледа си върху Шена. И той също под погледа на Прот престъпи от крак на крак, избягваше да го погледне, обаче накрая направо изстреля:

– Умирането за големи цели винаги ми е било чуждо. Идеите за самопожертвование са тъпи, никога не съм ги разбирал – погледна Прот и после пак изображението на силовите линии в холодисплея. – Какво, ако

поискате доброволец от нашия кораб? Ние достатъчно рискувахме.

– Няма време – кратко го обори Прот с поглед, забоден в него. А Шена, въпреки натиска на погледа на Прот, все още упорито гледаше холоизображението. Рац, съвсем уплашен, наблюдаваше ту Прот, ту Шена, чак докато последният не го погледна. След това смутено сведе поглед.

Прот трябваше да вземе решение с хладно размишление. Мислите му се мятаха от констатацията на фактите до търсенето на възможно решение. Двете момичета също така мълчаливо бяха свели погледи. Никой не беше готов да се жертва. Искането беше прекалено жестоко. По-малко възможности ще останат на бранителите за оцеляване. Обаче и думите на Тилън също не бяха съвсем валидни. Ще трябва да се борят, а възможности за оцеляване има, въпреки че засега не ги виждат. Също така, никой не би могъл да задържа мишеловите достатъчно дълго. Съдбата на земляните беше неизбежно зависима от това решение. Да бъде позволено на колонизаторите да нахлуят в човешката цивилизация, преди да бъде създадена отбранителна система въз основа на технологията на времевиците, би означавало да предадат човечеството на тяхното насилие и болезнено желание за изсмукване на жизнените му сокове, да предадат самия живот. Не бива да допуска това! В съзнанието на Прот нахлуха картини от детските му години. В мислите му се заизреждаха усмихнати лица на роднини, приятели, познати, момичета. Всички онези спортни игрища, пълни с младеж, оживяха пред очите му с всичките им радостни викове и живот в игра. А между веселите лица все по-силно започнаха да напират изкривените лица на времевиците от раковинообразните кабин-

ки. Страданието и безумният страх в очите свидетелстваха за отчаяние и ужас в света на мишеловите, в който колонизаторите биха тласнали земляните след нахлуването си.

– Освен това – продължи Прот с горчивина в гласа, – и бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ няма да бъде възможно без задържане на инвазията. Колонизаторите със сигурност биха го настигнали. Биха го заловили. Наистина, жалка ще бъде съдбата на целия екипаж. Още с предаването на данните за действията на мишеловите объркахме техните планове.

Прот отново погледна към Тилън, обаче, след упоритото наблюдение на Прот, той рязко се обърна от холодисплея, възнамерявайки да се измъкне, спря се, сякаш беше променил мнението си, след това все пак се отдръпна, направи още една крачка назад и спря.

– Прот, аз съм боец! Готов съм да се боря. Не съм страхопъзльо. Това съм го доказал. Когато е трябвало да рискувам живота си, съм бил сред първите. Винаги, дори в битката с опийците не избягах, когато бях заложил главата си. Готов съм да се боря. Разбираш! Да се боря! Роден съм за бой. Обаче твоето искане не е бой. То е самоубийство. Мога да се бия по-добре от който и да било от вас и ще се бия. Обаче не ме принуждавай да се самоубивам. В боя ще те последвам пръв, винаги съм го правел. Винаги съм вярвал в храбростта и съм се борел. Обаче, Прот... – Тилън болезнено изкриви лицето си в почти плачливо избухване, – не съм роден за самоубийство!

Прот мълчаливо го гледаше, след това отново погледна Шена, чието вътрешно напрежение под погледа му се прояви в резки движения и нов уклончив отговор:

– Не съм за такива неща. Никога не съм бил. Добре ме познаваш. Защо ще трябва да съм по-храбър от Тилън, пък и никога не съм ценил храбростта. Героите са идиоти. Това не е моят свят. Винаги съм минавал за най-малко храбър, а сега изведнъж трябва да бъда най-храбрият от всички. Това все пак е смешно. Аз, най-храбрият от всички? Глупости!

Прот слушаше с отрицателно въртене на главата, а след това възкликна с безсилен гняв:

– Всички ще бъдем погубени! Цялата цивилизация на човечеството ще бъде унищожена, също и нашата ескадра, всички ние...

Настъпи болезнено мълчание. Никой не се обади. Само струйки пот течаха по бледите лица.

Прот поглеждаше ту един, ту друг, и направи една-две крачки настрана. Мислите му се преплитаха в конвулсивната прегръдка на страхотната отговорност. Той не биваше да бяга. Прекалено бързото отстъпление пред нападателите би било фатално. Със свития юмрук на дясната ръка удряше по разтворената длан на лявата.

– Няма друг изход – повтаряше си той мърморейки. Мислите му, пълни с гняв, яд, страх и бясно безсилие, пробягваха през съзнанието му до внезапно успокоение. Бавно изправи глава.

– ОК, аз ще остана.

Прот отново се обърна към другарите си с оценяващ поглед.

– Обаче един трябва да остане с мен. Според разположението на силовите линии няма друг избор. Двама трябва да останат. В противен случай, всичко ще бъде напразно... всички ние... цялото човечество ще бъде унищожено.

Прот се приближи до Тилън, след това до Шена.

Рац, под тежестта на жестоките изисквания на преломното решение, го гледаше с блуждаещ поглед, губейки разумното самообладание.

– Няма друго решение! – още веднъж извика Прот.

Рац, със сълзи на очи, треперейки кимна.

– Да, няма друго решение – повтори той. Устните му се местеха против волята му. С плачлив глас добави: – Аз ще отида. Може би все пак ще ни се удаде да избягаме, Прот. Ти винаги си намирал решение.

Прот погледна Рац със съмнение в неговото самообладание. Лицето на Рац се кривеше в опит да надвие плача. Прот се замисли. Каквото и да беше това момче, щеше да направи всичко, което е по силите му. Ще се бори рамо до рамо с него.

– ОК, малък мой съюзнико – каза той, – двамата заедно ще ги спрем.

След това бавно се приближи до Рац и го прегърна.

– Защото същността не е в храбростта и страха. Когато разбереш, че не бива да отстъпваш, трябва да издържиш. Това е всичко. Ти ще стоиш до мен. Знам, че ще стоиш.

* * *

Сбогуването беше кратко и външно почти съвсем официално. Всички криеха чувствата си, въпреки че всеки от тях беше дълбоко трогнат. Едни – с тягостно чувство, породено от болезнената загриженост за своите другари, други – повече заради своето отстъпление. Само Рац беше по-оживен, въпреки че смехът му, като се изключи искренето на очите му от време на време, беше

по-конвулсивен и безучастен.

Прот предаде на Тилън зеления кристал с технологичните данни за изграждане на отбранителната система:

– Това е всичко, от което се нуждаете. Тук също е и знанието за внедрените тихони. Колкото се може по-скоро почистете тази свинщина от планетарния компютър.

– Да, да – отговори Тилън, – не се безпокой, Прот, с това оръжие ще можем да се борим. Ще победим.

Стисна зеления кристал в юмрука си и замахна с него.

Разделиха се с горчиво сбогуване, със спокойна въздържаност, и след стискане на ръцете, се отправиха – всеки в своята посока. Само Мими накрая не можа съвсем да се овладее. Непосредствено преди заминаването се втурна към Прот, прегърна го, направо го притисна и го целуна. След това, докато триеше сълзите от бузите си, се отдръпна една крачка назад, спря се, след това бързо се обърна към Рац, приближи се и до него и с майчина любов прокара пръсти през влажната му от пот коса.

XXXVI

Прот и Рац вървяха по леко наклонената повърхност на гигантския диск, от външния край към централната му част, докато той бавно се въртеше около оста си, като двамата предпазливо се оглеждаха около себе си и в далечината, докдето стигаха погледите им. Конструкциите наоколо напомняха на вълнообразни трибуни на гигантски стадион или на големи подвижни театрални кулиси. Още при вида им, Прот беше обзет от тягостно чувство на малоценност. Всичко това беше като живо? Всичко? Обаче, може би и наистина беше живо, въпреки че видимата повърхност беше нежива, от мъртви материали. Това беше гигантски организъм, със своите дробове, със своите сетива, с мозък. С Рац двамата бяха сред това фантастично космическо творение, сред върховия продукт на по-високо развита цивилизация, бяха сред компютърно управляемите роботизирани системи и състава от биологични организми, свързани в интелигентни устройства. Погледът на Прот бързо обхождаше тайнствения свят на неизвестното. Можеше да се усети много живот. Всичко това трябва да беше живо. Беше в дремещ космически гигант. Да, никакъв звук, само тихо вълнуване на огромни маси.

– Прот! – Рац уплашено се приближи до Прот. – Виж, зад тези трибуни се издигат още по-големи.

– Да – отговори Прот, – всички тези маси са гигантска жива машина, защитна система на пропускащия пункт към цивилизацията на времевиците.

– В тях има нещо живо със страховита сила в себе си.

– И аз чувствам така.

– Прот!

– Да?

– Не бива да ги събуждаме.

– Ха! – усмихна се Прот, въпреки тягостното чувство. – Няма да можем. Сами ще се събудят. Поне се надявам. Тези маси не са враждебни към нас, независимо от трудно разбираемата жизнена сила в тях.

– Да, да – оживено потвърди Рац, докато шареше с поглед наоколо. – На наша страна са, нали, Прот?

– Да, насочва ги силата на волята на техните строители, времевиците, какъвто е и нашият приятел Зей. Те са предоставили тази мощ на нас двамата, за да задържим с волята си инвазията на колонизаторите. Който е в центъра на тази система, има голямо предимство. Обаче всичко ще бъде зависимо от силата на волята на двамата ни. С непоколебимо желание да спрем колонизаторите, достатъчно дълго ще можем да ги задържим.

– Аз ще желая наистина силно! – Рац с пламък в очите погледна Прот и стисна юмруци. – Така силно ще желая... – каза той и със стиснати устни гледаше Прот, обаче още в следващия миг погледът му се изпълни с уплаха. – Боя се от смъртта, Прот, боя се.

– Ще трябва да издържим, малък мой съюзнико.

– Воля, да, воля – Рац отново се загледа в вълнообразните маси на трибуноподобните конструкции.

На малки тласъци у Прот се зараждаше решителност, докато крачеше напред с твърда крачка, която все повече укрепваше до средата на обширния диск, опасан от обръчите на гигантските вълнообразни трибуни, наредени една след друга в далечината.

Огледа се за командни пултове за контрол на тази част от космическото пространство. Никъде не можеше нито да ги види, нито да ги усети. Само гола по-

върхност се простираше чак до първия обръч от трибуни. Спогледаха се с Рац. Управлението на системата на диска все още беше тайна за тях.

– Какво изобщо има в този диск под нас и в тези конструкции, подобни на вълнообразни трибуни? – се питаше той, докато свеждаше поглед към отдалечените конструкции, външността на които им изглеждаше като нахвърляни материали. И те, както и близките, оставяха впечатление на трибуни. Дълбоко пое въздух. Съсредоточен върху възприемането на пространството, той с притаено напрежение задържа дъхът си и започна да събира вътрешна сила за изстрелване на проникателния разум. Сетивното му усещане внезапно започна да се потапя в пода под тях, в обкръжаващата го среда, и да се разпространява в пространството около него. Усети своето срastване с новите светове, полюшващи се в дълбок синхрон с неговото дишане, неговото сетивно усещане и цялото му същество. Всяка част от околната среда все повече чувстваше като част от себе си и след всяко дълбоко вдишване границите на пространството на неговото сетивно усещане се отместваха все по-далеч и по-далеч във вътрешността на диска под него. Всичко това ставаше той, когато в съзнанието му се прехвърляше богато съдържание с гигантски размери, билиони същества от хиляди различни цивилизации, със своето неизмеримо разнообразие от усещания, с цялата си същност. В представата му те се люшнаха на гигантски криле, за да се насочат в параболата към него, като изчезваха през него, след като му предоставяха неизмеримото интелектуално и емоционално богатство от непознатите му цивилизации. Всичко това се изреди бързо, почти мигновено, обаче времето за него не беше никаква пречка, защото можеше произволно да увеличава или намалява скорост-

та на сетивното съпреживяване и мисловното разбиране на тези светове. И при този преход всичко оставяше в него своя отпечатък, част от себе си, и му изграждаше знание за разбиране на всичко наоколо. Започна да възприема всяка сила, всяка мощ, всеки импулс. Попи в себе си сетивните и мисловните светове на всички същества чак до вълнообразните трибуни и се впусна напред. Целият мисловно-сетивен свят на хиляди същества с невероятна външност и физически и умствени способности от това море от живот с готовност се отваряше за неговото разбиране и ориентиране. Всичко, върху което се съсредоточаваше, се отваряше пред него с цялостната си същност и цялото богатство на разнообразието започваше да диша с него и да му се предава при най-малкия импулс на волята. Всичко ставаше част от него, част от тялото му, ставаше той. Какво невероятно сливане с всички същества в това пространство беше онова, което току-що преживя, и колко съвършен контрол над всички тези същества и светове в рамките на големия диск, върху който беше застанал, и над богатството на разнообразието във вълнообразните трибуни, току-що получи той! С все още дълбоко поет дъх се впусна в мисловно-сетивно възприемане отвъд трибуните, в планинските обръчи, и отново картините на светове и същества от тях летяха през неговото съзнание и в съвършена мисловна откритост се сливаха със света на съзнанието му.

Така се потопи в безмерната далечина и в унеса на победоносния полет обхвана цялата част от космоса чак до отдалечените краища на защитните сферични полета на този величествен вход в гигантската цивилизация на времевниците, с изхода през времевите тунели в тази част на космоса. Да, сега поема контрола над защит-

ните сферични полета и над входа. Обаче къде са границите на неговия обхват и влияние?

Прот замислено се вгледа в далечината. Какво се крие зад последния обръч на масивната планинска верига, зад световите в обсега на неговия току-що обхванат мисловно-сетивен свят? Докъде стига неговият телепатичен поглед или каквото и да е, което му осигурява виждането на такова разстояние от този контролен център? Докъде стига погледът на пазителя на този вход в цивилизацията на времевиците и какво му осигурява в техния свят, по всичките милиарди техни планети?

В мисления полет към централната част на цивилизацията на времевиците можеше да опознава все повече нови светове, но тях не можеше да чувства така, както онези в космическия вход, до защитните сферични полета. Иначе, всичко можа да разгледа, обаче нищо повече не дишаше с него. През неговия интелектуален свят преминаваха лица на времевици и на моменти дори усещаше как някои смаяно се вглеждат в него и наблюдават мисловния му полет.

– Възможно ли е това? – с недоверие се питаше Прот. – Оттук, значи, мога чрез мислите си да разговарям с когото и да било. Дадена ми е възможност за моментално телепатично възприемане на разстояние стотици светлинни години?

За миг погледът му се спря на един времевик, който въпросително се вглеждаше в него. Беше ли го смутил? Нещо очевидно не му беше ясно. В очите му долови изненада от това, че чужденец е в един от контролните центрове. Очакваше някого от групата грижливо избрани времевици. Обаче изненадата не беше прекалено голяма. Времевикът на моменти гледаше на него като на необичайна новост, заслужаваща интерес или

пък може би не чак толкова заслужаваща. Телепатичният поглед на Прот преминаваше от един времевик на друг. Много от тях само бегло го поглеждаха, останалите бяха вгълбени в своите разговори или своята работа. Не показаха ни най-малко желание да се занимават с неговия телепатичен опознавателен полет, който, явно, можеше да следят и те.

В съзнанието на Прот за миг се всели леко безсилие на мисловното свързване на взаимозависимостите на всичко, което беше попил в себе си за тези няколко мига. Обаче на разположение имаше прекалено малко време. Трябваше да провери съществуването и обхвата на евентуално важни особености в тази неизмеримо голяма цивилизация.

Трябва да се срещне със Зей, проблесна за миг в съзнанието му, и, през света на телепатичното виждане, прелетя покрай хиляди лица на времевици, покрай които го беше понесъл телепатичният му полет на път към Зей.

Разпален от вълнуващото опознаване на тази гигантска цивилизация, той се насочи към търсена на Зей. Желанието му беше достатъчно. Осъществяването на контакт се осъществи след мигновен полет на мисълта. Откри го на разходка по затревен път. Обаче нерешително се спря пред замисленото изражение на лицето на Зей, въпросително се вгледа в него и след това го погледна в очите със свободен достъп до неизмеримото богатство на мисловно-сетивния свят на Зей.

Зей, след любезна усмивка, прекъсна достъпа му до себе си:

– Ще можем да се опознаем още по-добре в по-спокойно време. Сега трябва да действаме. Трябва да се върнеш на командния диск и да поемеш контрола над

нашите защитни сферични полета.

– Да, да – леко смутен отвърна Прот, – разбира се, трябва да се върна!

И веднага се сбогува. Чрез телепатичното си възприятие се пресели обратно на дисковата плоскост под вълнообразните трибуни на мястото на контролора на космическата врата, на командния пост. Забеляза учудения поглед на Рац. Обърна се към него. Рац го гледаше отначало със страх и учудване, а след това с все любопитно очакване:

– Прот, какво става? – попита го той. – Лицето ти придобиваше толкова необичайни изражения! Научи ли как се управляват защитните полета? Нали научи?

Значи, Рац още не се беше впуснал в установяване на контакт с тези светове и не беше започнал още да ги обхваща. Прот се съсредоточи върху отъждествяването с пространството около тях двамата и с докосване с ръка даде възможност и на Рац за мисловно-сетивно възприемане. Той от изненада широко отвори очи. При разгръщането на разнообразието от билиарди непознати за него форми на живот, пред неговото съзнание, той задържа дъха си.

– Отъждествяването с околната среда ти дава възможност да възприемаш нейното функциониране – каза Прот. – Ще стане ли?

С дълбоко поет дъх Рац, под ръководството на Прот, се съсредоточи върху мисловно-сетивното възприемане. Телепатичният му поглед полетя чак до безмерните космически далечини.

– Да, да, колко невероятни светове, цели цивилизации с всичките си особености са тук и... – Рац, изтръпнал от страх, отстъпи крачка назад – какви ужасни същества има там под трибуните.

– Не бой се, нищо лошо няма да ти направят – успокои го Прот. – Оставят впечатление на заплашителни, но под погледа ти се успокояват, докато не станат послушни.

Рац кимна:

– Силата на волята ги успокоява, нали? Обаче някои са толкова ужасни, че не бих им се доверил.

– Цялата им същност се разгръща пред теб при мисловно насочване към тях – Прот почака Рац да завърши изпитанието.

– Да – с прояснено лице възкликна Рац, – Прот, наистина, изцяло мога да ги възприемам... – от гърлото му се откъсна радостно възклицание: – Мога всичко, всичко. Всички се разтварят пред мен! Всички!

– Е, виждаш ли, значи става.

Неочаквано лицето на Рац помръкна и той безсилно завъртя отрицателно глава.

– Този не мога!

– Как не можеш? Какво ти се привижда?

– Изобщо не ми се привижда. Това е просто гигантски прилеп или гарван. Нямам никаква власт над него. Враждебно ме отблъсна, когато исках да се потопя в неговия мисловно-сетивен свят.

Лицето на Прот помръкна. Предчувствие за опасност се породи у него от това предупреждение. С все по-успокоено дишане се съсредоточи върху собственото наблюдение.

Чрез своя свят на осезанието улови пулса на пространството около себе си, чак до вълнообразните трибуни и масивните планински вериги, като при това се отъждестви с всяко същество от това пространство. Всичко беше той, цялата тази гигантска система от живи организми беше част от неговото същество. Трябваше да

открие враждебните чужденки.

– Да, усещам ги. Идват на ята. Кривят се между съществата във външния обръч масивни планински вериги.

Прот задържа дълбоко поетия въздух, като бавно и с крайно усилие за съсредоточаване извика напук на всичко:

– Да ги унищожа! Трябва!

Съсредоточи се върху абсорбиране на мисловно-сетивния свят на космическите същества около онзи огромен черен прилеп, в който вълните на неговото усещане се спираха. Това същество вътре във вълнообразните трибуни не му позволи достъп до съзнанието си, всички други му позволяваха това. За миг дори усети неговият враждебен поглед, от него лъхаше някаква заплаха.

С лек импулс на волята първо разрови съзнанието и му нанесе удар с отблъскващ натиск на волята. Обаче само го разклати. Това беше прилеп, гигантски прилеп с двуметрово тяло. Възвърна равновесието си като след малко по-силен порив на вятъра и с бързо размахване на крилето отново продължи полета си към централната част на диска.

– Това са метаморфозно променени колонизатори – измърмори Прот. Импулсът на волята му отприщи мощна съпротива и гняв. Цялото му възприятие се сблъска с дългоочаквания момент на първата атака. С удвоен замах запрати една толкова силна ударна вълна, един толкова енергичен удар срещу прилепа, че го блъсна силно в скалите и го разби на хиляди парченца. Всички същества наоколо се разбягаха от този смъртоносен гняв от контролния пост на космическия вход.

– Прекалено мощно започнах – Прот се огледа

наоколо. Не биваше да разпилява силата на волята си. Още много ще му трябва. Ако този прилеп е въплъщение на колонизатора, ще го последват и други, вероятно на ята, и ще трябва и тях да ги отблъсква или унищожи. Прииждането им на по-малки групи за него би било по-удобно. По-лесно би ги лишавал от възможност да действат, би ги побеждавал.

А този силен удар ги предупреди за неговата мощ, за да не нападат вече сами или в по-малки групи. Да, това беше грешка, трябваше да констатира. Втурна се след близкия великански прилеп, който след жалкия край на своя предшественик бързо обърна гръб с пронизителен крясък и избяга обратно към галактиката на времевниците. Хиляди времевници с повдигнати глави се вслушаха в в този вик за помощ. Прот чу негодувание, протестни възклицания и дори някои враждебни викове срещу себе си, а също и призови да го отстранят от мястото на контрольора на космическата врата. Обаче така реагира само цивилизацията на времевниците от близките околности, защото в телепатичния полет през пространството на галактиката видя само безразличието на останалите времевници. Може би не бяха чули нищо.

Прот прекъсна мисловно-сетивния си телепатичен полет и отново се съсредоточи върху сетивното опипване на прилепите вампири, които, събрани на ята, летяха към вътрешните подобни на кулиси трибуни за нова атака. Би трябвало само да ги спре, без убиване, иначе ще призват с крясъци времевниците да се противопоставят на чужденеца, въпреки че те са агресорите. С безсилен гняв поклати глава. Как? Изведнъж му се породи слаба надежда. Защото могат да ги прогонят космическите същества от вътрешността на конусовидните планини и подобните на кулиси трибуни. Това би било

решение. Само ако го послушат. Съсредоточи се върху цялото пространство около приближаващите ята прилепи. Отъждествяването с всички космически същества в тяхна близост му даваше силата на тяхната устременост. С готовност му се предаваха под натиска на волята му. Дори в очите им усети малко от своя гняв.

– Напред, след тях! – проговори той с дълбок тих глас, пълен с енергия. – Бийте ги!

Хиляди глави на космически стражеви същества започнаха заплашително да се обръщат към гигантските прилепи. От височините полетяха птици с остри клюнове и разперени хищни нокти и с бързо връхлитане се спуснаха върху смъртоносното ято.

Прилепите ги отблъскваха с хапане, замахване на крилата и удряне с остри хищни нокти, като под напора на атаката се сбиха в още по-плътни ята, обаче напразно. Не можеха да отблъснат хилядократно подсилената воля на землянина в неговата отбранителна битка.

Схватката ставаше все повече и повече ожесточена. Птиците с острите си клюнове късаха месо от прилепите, а те с раззинатите си уста ги захапваха и раздробяваха със стоманените си челюсти. Обаче подобните на соколи птици бяха все повече и след дългата упорита битка ятата от прилепи, въпреки решителността си, трябваше да се оттеглят до отдалечените пространства отвъд външните обръчи от масивни планински вериги.

– Успя! – Прот, докато триеше потното си чело, продължаваше да следи разбитите ята. Бягаха, обаче после отново ще се съберат с нови подкрепления от вътрешността на галактиката Чива.

У Прот се породиха тягостни чувства на несигурност. Следващата битка ще бъде по-жестока. Ника-

къв извод повече не можеше да се направи за изхода. Неговият край ли ще бъде това или още ще може да се бие? Внезапно долови тихо ехо и дълбоко разлюляване. Обаче, въпреки че едва го усети, той се сепна от почувстваната неизмерима сила, която с такава лекота беше разлюляла цялото пространство в неговия телепатичен обхват. Този трус не можеха да си обяснят още при пристигането си в тази цивилизация. Откъде е тази силна енергия? Къде се освобождава?... Прот се спря пред непонятен въпрос. Кой я освобождава?... С целия си сетивно-мисловен свят на възприятията се понесе в ширналите се далнини на безмерните пространства на галактиката Чива и се вслуша с притаен дъх.

Времевиците вдигаха глави, като се споглеждаха. На техните лица можеше да открие всичко – от любовитство към необичайните събития до загриженост... Обаче какво означаваше този тих мощен тътен, не можа да разбере. Заслуша се още по-съсредоточено в настъпилата тишина. Обаче тя не продължи дълго. Всичко се успокои и веднага след това отново зашумя от хиляди места в галактиката. Отвсякъде прииждаха гласове. Обадди се и Мишеловът, като с пронизителен глас призова през мисловно-сетивните светове времевиците да му дадат думата.

Прот се заслуша. Мишеловът започна да говори с мерена реч. Това показваше неговото безпокойство. Колкото повече времевиците се притесняваха от нещо, толкова по-мерена ставаше речта им. Все пак, това беше добър знак. И също така, достатъчно красноречиво. Означаваше, че не всичко върви по плановете му. Мишеловът беше изгубил своето ледено спокойствие. И вече сам трябваше да се бори с всичките си сили и способности.

Мишеловът: Кой ценностите ни основни пази?

*Моцта кой на полетата защитни на чужденец е дал,
за да изпълни той над нас присъда смъртна?*

Разбира се, единствено ако така отсъди.

Сега тоз странник бди над изходите наши, над нас и начинанията наши. С лъжливо оправдание натрапи ни го Зей. Ще трябва, казва, да си изясним, къде понесъл е пороят на промените фундаменталните ни ценности.

Ответ му давам ей така, направо: не е посегнал никой на света на наш'те отношения, а също и на системата от ценности, валидна сред времевиците сега.

А тестовете тези малки, предимствата на знан'я нови тестват. В тях включени са неколцина само от тези странници, от тези твари примитивни. Наистина, с известна грубост отнесохме се ние с тях, но, моля ви, раздувате излишно, а славният Пазител на ценностите ни еволюционни открил би тук частица само заплаха за развоя наш.

И нека само ви напомня, че всеки между нас съзнава: светът на ценностите ни насочва към творчество в живота, пълен със търсене на жизнена енергия, към проверяване на всичко, което знанието ново понякога пред нас разкрива.

И ако туй важи, в което съмнение изобицо няма, защо така ни критикуват после за намеренията наши; сред хората желаем ние, в човешката галактика, да влезем, и същността им най-подробно да опознаем, за да можем еволюционната им памет да получим в цялост, що дава ни възможност да разнищим света на ценности човешки и със това – възможност по начало познанието да отприщим и на човечеството цяло енергия витална да дадем.

И друго нищо не желаем ние.

И призовавам ви със волята си да ме подкрепите! И да оставите да бъде от изхода ни отстранено това човешко съществуване.

* * *

С отприщването на враждебния заряд в гласа на Мишелова, през космоса се усети полъх на зловеща заплаха... През цивилизацията на времевиците премина нейният гибелен импулс и дори от далечните краища на това гигантско пространство Прот можа да усети реакциите на хиляди времевици. Излъчената енергия на злобата се вмъкваше във вътрешния мир на всеки времевик поотделно и в дълбините на неговото съществуване укрепваше върху притаените копнежи за едно едва предвкусено тайнствено богатство. Стременията към собствено удовлетворение, независимо от невинността на принасяната жертва, се пораждаха в едва доловими нюанси, че веднага след това съзнанието ги изтикваше назад, в по-нататъшна забрава... И след това космосът се разтърси с тих тътен, чак до най-крайните граници на Чива. Прот потръпна. В далечните пространства се освобождаваше безмерна енергия. Обаче как беше възможно космосът да се разтърси? Това е направо непонятно. Силата на труса, освобождаването на енергия при придвижването на гигантски земни пластове на планетите при раздалечаване на континентите или тяхното сблъскване с издигане на планини под силния натиск, е възможно да се разбере, обаче това...

Да се разтърси космосът? Това не е възможно. Обаче този тих тътен носеше със себе си билиарди пъти по-мощна енергия. Не можеше да открие отговор. Никъ-

де нямаше нищо, по което поне да може да предусети за какво става дума. Възможно ли е всичко само да му се струва? Може би се освобождава неговото подсъзнание? Възможно ли е това? Прот завъртя отрицателно глава. Обаче нямаше повече време за разсъждения.

Насочи се към долавяне на реакциите от призива на Мишелова... Какъв ще бъде броят на времевиците, които ще реагират? Прот, със своето телепатично зрение, полетя през Чива, видя гневни лица на времевици... и пак – времевици с любопитен поглед. Нищо злонамерено не можа да открие в техните реакции.

Неговото начинание им беше непонятно. Нищо в полза на отбраната не идваше от тях, но и на мишеловите не даваха подкрепа.

Повечето само гледаха. Когато поглеждаха към мишеловите, дори се усмихваха, някои компании се кискаха. Необикновеното разнообразие сред тях, забавляваше самите тях, макар че също така и ги смущаваше. Поне доста от тях така реагираха. А на някои от тях начинанието на Мишелова не се харесваше и те поклащаха глави. Не го одобряваха. А цивилизацията на времевиците в преобладаващото си мнозинство оставаше въздържано, засега все още нищо не я трогваше, за нищо не искаше да прояви готовност. Прот пое въздух. Всичко оставаше нерешено. Иначе мишеловите ще могат да съберат и изпратят нови сили срещу него, обаче не по волята на всички времевици. Нямаше да имат на разположение мощ за неговото незабавно унищожение и това засега беше главното. Земляните ще могат да избягат с кристала на знанието за изграждане на отбранителни системи. Прот пое дълбоко въздух с отново породена надежда. Няма да го унищожат. Въпреки всичко, с порив на вътрешна сила гордо вдигна глава. Тази битка все

още не беше предварително решена. Добре усещаше това. Няма да се предаде. Като през мощните корени на могъщ дъб на върха на планината, волята му започна да се разпростира в почвата под него и в полета си обхвана всички същества във вълнообразните трибуни и в масивните планински вериги на заден план. Всички тези същества, тези пазители на космическата врата с муцуни на крокодили и тигри, пълзящи змии и птици от всички големини в постоянно движение през цялото пространство чак до защитните сферични полета, почувстваха неговата воля и с готовност се оставиха на неговото ръководство. Да, всички тези същества ще тръгнат с него в битка.

* * *

Зад масивните планински вериги тълпи от гигантски прилепи отново се разгръщаха в тризъби формации и с кръгови полети степенуваха скоростта, чак докато окончателно не се устремиха в атака и в щурм, още по-мощен от предишния, с отровни струи убиваха космическите стражеви същества в цели области на масивните планински вериги. Започна битка, каквато Прот не беше си представял дори и на сън. С порив на волята си спря отстъпващите космически гущери с крокодилски глави и накара соколоподобни птици със зелени клюнове да се хвърлят срещу гигантските прилепи. Последва вихрена битка. С неясна представа за изхода, двете сили със страхотна мощ се унищожаваха чрез взаимно избиване и от кървящите рани изтичаше кръв и силата на живота. Крясъците на хиляди смъртно ранени животни на вълни се понасяха към далечните краища на гигантското бойно поле. И отново и отново с конвулсивно

усилие космическите зверове се хвърляха срещу проникващите гигантски прилепи, обаче победоносните кръсъци на прилепите при разкъсване на своите противници, ставаха все по-гръмки.

И вече с един внезапен щурм вампирското ято проникна напред през масивните планински вериги и нанесе удар по вълнообразните трибуни.

Прот следеше сетивните реакции на стражевите същества. Всяка нанесена им болка чувстваше като своя, усещаше всички отровни струи, от които падаха неговите предани бойци. Хиляди остри болки преминаваха през него.

Първите прилепи проникнаха след това и до вълнообразните трибуни и се насочиха към плоскостта на командния диск и с гигантските си крила предизвикаха такъв страхотен вихър, че резкият напор на силния вятър удари Прот директно в лицето. Обаче от вълнообразните трибуни все по-многобройни космически стражеви същества, насочени от порива на волята на Прот, връхлитаха над тях. Прот чувстваше в себе си мощта на великан, израсъл върху планина, който по време на експлозията на кипящата енергия от вулканите в своите гърди с разперени ръце се оставя на поривите на планинските бури да шибат с ледени зърна могъщите му прегрели гърди.

Тогавя се освободи натрупалата се енергия на прилепите на Мишелова и със заслепителни мълнии ударът на мощен гръм проряза във вълнообразните трибуни горящи пролуки. Рац плахо се беше притаил зад Прот, когото силното гърмене и святкане не беше помръднало. Дори напротив, от освобождаването на тази мощна енергия и самият той придобиваше такава сила, че в упоритата битка с гневен вик предаде своята ярост

на разбитите орляци на своите космически бойци, като повторно им вдъхна боен плам. И отново в разпалените битки те диво връхлетяха върху гигантските прилепи по всички, близки и далечни, защитни планински обръчи.

Докато отровните струи на прилепите свистяха през вълнообразните трибуни, Прот с ръкомахане и гневни пориви на волята възпираше пробивната сила на нападателите. Беше застанал сред командното пространство и ръководеше отбраната срещу нахлуването на злонамерени колонизатори в човешката цивилизация. Беше воин, командващ силните дружини на космическите стражи, който водеше гигантска битка. Цялата човешка цивилизация зависеше от тази битка. Дълбоко в гърдите му затрептя гордост с отново пораждащи се сили на волята. Беше битка, каквато не беше водил преди него нито един човешки пълководец. С поривите на волята си отнемаше от силата на гигантските прилепи, пращаше ги в низините, в обсега на пълзящите космически стражи. Хилядите победи изпълниха гърдите му с гордост, така че животът в него закипя с нова сила.

В този момент страховит гръм раздра въздуха. Трибуната срещу Прот се разцепи и през широката пролука, която се образува, се стрелнаха гигантски прилепи, насочени директно към Прот. Тяхната фронтална атака означаваше пробив на прилепите на Мишелова през всички масивни планински вериги и вълнообразните трибуни чак до повърхността на командния център. Настъпи решителен момент. Прот непоколебимо стисна юмруци и със самоуверена крачка с изпънати колене, с един замах на ръцете изпрати такъв енергиен заряд срещу щурма на гигантските прилепи, че страховитата сила раздра въздуха заедно с първото нападащо чудовище. В цялото му същество лумна огънят на твърдата му непо-

колебимост. Трябваше да заложи своята сила, енергия и знание, своя живот, иначе край на всичко, което е значело някога нещо за него...

Да, цялото човечество зависеше от силата на волята му и от неговата способност да изригне от себе си толкова мощна енергия, колкото максимално е способен един представител на човешкия род.

Прот не се боеше. Имаше достатъчно сила за тази жестока схватка. Целият възход на човешката цивилизация кипеше в него и го насърчаваше, когато погледнеш сферичните защитни полета и цялата онази гигантска защитна врата, каквито ще могат да изградят земляните, използвайки знанията, получени с кристала. Всички механизми в тази величествена конструкция насочваха поривите на силата, на волята. Силата на контролора на това пространство, увеличена билиарди пъти, се освобождаваше при изригванията на гневната му съпротива. Беше му дадена сила на пълководец на гигантски армии с милиони воители и милиони космически стражеви същества с най-различна външност и големина. Цялата тази сила му беше на разположение и му даваше възможност да контролира входа и изхода на цивилизацията на времевиците. Можеше да насочва хилядоглава войска, мощна и голяма, каквато все още не е имал на разположение нито един човек преди него... Всяка част от неговото същество кипеше и получаваше опора в хилядолетния развой на човешката цивилизация и във всички нейни фундаментални ценности. През неговото съзнание преминаваше смях на деца и тяхната игрива глъчка по училищните игрища, усмихнати лица на момичета, на майки, бащи и веселите възгласи на млади момчета. Целият човешки род стоеше зад него. Не му беше позволено да се предаде на врага. В гърдите му за-

реваха бури, силата на неговата воля се удвои и светкавиците от енергията, излъчвана от неговите юмруци, отблъскваха гигантските прилепи, запокитваха ги към земята и стените на вълнообразните трибуни и ги въргаляха по посока на масивните планински вериги. Още порешително и по-мощно насочи волята си срещу нападателите и всички същества в неговата милионна армия получиха от него нов устрем и решителност, сякаш преминаването на неговия гняв в тях все повече им даваше нова сила за все по свирепа битка. Соколоподобните птици със стоманените си клюнове с бесен устрем нанасяха на прилепите смъртоносни рани и ги принуждаваха да кацат на повърхността на масивните планински вериги, където попадаха под атаките на космическите стражеви същества и под огнените стрели на конница от хиляди космически ездачи. Битката обхвана вече всички полета, всички космически същества в този гигантски космически вход. И всички гигантски прилепи трябваше да се бият за оцеляването си, обаче въпреки цялата свирепост на техния шум, накрая трябваше един след друг да отстъпват и Прот пое инициативата. С няколко силни замаха, с енергията на волята, която излъчи от себе си, нанесе толкова мощен стихийен удар, че след него по командния диск останаха още само купища мъртви прилепи.

* * *

Мишеловът: Видяхте ли, о, времевици, на чужденеца яростта? И лекомислието на Зей? Категорично се разкри пред нас. Със знанието за изграждане на отбранителна система той на представителите на човечеството даде ключ към знание за построяване на

най-модерните оръжия. Не го смущава нито где и нито накъде ще се насочат с него, злоупотребата на тяхното прилагане не го интересува също.

И ако Прот, таз твар, запази контрола върху входа към нашата галактика до идването на войските всички на дивите земляни, със знанията за оръжията наши, то кой от нас не ще е застрашен? И след това какво ще стане, ако тез същества човешки окажат се че всички са кат Прот, като човека тоз, що с моц на волята стоманена задържа входа към галактиката наша?

Цялото наше оръжие, цялата наша защитна система на волята наша задейства се с порива. И сега, по заслуга на Зей, нас значителен риск ни заплашва.

Зей: Мисълта за опасност е толкоз безсмислена, защото на нас, времевниците, и на волята наша съвкупна, в системата наша не изплъзва се никои, та камо ли тез същества на далече по-ниско стъпало в спиралата еволюционна.

На медала страната обратна за нас е по-важна:

Земляците наши отправят се към галактиката човешка, с намерения противни на ценностите наши. И още как пагубни за всички същества човешки.

Прот, човекът, с цената на живота свой във битка устоява на своето човечество спасението.

На дневен ред е най-добре проблема свой да сложим: що носи ни познанието ново за мигновено удвояване? Последници незнайни, а може би съдбовни, за нас, за бъдещето наше.

Мишеловът: Какви наивни думи!

Да, истина е, силни сме. Но пък не, щом приспадна е нашата бдителност за това накъде се насочват с

туй знание наше тез твари човешки.

Землянин със воля на Прот опасен е враг. Ако всички на прицел сме или плащат с главите си само един милион между нас, то дилема не е кой от нас позволява това. На времевици с главите да търгуваме няма.

Зей действа точно пък обратно. Оставил е на странника контрола над изхода, възможност за злоупотреба със нашите системи за защита дал му е. Видяхте го, не се той колебае, убиването е в кръвта му. С убийства безпощадни той убива всички, които се насочват там към изхода. А Зей със действията си показва ясно какво е неговото схващане, наистина съвсем неласкаво за нас: че времевиците всички от контрол се нуждаем, от странник, защото сами очевидно недорасли сме, примитивни или какво?

Кого не обижда нелепост такава?

След тези думи галактиката Чива бе залята от вълна от мърморене и през съзнанието на Прот прелетя негодуванието на хиляди времевици. Изявлението, че чужденец е получил в ръцете си мощта да взема решения относно техния живот при изхода от галактиката Чива, предизвика бърза промяна на настроението на времевиците. Още следващото подстрекателство от Мишелова би могло да отприщи неудържима лавина от негодувание и съпротива. Прот притеснен се оглеждаше за Зей. Думите на Мишелова бяха лъжливи, подвеждащи. Прот не желаше нищо лошо на времевиците. Цялата негова битка беше само отбрана и нищо друго. Действието на мишеловите бяха насочени към унищожение на човечеството, на всички земляни. Всеки времевик би могъл да се убеди лесно за това. Обаче... Прот болезнено се взря във вътрешността на Чива. Повечето времевици

обаче не знаеха намеренията на мишеловите. Безсилно клатеше глава, за да отрече обвиненията по свой адрес. Обаче повечето не му вярваха.

Само една надежда му остана: Зей. Последният призив на Мишелова предизвика внезапна промяна на настроението на времевиците с нова заплаха за земяните. Без неговата помощ трудно щеше да спре мишеловите. Обаче, дали наистина съществува като Зей може да позволи унищожение на безопасна за него цивилизация? Зей трябваше да го чуе. Трябваше. Защо мълчи?

Бягащата картината от възприятието на Прот спря. В неговото съзнание се появи познатото очертание на фигурата на Зей и след това и неговото лице. Гледаше сериозно, без обичайната живост и покровителска усмивка.

– Мишеловът лъже! Подвежда с неистина! – възкликна Прот.

– *Да, знам* – сериозно отговори Зей с поглед, сведен пред себе си.

На Прот не убогна отбягващия го поглед. «Зей се оттегля?» – болезнено проблесна в съзнанието му.

– Не бива да позволите унищожение на човешката цивилизация! – Прот го гледаше пълен с гняв, ярост и безсилно упорство.

– *Да, не бива да им я оставим!* – отговори той, отбягвайки погледа на Прот. – *Не бива!*

Прот учудено го гледаше. С помощта на Зей би могъл да спре колонизаторите на Мишелова, обаче неговото отдръпване с израз на болка и покровителство означаваше необикновена промяна на неговото поведение.

– С общи сили можем да ги спрем! – спонтанно извика той.

– *Да, с общи сили можем да им попречим да на-*

хлуят в човешката цивилизация – съгласи се с него Зей, със сериозно изражение, упорито вторачен, в някакъв унес.

– Какво не е наред? – с очакване го погледна Прот.

– *Да, Прот, обаче цената ще бъде доста по-висока, отколкото предвидих* – със сериозен поглед, вперен в Прот, каза Зей. – *Остава само безмилостна битка, която исках да ви спестя.*

– Не се грижете за мен! Аз ще се боря! – разпален от вихъра на битката, безстрашно извика Прот.

– *Да, надявам се, Прот! В противен случай голямо нещастие ще сполети земляните* – Зей се вгледа в него с благосклонност, безсилие и престорена твърдост: – *Само че няма да мога да спася живота ви, боя се.*

Прот се спря. Разбирането на всичко изтика в безучастното съзнание и след няколко мига мълчание попита:

– А колониалистите, какво? Възможно ли е да бъдат задържани достатъчно време?

– *Да* – кимна Зей. – *Извинете, Прот. Направих всичко, което можах. Дръжте се!*

Веднага след като лицето на Зей напусна неговото телепатично възприятие, в съзнанието на Прот се прокраднаха думите на Зей «...няма да мога да спася живота ви...» Обаче защо беше това напомняне? Прот огледа космическите същества. С тях току-що беше извоювал победа над прилепите вампири. Хиляди, милиони от тях победи. Безброй гигантски зверове се тъпчеха по склоновете на масивните планински вериги. Сред тях препускаха конници в бляскащи брони и изстрелваха от лъковете си енергийни стрели. С очакване гледаха в него, както и ятата птици със стоманени клюнове и необ-

хватното множество зверове, готови за битка с други живи същества.

Входът в галактиката Чива се състоеше от две сита. Външното спираше всички космически кораби, но и всички лазерни оръжия спадаха към неразрешените за преминаване край контрольора на космическата врата. Само невъоръжени индивиди можеха свободно да преминават през тези сферични защитни полета. Другото защитно сито беше съставено от космическите стражеви същества по масивните планински вериги и край вълнообразните трибуни около въртящия се диск. Всичко беше организирано за отбрана срещу нападатели, без оглед на степента на тяхната цивилизация. И след оттеглянето на Тилън с НЕУДЪРЖИМИЯ те двамата с Рац ще могат да избягат и да оставят контрола върху космическата врата отново на времевиците. Нищо не може да унищожи него и Рац през това кратко време до бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ във времевия тунел. Какво всъщност е мислел Зей? Че всичко вече е решено?

От размишленията го пробуди нов призив към времевиците. Да, обади се Зей. Най-накрая ще говори пред своите земляци. Ще обясни злите намерения на привържениците на Мишелова.

Зей: Това е лъжа, която Мишеловът ми приписва.

Постъпвал съм във съответствие със принципите наши, по нашите закони и ценности фундаментални от стародавните предания. Не позволяват те на никого ни изтребление, ни малтретиране на съществата чужди. Последното от Мишелова се въвежда.

И с оправдание, че с новите познания той изобилно ще донесе, със начинанието свое наложи варварството той.

А на планети вътре в нашата галактика, където с нашата благословия народи примитивни си живеят, там Мишеловът със сподвижниците свои на жителите местни племената унищожил, все същества те беззащитни. Сега, с изпращане на хиляди привърженици свои, опустошение изпраща на човечеството.

Който държи поне малко на нашите ценности, той не бива това на никого да позволява. На каквато и да е цена!

И на представителите на човечеството затуй съм дал единствено познание за построяване на обратна система. Да могат с нея да се противопоставят на групичката малка, каквато е на Мишелова.

Мишеловът: Да се разгледа е възможно всичко, що сме сторили, единствено през призмата на всички измерения във нашето пространство. И с оглед на това, че милиарди са планетите във нашата галактика. И пребивават днес на всяка от тях милиарди времевици. А на планетите, които се обитават от примитивни същества, и там живеят милиони.

И който след това сравни този брой огромен само със съществата примитивни, които в опитите наши обхванали сме ние, ще трябва да открие нищожността на начинанието наше.

Едва ли този малък брой засегнати ще промени света на ценностите ни фундаментални. По-скоро никога, защото светът на ценностите този е мой и на приятелите мои и като всичките почитени времевици и ние уважаваме го също.

И както казал съм: пред съдбоносен момент намираме се ние, когато новото познание с животелна енергия ни оживява. Необходимо само е да се решим и да я вземем. Обаче кой не иска да живее със мощ, със

сила по-голяма?

Прот погледна към Зей. На лицето му можа да различи само дълбоко съчувствие. Нищо окуражаващо.

– Извинявайте, Прот – каза Зей. – Земляците ми заслепени са от страст по нов живот, по-интересен. А нямам сила да накарам да се осъзнае мнозинството и да му докажа, че едно такова начинание накрая пагубно ще бъде и за тях самите. Остава ви възможност само инвазията, съдбовна за човечеството, да възпрете.

Прот безучастно кимна. За него вече изобщо нямаше изход. Това ще бъде гладиаторско представление, в което неговият живот ще приключи. Да, съдбата не беше благосклонна към него, както до неотдавна се надяваше.

– Благодаря, Зей – каза той тихо. – Действахте съвсем правилно. Надявам се само... – Прот направи гримаса, изразяваща болка: – Много ви моля, помагайте на моите другари.

Зей мълчаливо кимна в знак, че може да се разчита на него.

– Благодаря! – Прот благодари с горчивина, макар и с решителност, в гласа, и оттегли телепатичното си зрение.

* * *

Прот дълбоко пое въздух, бавно издиша и се огледа по посока на вълнообразните трибуни. През тях времевиците ще проследят последната му битка. Това пространство беше като гигантска арена. Значи, тук щеше да завърши своя път! Погледът му спря на уплашеното лице на малкия си другар. И той щеше да бъде убит веднага след него. Протегна ръка и покровителски го

прегърна:

– Трябва да издържим, малък мой другарю! Нищо друго не ни остава. Нямаме никакъв избор.

– Да, никакъв избор – треперейки повтори Рац.

Прот погледна вълнообразните трибуни. Това са истински космически трибуни, не само някаква външност за създаване на такова впечатление. От тях милиони очи ще гледат неговата битка, неговата... устните на Прот потрепериха... последна битка. Тук, на тази гигантска арена, той, по примера на гладиаторите, трябва да се бори докрай, защото не му остава нищо друго, освен битката. Още веднъж трябва да задържи шурма на прилепите на Мишелова и бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ ще успее. След това вече няма да могат да го хванат.

Прот за миг събра разхвърляните си мисли:

– Нямаме никакъв избор!

Рац безучастно кимна със сдържано треперене и застинали думи на треперещите устни.

– Рац, ще трябва да се бориш и без мен! Разбираш ли?

Рац продължи безучастно да кима в знак на неприемане на възникналото положение.

Тогава мощни светлинни блясъци от освобождаване на енергийния заряд от концентрираната воля на колонизаторите покри далечните хоризонти по всички защитни сферични полета. Това беше знак за тяхната атака, начало, след което подсилените ята на кръвожадните прилеп се забиха като гигантски клин, за да направят пробив във всички блокади до вълнообразните трибуни.

Прот се обърна в тяхна посока, след това – към вълнообразните трибуни. Усети отварянето на милиони чифтове очи, билиарди, които следяха тази гладиаторска

игра с неговото унищожение. Обаче, наистина ли искаха да видят това? Равнодушни погледи гледаха в него в очакване на интересно събитие. Какво, и съществата на толкова високо ниво на развитие също желаят гладиаторски игри? Може ли разумна цивилизация да се полacomи за жизнена енергия до сляпо унищожение на всичко около себе си? Вгледа се в пробива на прилепите през цепнатината във вълнообразните трибуни и техния полет, устремен срещу него. Започна неговата последна битка.

* * *

Прот, твърдо разкрячен, предизвикателно приведе глава. Със стиснати юмруци изстреля от себе си порив на волята си и с отприщаната енергийна вълна отблъсна прилепите от плоскостта на командния диск назад към вълнообразните трибуни. Обаче от отвора изригна нов рояк прилепи. С всички сили отново изстреля енергийна вълна, изби почти една четвърт от прилепите и изтласка назад до подножието на вълнообразните трибуни останалите. Последва ново нахлуване, нова атака. Всичко се повтори, само че на най-силната група прилепи този път се удаде да преминат половината път до Прот на диска и за пръв път да изстрелят срещу него толкова силни енергийни импулси, че коленете му се огънаха и му поривът на волята му отслабна. Прот беше принуден да приеме бой гърди срещу гърди с прилепите. До последната частица на своята енергия с импулси на волята си насочваше битката с всички оръжия и на всички полета, чак до защитните сферични полета. Бяха избити хиляди прилепи, хиляди ранени със стонове се изтегляха от бойното поле. Обаче това не спря останали-

те. Техните енергийни снаряди, изстреляни под крилата им, попадаха в защитните сферични полета на Прот и предизвикваха около него такава огнена буря, че бляскащата светлина затрудняваше насочването на енергийните куршуми срещу близките прилепи. Атакуваха още и с отровни струи. Дълбоки болезнени рани му нанесоха с тях. И едва уби един гигантски прилеп, който беше намерил пролука в повредените защитни пластове и с острите си зъби болезнено го захапа за рамото, прилепите на диска вече бяха променили тактиката си. Вече достатъчно от тях се бяха насъбрали на космическата арена, за да освободят унищожителна енергийна вълна срещу Прот. След кацане забиваха ноктите си в земята с такава сила, че Прот веднага усещаше тяхното вкопчване в близката околност. Изхвърляха и изтикваха настрани всичко, което отъждествяваха с него. Настъпи момент на жестока тиха битка с повторно нечувано концентриране на силите за нова атака. След това клекналите прилепи обединено атакуваха с компактни енергийни импулси. Защитните сферични пластове около Прот се разпадаха един след друг, енергийните вълни удариха през тях директно в него и чрез разкъсване на молекулярните връзки превръщаха дрехите му в дрипи. По лицето му започнаха да се отварят болезнени рани до живо месо. Прот отстъпи една крачка, а клекналите прилепи го атакуваха с още по-голям ентузиазъм. Техните отровни струи го раняваха по цялото тяло. Още веднъж обединиха волята си срещу него и насочиха към него толкова силна енергийна вълна, че проникна във вътрешността му и унищожаваше вътрешните му органи. Усети края си. От дълбините на съзнанието му избликна викът на хиляди погубени хора, прелетяха десетки скъпи за него лица от младостта му. Какво ще стане с тях, ако отстъпи, какво

ще...? Пое дъх и сякаш от цялото човечество почерпи нова енергия и получи нови сили. Тогава изтласка от себе си толкова мощен порив на волята си като никога досега. Със страховит енергиен удар изтика клекналите прилепи чак до вълнообразните трибуни и разпали дружините от космически стражи за нова мощна контраатака. И вече гигантските прилепи бяха принудени да отстъпват по всички бойни полета. Отблъсна ги, със страховития удар ги подгони направо в панически бяг чак до масивните планински вериги...

След това пред очите на Прот започна се спуска мъгла.

– Прот! – извика Рац.

Прот погледна с победоносна усмивка. След загриженото изражение на лицето на своя другар погледна и себе си... Почувства спазматичните болки от дълбоките рани и парещите порязвания по цялото тяло, цялото му лице беше покрито с кървящи рани, разядени от отровата. Усети изтичане на жизнена енергия и с нея – на своя живот.

– И те ме наредиха, а? – каза той с болезнена усмивка. Бавно се наведе към своя другар: – Трябва да издържиш, трябва!

– Не, Прот, не трябва да умираш! – изстена Рац. Прот се облегна на рамото му. С последни сили го разтърси:

– Трябва да издържиш, Рац, трябва! Сега всичко зависи от теб. Разбихме основните им сили, остатъкът ще атакува отново. Трябва да издържиш, Рац, мой малък другарю, трябва!

Прот безсилно коленичи. Въпреки че приятелят му го подкрепяше, той бавно се отпусна.

– Прот, не бива да умираш! – още по-силно из-

вика Рац в конвулсивно усилие да го задържи изправен. Обаче беше напразно. Жизненият блясък в очите на Прот отслабваше, губеше се и гаснеше, докато в тях не се появи стъклена празнина.

– Мъртъв! – прошепна Рац, сякаш не вярваше на очите си. Потресен, той гледаше неподвижното лице в своя skut.

XXXVII

Рац усети три прилепа. Към тях се присъедини най-напред един, след това два, скоро след това още четири, и вече станаха ята. Все повече отделни прилепи и дори две по-малки ята, с преминаването в тях им увеличаваха общата сила.

– Толкова бързо се събират – изненадан прошепна той, докато нервно поглеждаше смутеното отстъпление на космическите стражеви същества.

Трябва да ги спре. Веднага! Колкото се може по-скоро. Рац със спуснати клепачи и стиснати юмруци се съсредоточи върху космическите стражеви същества в близост до това ято от прилепи. Усети реакцията в тях, обаче не и подчинение на неговото насочване. Още малко повече воля му е необходима, да. Може би ще стане. Със смутен поглед набързо огледа околностите в търсене на нови опасности, откри още по-голямо ято прилепи, обаче се пренасочи към съществата около тях, защото това беше по-важно. Обаче едва се съсредоточи достатъчно върху отъждествяването с космическите стражеви същества в това пространство, усети бягството на много бързите ягуарски космически стражеви същества. Нещо ги беше уплашило. Още по-внимателно се загледа в търсене на причината нас този страх. Да, и там се намират. От посоката на тяхното бягство група прилепи в бесен щурм с отровни струи от слюнка извършиха истинско клане.

С концентрирана воля спря тамошните космически стражеви същества и дори пренасочи някои назад, дори им вдъхна достатъчно сили за бой, обаче в този момент усети техния безумен бяг на противоположния

край, миг след това и бягство в дясната периферия на своето възприятие. Обаче безсилието да достигне достатъчна концентрация, не му позволяваше да предприеме по-решителни планирани мерки. Това го смущаваше. Всички тези прекалено високи изисквания започнаха много да му пречат. Нерешително се отдръпна от пространството, което не можеше да контролира и умолително се загледа във вълнообразните трибуни. Обаче в тях можа да усети само студенината на неживия материал, без ни най-малко топлина на живот в тях. Всичко беше толкова студено!

– Ако имах в себе си малко от силата на Прот! Да, ако Прот беше жив – Рац се вгледа в неподвижното тяло на Прот, в мъртвешки бледото му изподрано лице. Нищо живо нямаше вече в него. Нищо. Прот беше мъртъв и на това ужасно място беше сам. Рац беше обзет от отчайващо безпокойство. Какво да направи? Какво може да направи? Сам не контролира това. Мъртвешкото лице на Прот остана неподвижно, с черти, изразяващи твърдост. Той му беше необходим. Страхотна решителност носеше в себе си този човек.

Докато погледът му се плъзгаше по лицето на Прот, в съзнанието на Рац се появи отначало едва доловимо, а след това все по-силно чувство за вина. Сякаш твърдите черти на лицето му казваха да устои, че трябва да издържи, защото сега той беше наред.

Рац завъртя отрицателно глава и се отдръпна с една крачка от Прот.

– Не мога, Прот. Нямам твоята стоманена воля. Тези космически стражеви същества не ми се покоряват. Страх ме е.

Обаче мъртвешкото лице на Прот не показва никакво разбиране за тежкото му положение, никакво съ-

жаление.

Рац закръжи с поглед по повърхността на гигантския диск. Безмилостно враждебен студ вкочаняваше крайниците му, мислите му и волята му за борба, че той потрепери от тягостното чувство.

Трябваше да преодолее това. Със съвсем малко сила за повторен порив на волята се концентрира върху масивните планински вериги, вълнообразните трибуни и дисковата плоскост пред себе си. Обаче нова картина отново смути едва съсредоточените му мисли. Гигантските прилепи, събрани на ята, се насочваха директно към него, без да ги нападат стражевите същества в масивните планински вериги. Всички бяха открили неговото безсилие при опита му да поеме контрола над входната врата на галактиката на времевиците и полетът на прилепите с тяхната нова тактика стана още по-уверен.

– Какво ли възнамеряват само? – Рац оглеждаше отделните прилепи. Някакви малки чудовища, змиеподобни същества с дълги зъби, се спускаха в подножието на вълнообразните трибуни и се насочваха към него. Следващата група приближаващи се прилепи носеха в ноктите си още по-ужасни същества.

Това за няколко мига блокира решителността му. Не можеше вече да обхване цялостното събитие и не можеше да пренасочи телепатичното възприемане. Няколко мига можеше да вижда само с просто око, само външността, повърхността на диска чак до вълнообразните трибуни. Прекалено обемисто ставаше за него всичко това.

Мощният щурм на чудовищата огъна вълнообразните трибуни до крайните предели на якост на техните стени. Всеки миг можеха да поддадат под все мощните атаки. Започна да се концентрира върху теле-

патичното възприемане, когато един удар в стъпалото почти го извади от равновесие. Нещо шибна непосредствено под повърхността на диска. Точно като къртица. Смайващо бързо.

– Пропълзели са вече в диска. Навсякъде са – безсилно изстена той. С още по-голям страх погледна отново появилите се изпъкнатини върху вълнообразните трибуни. Обаче как трябва да се бори срещу тези същества? С какво нападат? Как да бъдат...? Рац погледна повърхността пред себе си. На няколко метра встрани се придвижваха големи колкото къртичина изпъкнатини. Насъбраха се вече цяла дузина.

На Рац му се сви гърлото. От тези придвижващи се купчини го беше повече страх, отколкото от гигантските прилепи. С трепереща ръка избърса от челото си капките пот, които влизаха в очите му и замъгляваха погледа му. Тялото му потръпна в тих ужас. Умолително се вгледа през трибуните в цивилизацията на времевиците...

Зей: Мишелове, спри тез чудовища свои!

Мишеловът: Защо, Зей? От предупреждението за силната воля на тези човешки същества да се убеди всеки може.

Зей: Във смъртния бой до крайност изопват се силите. Причината не е в това, което казваш. И друго няма да намериш. Опасност никаква не ни заплашва от тези същества човешки. А намерението твое, нахлуване в света човешки, не оправдава се от нищо.

Мишеловът: Какво тогава: нека всеки сред нас убеди се какво ни носи знанието ново?

Няколко опита могат да сторят по-ясен пътя пред нас. Свеж, може би еднократен за съпреживяване

подтик изниква пред нас. Устрем нов получаваме ние.

Зей: Не става дума тук за опитите малки, Мишелове. Самият ЕвБ се е събудил. За своето присъствие оповести.

Мишеловът насмешливо погледна към централната част на Чива. Обаче след няколко мига усмивката изчезна от лицето му:

– Как, за нещо такова, за незначителна дреболия? ЕвБ става на разположение на всички от галактиката наша, досега само няколко пъти посланик от него приели сме.

Зей: Не става дума тук за дреболия, Мишелове.

Мишеловът: Разбирам. Мъничко схващам. Тук твоят пръст се вижда, нещо си забъркал.

Зей: Сред призивите можеш да намериш също моя глас. Наистина, но туй не означава нищо. Защото знаем ний какво е в състояние от сън да вдигне ЕвБ: всеки сред нас или никой, а всички ние винаги можем.

Мишеловът: Аз призова ти не коря. Добре известни са ми правилата. Но казах само, че цялата таз работа, че целия тоз цирк и бъркотия, забъркал си ги ти.

Зей: Щом ЕвБ събуди се, такива думи са без тежест. Защото ти самият, именно, със своето начинание, привлякъл си на времевиците вниманието. А концентрират ли се всички в галактиката наша върху събитие едно, то непременно ЕвБ пробужда. Вниманието на всички, във мислите си до тогаз затворени, насочва се след туй в потока внимание на мнозинството. Това се случва и сега. И никой вече сам не ще решава какво

предимство е и що за нас неприемливо е.

Сега се ЕвБ пробужда. Разумът свой насочва към всичко, което ни тласка в раздор: централната тема на нашия спор: къде, кога и как да възприемем знанието ново, че нов импулс да ни даде, а не унищожение.

И всички времевици, всички ние, ще трябва да се самоопределим.

След тези думи Зей се впусна с телепатичен полет през цивилизацията на времевиците и наблюдаваше каква реакция предизвикват думите му.

Мишеловът: Никой не прикрива нищо. Туй ново знание, дилемите около него, на преден план ще трябва да излязат.

Желаехме да придобием опит. И с него ний да се покажем после пред всички времевици сякхме, а също и пред ЕвБ. И всеки би могъл тогава нахвърляните тез значения да си дообясни. Клеветническите присъди всички, ний искахме да ги избегнем, за да не калят делото научно. И както случващото се в момента показва ни добре сега, в предчувствията си не сме сгрешили.

Зей: Чрез своите слова засукани в преструвките си ни въвлече. По твой адрес обаче няма лъжливи обвинения. Делата ти са тъй красноречиви, обратни са на твоите думи. И ЕвБ това показва ни нагледно. Ще се разкрие после то пред нас.

Мишеловът: Сред мишеловите от своето начинание се не срамува никой. Ще придадем най-пъстро съдържание на нашия живот и после – подбуда още за изграждане на всичко, което с гордост ни изпълва.

Върхът на еволюцията е пред нас сега.

Зей: Ти, според всичко, което ни представи, игри кръвопролитни ни предлагаш с въвеждане на гла-

диатори.

Мишеловът: Лъжа е. И никакъв бой гладиаторски нямаше. С мощта на волята човешка само можяхме да се запознаем и доказателство красноречиво единствено е твоето извъртане. Контрол върху системата защитна на входната врата в галактиката наша отстъпи ти на съществуването с такава силна воля. И нещо повече! Изниква пред нас сега въпрос логичен: наистина ли те ще могат да отнесат познанието цяло тъй лекомислено от теб дарено? Открито питам аз: какъв ли риск за нас туй представлява? И кой ще може на този въпрос да отговори? Със сигурност – не Зей. Чрез отговор повърхностен и бегъл заблуда бързо се промъква. Тук разсъждения са нужни. Зеления кристал със нашето знание при транспортирането да прихванем, защото иначе пред входа на космоса ще се сберат тъй много хора с воля в себе си, каквато имаше този техен Прот.

За кратко време знам, че трудно е, о, времевици, да решите. Игра мисловна нека ви подхвърля. Да се оставим да ни оберат. Ако не е голяма загубата, нека. Но как ви се харесва туй? На никого не нрави се, нали? Да е приемливо не може! А да се втурнем презглава и знанието свое на тези земяни да дадем, е прекалено. Поне да проверим напред какво туй значи. И подкрепете ни със волята си вие, за да успеем, още има време да заловим онези земяни. И да ги спрем, преди да стане прекалено късно.

Мишеловът ентузиазизирано повиши глас. Успя да породи съмнения:

– Съгласие усетих. В атака нека прилепите тръгнат!

Появата на изпъкнатини по вълнообразните трибуни под мощния щурм на прилепите, спускането на чудовищни същества и придвижването на подобните на къртичини издутини върху повърхността на дисковата плоскост, всяваше у Рац ужас. Търсеше когото и да било, към когото да се обърне за помощ. С телепатично усещане се насочи през вълнообразните трибуни към централната част на галактиката, обаче погледите на времевиците един след друг му говореха да се махне. Но нали знаят, че не бива. Други, уморени от скука, се вглеждаха в него с безучастна незаинтересованост. Само тук-там усети малко съчувствие, обаче никой не искаше да му се притече на помощ.

– Зей – прошепна умопително, докато се напругаше в търсене на любезното лице. Трябва да го намери, повтаряше си той. Продължаваше да търси. Най-накрая! Откри го. Това беше Зей. И той го гледаше. Изражението на лицето му беше толкова умислено.

Рац погледна Зей директно в очите, обаче сякаш зениците на Зей бяха отворен прозорец, телепатичният му поглед отлетя през тях в дълбините на космическите пространства, чак до далечните граници на тази гигантска галактика.

Покъртен спря с внезапното откритие. Сцената пред него беше така невероятна, че Рац за миг се усъмни за реалността на своето възприятие: един след друг в гъсто сбита метеоритна мъглявина се изреждаха техните липсващи кораби. Там бяха. Затова напразно ги търсеха.

– Значи, там са ги скрили – прошепна Рац, като в главата му се появи натрапчивата мисъл за мъртвешкото спокойствие в открития космически кораб НЕПТУН. Ве-

че изобщо не можеше да спре полета на телепатичното си зрение. Възприятието му проникна през повърхността на гигантски метеор във вътрешността му с преградени пространства и хора в тях. Група затворници до стената при влизане на тъмничарите боязливо започна да се отдръпва, а тъмничар със знак на прилеп на ръкава, какъвто носеха привържениците на Мишелова, оценяващо се оглеждаше наоколо, като след това взе решение и посочи млад мъж. Горилоподобните придружители на тъмничаря го сграбчиха, двама се нахвърлиха върху него и го отвлякоха по път с разхвърляни човешки скелети и окървавени дрипи. Беше пълно с тях наоколо. Напомняха на останки от характерното облекло на земляните. Последва още по-покъртителна картина на затворени в клетки космонавти, които се разпадаха живи, умираха от жажда и глад или се лутаха блънувайки, душевно разстроени от тежкото, жестокото положение. Арестантът се спря, а след това внезапно, с диво блъскане се отскубна. Изплъзна се от ръцете на единия от горилоподобните стражари, другия блъсна в решетките на близката клетка, откъдето веднага се протегнаха няколко ръце и го задържаха. Затворникът се възползва от това. Изгича назад, отвори вратата на своите другари и вече се завърза безмилостен бой. Горилоподобните тъмничари имаха надмощие. Все повече затворници падаха под ударите на подобните на бухалки тояги, обаче на избягалия пленник се удаде да се добере до клетка с младо момиче и да отвори вратата. След това се втурна назад в боя, в безнадеждната схватка.

Стражарите повече не се бавеха. Хладнокръвно избиваха, независимо дали това бяха хора, които оказваха яростна съпротива или кротко се предаваха.

Рац за миг осъзна. Тяхното положение беше още

по-безизходно от неговото. Със силна концентрация на волята срещу атакуващите чудовища би могъл още да се съпротивлява, а екипажите на изчезналите космически кораби нямаха вече никакви възможности, както и земляните нямаше да имат, ако Тилън не успее да пренесе зеления кристал през времевия тунел. Отчаяна съпротива и решителност се породиха у него. Трябва да осигури възможност за пренасяне на зеления кристал. Трябва да задържи мишеловите. Трябва. Трябва да продължи боя! Треперейки се съсредоточи върху отъждествяването с космическите същества. И наистина, под неговата воля се насочиха срещу малките чудовищни същества под мембраната на централния диск и ги принудиха да отстъпят. Той успя да постави под влиянието на своята воля дори космическите същества от отбранителните стада във вълнообразните трибуни.

След това отново отново започна да отслабва волята му и с това и силата му, и на прилепите се удаде да пробият вълнообразните трибуни зад гърба му и да се спуснат до самата граница на диска. Все повече от тях се събираха във все по-затворен обръч.

* * *

Зей: Това е убийство. Садистично убиване. Лицето на ЕвБ вие виждате, как е намръщено то.

Мишеловът: От паниката още, дете в човечеството предизвика НЕПТУН, тоз кораб празен, или от самото начало, по-точно, таз бъркотия, Зей, заслуга е твоя, когато на двама земляни с Нептун да избягат помогна, а после в празния НЕПТУН остана съобщението тяхно.

И въпреки споразумението помежду ни, ти сто-

ри всичко туй, но нека сами да преценим къде е изобицо, най-напред, възможно използване на удвояването, за да не предизвика тази бъркотия киселини ненужни във стомасите ни. А дотогаз на всички чужденци не трябваше за удвояването да говорим. Обаче Зей със своите съмишленици, които уж ни превъзхождат умствено, на своя глава се решиха да действат.

Зей: Какво надълго и широко обясняваш? Кажуи, избихте ги като мухи, във коридора от засада, във кораба им, във НЕПТУН.

Те двамата в галактиката своя поискаха да се завърнат, за да заръчат само да се сберат посланиците техни и да ги пратят с мисия приятелска при нас.

Те носеха и нашето послание: сред времевиците приятели достатъчно ще могат да си намерят те. Разбира се, с предупреждение: не бива в клопката ви да попадат. И как това да сторят ги посъветвах аз.

Това, в което ти виниш ме, че самоволно съм решавал, спокойно можеш да припишеш на себе си и своите сподвижници.

Земляните вий заловихте и скрихте ги на своите полигони. Това на никого не съобщихте. Кръгът с избраниците ваши единствен знаеше това.

Да, нито думичка вий не обелихте досега за земляните и във нашта галактика никой още не знае за тях, само смътно досецаме се.

Мишеловът: Земляните двама, щом на Земята се върнеха, смут щяха да причинят. Затова, да ги спрем ние трябваше.

Но агентите твои, внедрени сред нас, във времевия тунел те НЕПТУН пренасочиха тайно, така че корабът празен сред земляните паника породи.

Времевиците отново погледнаха към ЕвБ и с

уважително любопитство се вгледаха в лицето му.

...помръкна лицето му...

се понесе тих шепот през галактическото пространство на времевиците. И скоро след това вече беше възможно да се усетят отделни негодувания от начинанието, което обезпокоява ЕвБ.

Мишеловът: Щом пресметнем и докъде рискът сегашен може да ни докара, ако знанието, дето Зей подари на човечеството, наистина попадне в ръцете на хората и те се върнат пред нашта врата, и на мен ще помръкне лицето, как няма на ЕвБ?

Зей: Да, Мишелове, докато ЕвБ мръщи се, за преструвки остава ти още възможност. Обаче причината, по която събужда се негодуванието у ЕвБ, не е тази, която лицемерно ти ни натрапваш. Различно предупреждение носи във себе си: всеки от нас сериозно размисля за всичко, за което говорим сега. И всеки нека осъзнае основните ценности, които ЕвБ въплъщава. Във този момент дългът ни повелява да осъзнаем същността на ЕвБ.

Мишеловът: От нас роден, за нашето добро създаден, не му е по вкуса онуй, което нас ни застрашава.

Зей: Да ви напомня: след стръмния възход на нашето развитие, като установихме хипно-мисловен пренос и между индивиди от противни краища на галактиката, а след това и хипновръзка със всичките мисловни машини и системи, пред нас отвори се възможност за нов напредък: изграждането на мисловните системи.

Желаехме също така тоз свят величествен разумен да ни разбира, нас, съществата живи, времевиците, и в него да бъде това, което всеки от нас в сърце-

то си носи.

Затуй в тоз свят разумен съхранихме всичко, което някога сме възприели или усетили. Способност творческа вградихме в него и силата да възприема всичко, както ни е дадено. Така създадохме ний разум, показващ ни как този свят на ценностите ни променя се понявга, а с него и ние и всичко, което в нас решава: кому да подарим приятелска усмивка, кому презрение, пренебрежение.

Създадохме тъй разума, който олицетворява цивилизацията наша въз основа на фундаменталните ни ценности.

Ний всички ЕвБ сме. Всеки със свят на всички ценности във себе си, които в ЕвБ се сливат в суперпоток от ценности, в река със бряг, достатъчно висок, тъй че основната им част през него да не се излее, макар че някоя вълна намира си път през ръба.

Това последното се случва, когато изкушение подмами те към действие, каквото може да извърши само този, що ценностна система друга тачи. И след като излезе от брега вълната, тя път назад към руслото не знае се дали ще си намери. Суперпотокът пък от ценности нехае за таз вълна изгубена.

Различно ще е, ако ние, времевиците, във мнозинството си, решение приемем, което е противно на ценностите наши, противно на това, което е основен принцип наш, и променим се същевременно. Това ще е вълна, що бреговете разрушава и суперпотокът от ценности русло намира ново.

И, след това, въпрос поставя се: какво, във крайна сметка, всичко туй ще значи, какво ще бъдем ние, и кой – всеки сред нас?

Какви промени биха следвали? Такива, може би,

които бързо ни опротивяват и ни карат да се каем зарад прибързаното си решение.

Това пък ние, на нивото на нашето развитие, изобищо не биваше да го допуснем, и в ЕвБ, във този разум тъй величествен, вградихме ний способност за предвиждане.

Във ЕвБ се съхранява запис на всички чувства и емоции, и пориви на страсти, които всеки времевик изпитал е.

Това на разума величествен възможност осигурява той да знае кога решава подсъзнанието, за да предвиди той вълната, която бреговете разрушава; какво изобищо таз вълна събаря и накъде във ново русло пада; какъв народ е там, където руслото ново се намира; кои ще бъдат тези същества, които други ценности си имат за основа на всичко, което ги насочва.

ЕвБ се събуди. Това показва ни, че ние изправени сме пред решение, което всичките ни ценности възможно е да промени. Оттук, как времевикът след това ще прецени земяка си – ръка ли да му подаде или забие нож в гърба. За туй ви аз предупреждавам. Не бива никои туй да пренебрегва.

Да се унищожи туй същество безпомощно, човека, Рац, решение на съвестта на всички ни ще бъде, на всекиго от нас. Каква система ценностна би позволила туй деяние?

* * *

Клекналите прилепи с унищожителна енергия, насочена срещу Рац, премахваха защитните сферични полета. Техните отровни струи плющяха все по-ниско, със свистенето на куршумите, така че Рац със страх по-

глеждаше след бляскавата им следа. Сферичните защитни полета ги възпираха, обаче все повече изтъняваха. Рац пое дълбоко дъх. Трагичната загуба на земляците от изчезналите кораби и ехото от отчаяните им викове за помощ при умирането им в жестокия бой, отново и отново му се появяваше пред очите. И всичко това, цялата тази безизходна съдба можеше да очаква човечеството. Тилън трябва да пренесе кристала на знанието. Обаче изтощаващите битки го направиха съвсем немощен, и самият той вече не можеше да се бори. Каквото и да опитваше, ставаше безплодно. Всичко. Битката, която водеше, беше изгубена и за него. Той не е Прот. Няма неговата воля. Със страх поглеждаше клекналите прилепи. Мислите му започнаха да се мятат в търсене на решение. Вълнообразните трибуни, под бесния напор на прилепите и чудовищните малки същества, се издуваха до крайно изопване, като всеки момент можеха да поддадат и да се пръснат на хиляди парчета. А той трябваше да овладее всичко това. Трябваше да събере достатъчно сила, достатъчно воля за насочване на своето сентивно-мисловно възприятие към космическите стражеви същества и отново да поеме контрола над тях, като ги насочи с волята си срещу хилядите убийствени нападатели. С крайно усилие на волята отново му се удаде да изтика малките щъкащи същества под повърхността на диска, обаче в последния миг вече трябваше да насочи волята си към задържане на космическите стражеви същества във вълнообразните трибуни. Погледна назад и забеляза ново придвижване на къртичините зад гърба си. Клекналите прилепи насочиха обединена енергия в унищожителна вълна срещу него, пробиха защитните му сферични полета и в него се врязаха отровните им струи. Той безсилно изстена от болка.

– Прот, Прот! – умолително се обърна Рац към неподвижното тяло на мъртвия си другар.

– Поне Тилън да беше тук! – в него оживя храбрата битка на Тилън с опийците и от гърлото му излезе отчаян вик: – Тилън!

Звукът на гласа му проби вълнообразните трибуни. В телепатичния свят на възприятията се разнесе през космоса чак до бягащия летателен апарат на земляните. Чу го и Тилън. Рац дори усети неговото лице, неговия юмрук, в който стискаше зеления кристал. Обаче Тилън беше свел поглед и избягваше да срещне неговия. Само пръстите му конвулсивно стискаха зеления кристал, докато упорито повтаряше, че трябва да пренесат това знание за изграждане на отбранителна система у дома, на Земята, на хората.

– Да, Тилън не може да ми помогне – завайка се Рац и отново се впусна в жестоката игра на воля, мощ, страх и ужас. Отново и отново с волята си се концентрираше върху отделни космически стражеви същества и ги насочваше към бой с прилепите и малките чудовища. Обаче кръгът от клекнали прилепи все повече се стесняваше. През съзнанието му отекнаха виковете на хората от изчезналите космически кораби. Въпреки всичко, отново събираше сили за порив на волята и повторна битка. Обаче клекналите прилепи, чрез излъчване на враждебната си енергия възпираха устрема му и го възпрепятстваха до отмаляване.

През телепатичното му зрение се показваха все повече възприятия от цялостното пространство чак до крайната граница на гигантската цивилизация на времевиците и се смесваха с оживелия спомен за събития от неговото минало. Мисловно-сетивният му свят на възприятието все още го призоваваше към битка, а изтоще-

нието му изчерпваше и последните му сили. Все повече осъзнаваше неумолимия момент на собствения си край.

Клекналите прилепи все повече се приближаваха. Гледаше ги. Наблюдаваше ги, когато с оглушителен трясък се разцепи трибуната и се изсипаха през отвора. Вълнообразните трибуни започнаха да се цепят и на други места. През техните отвори пропълзяваха още повече необикновено уродливи същества. Тогава се освободи гигантска енергия. Силна, мощна, някак си различна. За миг всичко онемя. Настъпи тишина.

Всички се заслушаха. Дори времевиците от най-отдалечената част на Чива. Въртяха отрицателно и клатеха глави. След това отново всичко се успокои. Отново се понесоха шумове през галактиката Чива. Можеха да се чуят възклицания, разговори, можеше да се чуят всякакви обаждания. Обаче внезапно над всичко се извиси призивът на Мишелова:

– *Напред! Не спирай се!* – говореше той с твърд гневен глас.

На няколко метра пред Рац през пукнатина в дисковата мембрана засъскаха змиеподобни същества с големи, подобни на ками, зъби. Разсъдъкът на Рац се замъгляваше. Всички негови движения ставаха все по-инстинктивни. Не осъзна нито своето отстъпление, нито това, че се впусна в бягство. Обаче, едва отскочи встрани от нападащите чудовища, се спря като закован. Пред него на колене се надигна Прот. Размахвайки разперени ръце, му препречваше пътя. Рац няма гледаше страхотно величествения Прот, развяващата му се коса и празния стъклен поглед. Сякаш щеше да се насочи директно към него.

– Прот! – изстена Рац.

Обаче Прот, без думи, само се поклащаше пред

него. Не му позволи бягство.

– Прот!... Жив ли си?... Мъртъв ли си? – уплашен извика Рац. За миг дори беше забравил за нападащите чудовища. Толкова ужасяващо беше представлението на Прот.

* * *

Зей: Остави го да живее!

Мишеловът: Нека се отстрани и ни пропусне през изхода.

Зей: Така и така ще го направи.

Мишеловът: След това нека замине, не желаем да го убиваме за забава. Заплашва ни.

Зей: Щом корабът техен с успех се изтегли, веднага ще избяга.

Мишеловът: Тогава може би или пък щом рояк земляни на неговото място се закотви.

Ще бъде глупаво да разрешим крадливите земляни да избягат.

Зей: Виж, погледът на ЕвБ показва, че безопасно е за нас човечеството. Дори и след това, когато познание за построяване на енергийните полета ще владее.

Ако туй значеше дори най-малката заплаха за времевниците, за нас, и за развитието наше, в пространствата космически обширни, навсякъде, където сме, или и другаде, където свят да създадем желаем нов, що подходящ да бъде за живеене, то ЕвБ веднага би ни обявил. Заплахата пред нас той ще разкрие, ще изясни той същността на всичко, що за нас опасно е. Така да видим ние можем, че ЕвБ сега се само мръщи.

Мишеловът: Да, именно това. Загриженост с

това ни той показа.

Зей: Туй значи, че ни предстои решение съдбовно да приемем, което може цялостно да промени критериите, по които, преценка всеки времевик си прави за всичко, що неволно във неговия свят навлезе.

Да, повече не ни е безразлично какво ще направи всеки от нас, защото в тоз момент сме на върха на стръмен склон. Сега на някои желанието е да бутнем по наклона камък, що сред скалите, на връх планината лежи си, уж за да не предизвикал по склона той лавина. А истина това не е, защото този камък и други камъни от склона ще откърти, така ще продължи, лавината ще се изсипе, ще разруши във крайна сметка основите на ценностите наши, пред туй сме ний изправени.

Мишеловът: Отново думи заплашителни, къде ги ти намери! Говориш тъй, защото ръцете си изми-ваш с удоволствие от всичко, що си сторил, от начина-нието лекомислено, с което знанието наше им предаде.

Зей: Ще може всеки много скоро да види ЕвБ защо се мръщи и що негодувание извиква на лицето му.

Мишеловът: Съгласен съм. Но скоро не е сега. И значи ли това, че туй решение ще вземем, докато наш ЕвБ си мълчи?

Да сторим туй, което е добре, а ако не, то ЕвБ ще се обади. Ала да чакаме тъй както желае Зей да ни натрапи, не, нямаме ний право.

Дългът от нас го иска – сигурността на нашата галактика.

Зей: Изправени пред друг дълг ний сме – да осъзнаем на своето решение значението. Защото иначе ще носим отговорност. За престъпление – убийство.

Това, че ЕвБ се е събудил, означава, че само малко времевици са неприсъстващи мисловно. Останалите

всички, във пълно са съзнание и вече проследяват раз-
връзката, та, значи, няма право да каже мнозинство-
то, че отговорност не приема да понесе, защото то не
знаело какво се случва тука.

Мишеловът: Уф, туй е прекалено. Каква вели-
ка глупост. Защото никои и не знае какво се случва
всъщност. И сам дори тоз цирк аз не разбирам.

Зей: На тебе дяволски е ясно какво желаеш
да постигнеш. Пред нас ще се разкрие всичко тук. На-
истина ще стане скоро.

Мишеловът: Аха, и този кръг отново се за-
тваря. Единствено ще трябва да почакаме. Какви на
мисълта невероятни скокове! И за каквото и да се гово-
ри, един и същ ще бъде краят. И пак ще трябва да по-
чакаме. Да, разсъждение добро наистина във думите
ти виждам.

Зей: Не чакането е за нас основният въпрос.
Тук става дума за друга истина съдбовна, че със съгла-
сие на всекиго от нас, да, с нашето съгласие, това не-
щастно съществуване ще бъде умъртвено. И ако туй се
случи, да можем ние няма тоз факт необорим да го ос-
порим после: такива, каквито бяхме ние, времевниците,
на съвестта чиято не тежеше ни помен от убийство,
така след туй във себе си ще пуснем таз мрачна сянка
от присъда жестока, от убийство, което сме съзна-
телно извършили, като на думи сме го позволили. А вече
всичко туй приема ново значение във себе си: в момента
на прелома тоз, когато ний се променим, когато се пре-
върнем в цивилизация, която друга ще бъде и лавина от
променени ценности засипе ни!

Мишеловът: Смъртта на туй нищожество
да предизвика гигантска лавина?

Е, май пресилваши малко!

Ха! Това премина вече в хумор. Или пък може би умът ти помрачен е.

Зей: О, Мишелове, не, във думите ми хумор изобищо няма, това решение пред нас е прекалено съдбоносно.

Ти и сподвижниците твои показахте къде и как употребявате туй удвояване, с какво предназначение и цели.

Да изживеем хиляди животи предлагаши, и да доживеем ад, дъх гибелен да чувстваме, така, за забавление, без ни най-мъничка заплаха, че проклятието, което носи в себе си ще ни засегне, и туй не е достатъчно, това е за начало.

И ще последва мръсен, подъл подтик. Да бъде всичко автентично, то нека хиляди измрат. Към гибел тласкаш същества нещастни, а после смучеш жизнена енергия от тях и силна воля за живот, във тях изблизнала във смъртен час.

Да, Мишелове, според теб това би внесло повече живот във нас, това е твоят намерение и на сподвижниците твои.

Мишеловът: Ти разговора ни насочваш все към научните изследвания, които към сферата на нашите проучвания спадат! И изводи какви си правиш на тяхно основание, да, изводи, които неоснователни изцяло са! Пред времевиците в галактиката наша цяла напълно ще разкрием това, което вече сторили сме ние със нашето познание, открили всичко ново за удвояването, всички опити и приложения възможни. А след това – както желаят времевиците всички, както реши си всеки от нас. Така да бъде нека и всеки тази воля да приеме.

Зей: Различен път си си избрал. Замисляш ти

потайно всеки на себе си да я изпита на удвояването новостта. А който таз подбуда хитра приеме, тръгва в твоя път. Не му остава никаква възможност от него да се отклони. Ти удвоителната техника след туй прилагаши и двойника му ти поставяши сред същества от някакви планети чужди, а след това подбудата си му натрапваши от таз прослойка енергия да черпи жизнена. Всичко, което двойникът усеща или преживява, във него преминава и в него то поражда за нов живот усещане. А скоро вече туй не стига. И повече живот, енергия след туй му се усаждават, и тук се появяваши пак и чрез игра ти подли ценности под кожата му вкарваши.

Пораждаши му съмнение, което дълбоко в него се загнездва. Че на двойника негов животът към света на сънищата се числи. След туй пък вече следва убеждаване, че целият живот наоколо, че съществата всички, сред които си хвърлил двойника си, нямат цена те по-висока.

Мишеловът: Защо раздуваши пак значението на тез научни изпитания, които нямат тежест за цялата ни ценностна система? Извършихме опита няколко с хора, за да узнаем ний по-добре какъв мисловен свят е изграден в онези, които наши нови са съседни. И въз основа на това, на базата на няколкото изпитания научни или пък, може би, на начина на тяхното извършване, желаеш ти да ни припишеш това, че сме възнамерявали и че желанието наше е да наложим всичко, което нашата система ценностна е някога определила. Но истина това не е, това са твоите жалки измишльотини.

Зей: Да, Мишелове, доказал бих трудно целта ви пагубна, на която начинанието ваше проправя път. И за преструвки прекалено много място е остана-

ло.

Мишеловът: Сега какъв е твоят намек, отново обвинение ли ще повдигаш без основание и ще размахваш с него?

Зей: Не, не съм аз призван да осъждам намеренията твои и да показвам техните последици. Обаче туй, което повелява моят дълг, аз ще разкрия според своите сили.

Можяхме вече да узнаем как бързо смето на злото покълва и във подраст расне, когато чувство най-приятно от гледане на чуждото нещастие се ражда. След туй то избуява и скрива всяко начинание и злото от погледите ни убягва, та никой повече не знае къде се смешка крие и къде лукаво намерение.

Така в нас изниква въпросът логичен, кога избуялото зло се спотайва – в долчинки, във кътчета скрити, без възможност за надделяване там, където системата ценностна наша простира се.

Мишеловът: Словата твои плод са на болно въображение, което теб самия заслепява. На тези хора даде познанието наше, макар че те по степен на своето развитие и по моралната си същност на примитивните си същества не са дорасли за всички тези знания. Главите им таз мощ огромна ще замае.

А ако тук говорим за злото, истина е, че няколко от опитите бяха малко грубички. Обаче трябваше това да сторим. Друг начин нямаше, ако за кратко време да си представим искахме усещания, свят разумен, емоции и всичко, което времеви път носи в себе си.

А да погледаме сега какво ти, Зей, си сторил?

Защо, Зей, този Прот е трябвало да мре? Заради мен или заради теб? Фактически, кой тази каша е забъркал? Кой друг, ако не ти, който злото ми вменя-

ваши?

Ти мнозинството, може би, си заслепил, но мене не. Прозрачно е туй твое начинание. От никакви жестокости не се въздържаш, ако са средство да получиш своите доказателства.

Ти знаеше, че се отправяме сред тези непознати същества за нас, земляните, и Прот на изхода покани, пред дверите наши. И предостави му системите за сигурност да ги насочва той със своята воля и по желанието свое. Тогава още ти си знаел, че няма да ни спре за дълго време, и също знаеше, че няма да можем да му простим.

И виж какво направи ти! Зарад словата ти приятелски привърза се към тебе и после ти съзнателно на смърт го прати.

Как хубаво измислил си игричката жестока. Туй храбро същество със силна воля, Прот, смъртта му в люта битка, за тебе всичко туй бе само средство идеите свои ти на дневен ред да поставиш.

И границите где са на туй жестоко начинание, което не приемаш, макар че го използваш? Добре показва, Зей, че граници тук няма.

Зей: О, не, Мишелове, това, което говориш, вече значение няма.

Мишеловът: Да, същността не ти харесва, ако разкрие се пред всички. Самият аз, приятелите всички мои, на този Рац, туй същество нещастно, което изхода ни е препречило, живота бихме пощадили.

Изпратихме над него същества чудовищни, че страх до костите му чак да се всели у него. Отдавна щеше да побегне и изхода да ни остави, ако не беше го ти задържал отново с хитрост. Как иначе могъл е в огромните пространства на нашата галактика, в мо-

мент, когато изгуби всяка воля, да види корабите си космически? А след туй – последните изпитания на септивните реакции на тези хора.

Изобико нямаше да може той да ги открие, ако не беше му ти пренасочил погледа, когато той погледна в теб.

Към смърт го тласкаш ти, не ние.

Зей: О, не, о, Мишелове, не, не става дума тук за моя имидж.

Точно сега, във този момент, изправени сме пред преобразяване съдбовно. Относно Прот, в защита своя, отвърнал бих: надявах се, че нашата воля ще спре атаката убийствена, срещу която Прот не защити се. Обаче туй не случи се.

Наистина, не крия аз това, такваз развързка можеше да се предвиди още тогава, когато поверихме му контрола върху изходите в космоса. Обаче, Мишелове, цялото ви начинание не му остави никакъв друг избор, освен този риск съдбовен.

Прот не умря затуй, че аз примамил съм го в туй пространство, а затова, че схвана, че гибелта не би избегнал, защото вие му не дадохте възможност. Дорасъл е до туй познание, друг път, освен да се сражава до смъртта си, за него няма.

Мишеловът: Да, да, лукавото ти намерение е на времевиците да кажеш: ако на Мишелова и другарите му дадете своята подкрепа, убийци вий ще бъдете, защото те безпомощно нищожество ще умъртвят и цивилизацията цяла ще рухне след това.

А всеки времевик разбира, че ний единствено желаем свободен изход да си извоюваме. И бягството с кристала на познанието възнамеряваме да спрем.

Зей: ЕвБ се събуди.

Мишеловът: Да, затова защото мнозинството от времевиците съсредоточи се върху това, което тук сега разисква се.

Зей: Обаче изражението на лицето му свидетелства за сериозност на възникналата ситуация.

Мишеловът: И само нека да добавя тук мнението свое скромно: смъртта на този вредител жалък да спре не може така блестящото развитие, което е пред нас.

Зей: Не става дума тук за смърт една. Пред нас е туй деяние, което напълно всеки времевик разбира и после дава своето решение. И при това той ще се определи за основните ценности в пространството наше.

Мишеловът: Това е смешно! За такава случка незначителна... в сравнение с размерите гигантски на нашата цивилизация!

Зей: Размерите са тук неважни, а важен е по-скоро фактът, че туй, което тук сега обсъждаме, в съзнанието е на всички времевици в галактиката наша.

И ако мнозинството наше изкаже се, определи се за нещо по-различно от туй, което позволява ни на ценностите нашата система, въпрос тогава се поставя важен: какво туй значи и кои сме после? Какво е туй, което разумът обръща, ако системата на ценностите наша противна е на нашите решения?

Туй страстите ли са? Човекът понякога им се поддава, щом буря във гърдите забушува и лудост замъгли очите. Тогава безпокойство избухливо наоколо ще се разпръсне. Обаче рано или късно избухването разпламтяло успокоява се и разумът отново на ценностите стари се обляга. Но по съвсем различен начин се всичко преобръща, щом мнозинството едновременно

отхвърли системата на ценности и от заслепението на страстта всеобща не може се предпази. Тогава спуска се лавина от промени във нашето пространство и краят ѝ не вижда се изобицо. Защото тъй както лавина от пясък, камъни и пръст троши скалите и след туй със себе си повлича ги, така промяната колоните ни разрушава, опората на ценностите наши.

Мишеловът: Ти доказателства сериозни и убедителни нямаш за тези твърдения, които изсмукваш от пръстите лесно, сякаш права са ти дадени всичко да свързваш, което си нявга усетил или видял, със нещо що плод е на разсъжденията твои за световите на несъзнателното.

Не, Зей, твоите приказки имат опора в предположения доста погрешни. А пред събранието на всички времевизи в галактиката наша, права да обвинява никой няма в дела, които според мнение объркано на някого, човек от нас бил имал намерение да стори. Така сега ме обвиняваш без основание върху сериозни факти.

Затуй, аз настоявам само тоз разговор да го отложим за по-нататък, а засега, да вземем решение по-спешно: забрана за пренасяне на тоз кристал на знанието във сила нека влезе.

Зей: Отмина времето, когато да се преструваш можеше така, както си поискаше.

Всред нас са много азове във всеки. А искаш този, на когото системата ни ценностна не даде място, да надделе, като се надяваш с уклончиви слова да подведеш нас всички, но забравяш, че ЕвБ се е събудил вече.

Мишеловът: Всяко развитие, на цивилизация всяка, по своята периферия, на границата на това, което означава ход нормален, известен брой от жертви нежелателни си има. Обаче всеки, на когото на еволю-

цията пътят е известен, знае тъй добре, че нито милиони жертви и нито милион съдби унищожени не са могли да спрат те хода на развитието.

Зей: Не приравнявай ни към съществата, които тепърва поемат по пътя развоен. На еволюцията във защита не се ти позовавай на трагедии, които примитивността народна им причинила. Там тиранин държал е в ръцете си съдбите на другите. И техника не им е дала възможност, каквато ние имаме, навреме да узнават те за начинания, които да предотвратят е трябвало. И още по-зле – волята им никой не зачитал, за разлика от нас поне сега, когато още можем волята си ний да утвърждаваме чрез ЕвБ.

И разговорът ни не е единствено за Рац горкия и неговата смърт. Видяхме всички: преобразяване на ЕвБ започна и всички знаем, че дошло е време, когато с пълна отговорност решение ще вземе всеки от нас.

Около ЕвБ се появи тайнствено сияние със синкав цвят, със зелени снопчета по края си. Цялото пространство на външната част на галактиката на времевиците беше обхванато от неговото светлинно море, което беше предзнаменование за решителен момент и вдъхна на времевиците безпокойство и несигурност.

Зей: Това предзнаменование посочва, че в този момент ний, всички времевици, съзнаваме значението на решението, което предстои да вземем и че следим в съзнание пълно какво мисли и чувства Рац, всички емоции негови, страх, ужас и съзнание, което принуждава го да влезе в смъртна схватка. И неговата същност разкрива се пред нас чрез ЕвБ. Това предзнаменува сиянието на ЕвБ.

Мишеловът: Това ще е само частица от увода. И важни сме ние и развоят наш. Кой ще попречи да

вземем ний жизнени сили, каквито животът млад по рождение носи? Кой присвоява си право да забрани ни на времевиците цивилизацията цяла да облагородим с новото постоянно съпреживяване на живота, което със младост изпълва по-добре от всичко всички сред нас?

Да, удвояването, туй знание, ни отваря възможност за съпреживяване на живота на хора сто-тици и ни предлага младежка енергия.

Зей: На ЕвБ сиянието се разпространява. И всеки миг ще стигне то до нас. Ще бъде то с ЕвБ сливане напълно и както бурята клонака със трева и прах размесва, по този начин нашите желания и намерения се впускат във играта буйна със света разумен на ЕвБ.

Глас на времевик от вътрешността на галактиката Чива:

– Раздвоиха ме тези дилеми и способността за преценка ми отнеха!

Други гласове на времевици от други части на Чива:

...и на мен...

...и на мен...

Шум от хиляди уста и шепот, пълен с вълнение, се понесе през пространствата, докато не потъна и не изчезна в прииждащото сияние.

...във ЕвБ ний отговора ще намерим!...

се чу вик от другия край и отново се разнесе шум, който на вълни заглъхваше в далечините.

...сиянието! Сиянието ни обхвана!...

От гърлата се изтръгнаха възгласи и вълната от шум закръжи около ЕвБ и потъна в неговата вътрешност.

...всичко се свързва в една цялост...

въодушевено извика една времевичка, след което последва шум от възгласи, пълни с вълнение от сливането с ЕвБ и от усещането на хиляди чувствени пориви.

...ЕвБ се разкрива пред нас!...

Възгласът беше все по-силен, пълен с възхищение от необикновената гледка. И вече се понесе шум от гласове:

...и аз се разкривам...

...аз също така...

...ЕвБ всички наши чувства чете. Всичко, което е в мен, той поема във себе си и разкрива ме с разум. И това, което дори не съзнавам, той извлича от мен.

Това беше възглас на един човек, но се почувства, сякаш го бяха изrekli хиляди гласове, и времеви-кът, който говореше, смаяно възкликна:

– Че това не е моят глас!

И вече се понесе шум от възгласи през пространствата на цивилизацията на времевиците:

...нима ЕвБ проговори?...

...ЕвБ проговори!

...да, ЕвБ проговори!

Възклицание на един учуден времевик:

Какво са всички тези гласове и тези лица, които през света на моите възприятия прелитат, няма аз падам във ЕвБ?

Отговор на друг времевик:

Това, което в разума на ЕвБ е съхранено, като картини в нашето възприятие ще влиза. Едно и също представление изрежда се във всички нас.

Реплики на времевици от различни краища на Чива:

...светът на разума на ЕвБ разкрива се пред нас...

...да, да, това на ЕвБ вътрешността е...
...и аз я виждам..
...минава в нашето съзнание вътрешността на
ЕвБ...
...не, ний препускаме към нея...
...по-скоро тя към мен...
...сякаш пропадам в нея и тя понася се през
мен...
...да, да, преплита се всичко, обединява се и
отново разделя...
...в света на разума на ЕвБ се бури извиват...
...това зародиш е на разрушително торнадо...
...о, как зловеци дълбините са на тез дворци на
разума. Отвращение, породено от тъмно предчувствие
спира ме и не смея дори да погледна тез изроди, дете ги
носим във себе си скрити, а ЕвБ току-що ги разкри тук
пред нас...
...все по-дълбоко навлизаме в нашия свят на не-
съзнателното...
...боязънта напразна не ще ни вече спре... Във
полет съм, за да разгледам света наш отблизо...
...и аз летя, след мене всички...
...след тебе съм аз...
...и аз...
...и аз...
...защо се спускаш в дълбините? Не виждаш ли,
че сенки към нас са се понесли, и през съзнанието ми
вече летят...
...достатъчно имам от изроди тези, които са
гадни и мръсни като пространството цяло това, кое-
то ме задушаваш...
...Виж клоуни двуглави, странни, сред тез чудо-
вища. Обърне се и вече сам е противоположност своя.

При туй криви се и кикоти, че тръпки цял да те побият...

...какво ли този клоун двуглав тук представлява?...

...това е страхът, който заради нерешителност се превръща, преобръща, преобразява цял в зло или добро...

...виж, злодеи, клоуни двама, как под ръка са се хванали!

Напред-назад се мятат в дива игра... преобразяване, клоун във злодей, злодей трима крачат рамо до рамо...

...наред е всичко, да, и ако този страх, този клоунски смешник не е голям, то този злодей от страха голям роден, изпълва целия ти аз...

...от туй не трябва да се плашат времевиците. В живота ни големи няма страхове, каквито имат съществата от примитивните народи. На тях през деня още гибел съдбовна безизходицата жестока им подхвърля...

...да, истина това е, но не забравяй, че удвояването, туй знание ново, обещава съпреживяване на същества от примитивни народи. Страх им, проклетие туй, след това ти приемаш във себе си, и клоунът вече се превръща, преобразява във злодей може би голям. Какво след туй ще бъдеш, какво – всеки от нас?

Мишеловът: Не бива заключения да вадим едностранни, защото всеки вижда, че този клоунски смешник преобразява се във зло или добро.

А с удвояването, знанието ново, ти временно преобразяваш се. Отхвърляш го, щом веч не ти харесва. С това отхвърляш всичко – и страх, и зло или добро. Развитието бляскаво осигури ни безопасност и страхо-

вете ни смали или ги промени на сенки със очертания неясни. От празния живот страхът единствено сред нас се размножи и избуя.

Огледайте се и сами ще видите – последно зло това е, което на нивото на нашето развитие внимание все още заслужава. А удвояването, знанието ново, обещава, че окончателно ще се освободим от тази отвратителна пиявица.

Вик от множеството тук го прекъсва:

Страданието чуждо да ми даде импулс в живота, казваш, обаче тоз клоунски смешник изобищо ни какво преобразяване не обещава ни. И може би, по-скоро в зло ще се преобрази, отколкото в добро. Не знам какво да кажа, какво аз да реша...

Мишеловът: Дилемите всички, които поражда във нас новостта непозната, променят лицето ни, щом с новостта запознаем се.

Дори чрез игра ний ще можем проверки да правим. Нищо против нямам, ако инициатива само може всеки за игра да даде, също и аз.

Съгласни ли сте... кой ли не е против?

Всички имаме своите азове. Има много от тях във всеки от нас. Смели, страхливи, от всякакъв вид. А в ЕвБ са съхранени всички. Аз каня сега със себе си именно тези, които в просторите на ЕвБ са пред нас. Роякът техен нека полети в света, роден от въображението мое.

Разбира се, туй несериозна ще бъде игра.

Зей: Инициативата ти носи пак несигурност прикрита. Ако в играта си ще пускаш в авангарда злия и уплашен аз от всекиго от нас, времевиците, то след това за гадория всякаква ще спечелиш тоз рояк. Но злият аз във времевиците не надделява още. Изобищо

времевица той не олицетворява.

А инак ЕвБ ще ни пресели най-напред в света и свой, и наш. Едва след туй, когато с него запознае се добре всеки от нас, ще можеш ти играта своя да предложиш.

Мишеловът: Окей, щом са такива правилата. В играта моя опознава всеки себе си, лицата свои, и какво преобладава в нас показва ни се след това.

Гласове на времевици от различни краища на Чива, съсредоточени върху колективното възприятие на представите от разума на ЕвБ:

...трепет и тръпки от възбуждение ме обземат...

...вече усещам, че идва ураганът...

...от вътрешността на ЕвБ се чува тътен...

...във ЕвБ се люшка всичко...

...тоз звук от страстите побегнали е, откъснали се от веригите на разума, и те чрез ЕвБ присъединяват се към нашата игра...

...бъркотия правят още по-голяма, че после никой вече нищо да не схване...

...стадата техни тръбят в екстаз, мощ пъклена понася ги във полет...

...виж, преобразяване изведнъж ги обхвана. Във сенки хиляди, на тези страсти призраците, се стопяват, на изглед мънички са, кръвожадни...

...изчезват веч през ЕвБ, в дворци подземни, натам, където носим се и ний през ЕвБ...

...вътрешността на ЕвБ ми се разкрива...

...на трона ЕвБов, на самото дъно, намираме се ний...

...в подземията мрачни, обширни, за хиляди планети, тук са погребани вси наши страхове...

...да, всичко, от което времевиът се бои, тук своя образ съхранява...

...на заден план явления, които страх ти вдъхват, виж...

...веч виждам, сенки туй са на беглия ми страх, които се изгубиха в забрава, а подсъзнанието мое във себе си ги крие още...

...уу... какво в света си подсъзнателен аз нося...

...по дяволите... колко изроди от тези се събраха...

...нима съм аз това... от себе си сега се плаша...

...тез сенки... невзрачна такава тълпа...

...какво е туй, що малцинство е в мен. В покоите светли на ЕвБ, моят аз там е, и окончателно е преценил. Със сигурност и гордост казвам туй сега...

...и аз бих казал същото за себе си, обаче...

...по дяволите, виж ти колко от тези мънички чудовища са тук наоколо...

...там страх от нещастие, което причинява ти опасност смъртна...

...тез страхове, и неуспех, неуважение наоколо...

...а тук боязън, че ще те отхвърли любещо същество...

...на детето ти да не бъде причинено зло...

...или преди както предчувствах и можем често да го чуем, на степенята на нашето развитие, страхът наши най-голям е от празния живот...

Времевици със стреснати лица:

...какво сега? Какъв е този ужас? И откъде конвулсия такава за гърлото ме стиска? Нима във бездната на ужасите падаме...

...последните събития, които във съзнанието на

ЕвБ последни са пристигнали, на нашето съзнание разкриват всичко...

...боя се, боя. Тъй никога още не ме е било страх. Тез емоции, които през мене летят, ме изпълниха с ужас и притеснение, че няма да издържа това...

...защо ЕвБ плаши ни сега? Защо?

...нима ще ни изпълни с ужас, скрит в дворците свои? Защо?...

...кой всичко туй усети в галактиката наша? Кое ли съществува? Онази твар човешка туй може би е, Рац?

Преплитащи се викове на времевици и време-вички:

...сковава ме страх от близката гибел...

...вътрешността на ЕвБ е страшна, навсякъде е само мъртвешка празнота, жестокост безогледна...

...хиляди погледи чувствам и в тях неумолима присъда...

...да, и аз също усещам тези погледи, милиони очи...

...надменна дистанцираност усещам в тях...

...изчезват вече от съзнанието ми...

...тях повече ги няма, не. Картини други възприемам...

...да, изроди, изроди виждам, какви само изроди! Колко противни...

...да убиват, да убиват искат, нищо друго...

...да убиват. Усещам, че ще се стрелнат към мен, да избягам желая, но не мога, парализира ме като в ужасен кошмар...

...о, какъв е този образ, тази страшна сянка?...

...това, разбира се, мъртвец е. Косите му как само се развяват!...

...на колене се е изправил и маха със ръце...
...това е буря. Бурята го вдига и държи изправен. И цялото му тяло е една голяма рана...

...какъв ужасен израз е на лицето му мъртвешко...

Ръце размахва, край него никой не може да мине...

...о, това не е ли чужденецът, от прилепите който бе убит, това е онзи Прот...

...не, не, туй призрактъ му само е, що нас ни плаши...

...защо е този страх безумен? Опасност ме заплашва зад гърба. Усещам, трябва да избягам!...

...мъртвецът пътя ни затваря. Не можем ний край него да преминем... какво, по дяволите, става? Какво туй всичко значи?

...това е светът на сетивните възприятия и емоции, които прииждат от ЕвБ. Пропадаме през паметта на сетивно, емоционално възприятие във ЕвБ...

...летим през него...

...тез възприятия от паметта сега летят към нас...

...заставят ме да бягам. От таз ужасна клетка трябва да изляза вън...

...само през мъртвеца, иначе не става...

...и виж ти, откъде сега ръцете тези умоляващи, със хиляди? Какво усещам? Халюцинациите на земянина Рац?

...умоляват ме, деца са това, жени и мъже...

...туй времевици не са, а са хора, от човешкия род...

...нима за тях ще значи бягството ми гибел и унищожение? Това не може да е истина. Какво аз имам

общо с тях?

...а тези емоции на ЕвБ от паметта, наши, на времевиците, не са...

...това не сме ние...

...не, не, не е това от нас! Това от Рац е, онзи клет човек. И ЕвБ е съхранил емоциите му всички във паметта си.

...сега изхвърли ги във нас, тез всички чувства негови: страх, отчаяние...

...да, туй... но не само туй, а тук е море от хиляди очи, които хладен упрек носят в себе си...

...това са мисли, които на Рац през съзнанието са минали...

...летят към нас и аз летя към тях...

...в съзнанието ми картина нова се натрапи пак, очи се спряха тук пред мен. Веч различавам лице и нечия фигура. Образ познат, познат силует. Придвижва се напред, за да прекрачим ние двамата от нечи очи във други... ох, ох... о, не... Какво сега е туй? Туй само халюцинации ли са? Ами това бил съм аз, очите мои. Тоз хлад и безразличие, нима са мои те... нима били са мои? Тоз поглед от трибуните бил... мой?... когато Рац съм наблюдавал?

...туй Рац почувствал е, щом забелязал, че го наблюдаваш ти...

...и какво е туй сега? Пак тези същества, на полигоните на мишеловите, във смъртен гърч, смъртта им, на емоциите изпитанията, туй всичко, което са им сторили... И всичко туй преминало е през съзнанието на Рац?

...тез смъртни гърчове върху лицата, тези събития проклетни изреждат се едно след друго...

...и в ужаса на тези очи разтворени на земяни-

те, върху които мишеловите извършиха смъртоносни изпитания...

...умоляващо издигнати ръце, стенания болезнени...

...пак нов светът ми се показва...

...летим през изживяването на клетия Рац...

...виж, игрални площадки, пълни с деца. Туй са тез същества, човешкият род. Туй лицата са молеци на тез същества...

...да, да, към нас се обръщат със страх от гибел...

...и от очите им излъчва се молба...

...те умоляват ме да възпра гибелта...

...какво умоляват? Кого? Мен?

...не, не, не нас... но пък може би... е, не знам....

...туй клето същество, което в паника върти се върху командата плоскост на нашия изход...

...туй усещане, което приижда във мен, ураган от експлозии става, страх, гняв и сила, плач конвулсивен ме обзема...

...ЕвБ предава в нас това, което Рац, туй клето същество, усеща, и мислите блуждаещи, които замъглили са разсъдъка му...

...пред очите ми отново е мъртвецът, Прот, онзи, който в бурята ръце размахва...

...какво сега се случва... че се обръщам... накъде?...

...назад във ужас крача, отчаян... но защо?...

...ето Рац, решителен става сега...

...за да се бори... за да се бие...

...как?... с какво?... Защо, друг изход няма ли?

...виж, чудовищата близки бягат...

...туй клето същество се бори... няма да избя-

га...

...как към гибел отива...

...вълна от прилепи нова се приближава...

...ще го убият като муха безпомощна...

...във полза на кого е тази смърт?...

...пуснете го...

...нека избяга...

...ами той искаше...

...защо помайваме се? На кой му е потрябвала смъртта му!...

Мишеловът: Не на мен. Нека се оттегли. Туй Зей е, който бурята изпрати, мъртвеца за да вдигне. С туй спря той бягството на тоз проклет малък пъзльо. Иначе отдавна вече да бе побегнал и на спокойствие да ни остави, да ни даде свободен изход.

Зей: Виновен ти за неговата смърт ще бъдеш!

Същността на всичко е такава: кой желае съсед, който на жестокост се наслаждава?

Мишеловът: Не, Зей. Същността е в това, че пред нас има доста път и че трябва баласта да изхвърлим. По дяволите да върви!

Зей: С удоволствие би ти засял поляните със зло. И казваши, че никого от нас това не го засяга, но лъжа е. Лъжа голяма. Когато видиши злоба у съседа, в очите негови веселие, че ти е зло. След туй ще следва гибел гнусна, в гърба нанасяне на удар. Бой кървав. Къде ще бъдем ние? Къде – всеки от нас? И смях ли ще звънти над погребални шествия?

Мишеловът: Страх, страх и пак тоз страх, на него само се осланяш. Но носим ний живот, енергия могъща, страст и сбъднати копнежи. Сърцето ни в мощен пулс забива.

*Рождението чуждо нек вдъхне ни живот.
Смъртта извиква страх до костите и хилядократният
копнеж израства в нов живот. Живот ние предлагаме,
а ти – само празно скучаене.*

*Зей: Опустошение предлагаш ти и смърт,
унищожение проклето, а не живот.*

*Началото пред нас показва се, когато съседът
ти поема пътя на жестокостта. Какво след време той
ще бъде във същността си: ще бъде може би той ня-
кой, що щастие във гибелта ти ще потърси.*

*Мишеловът: Отново думи от мъглата взети.
Намекваш ти за нещо, което темата не е на този раз-
говор. И нека всичко се разкрие по реда си, каквато е
целта на ЕвБ.*

*Развоят ни се приближава с блестящ възход
към връх еволюционен. Не може никой да рече, че той и
неговата същност е нещо повече от нищо, когато във
сравнение със него се постави. ЕвБ ще покаже още и
значението на въпроса главен: енергия нова жизнена
колко от нас всеки ще получи, ако приложи на удвоява-
нето възможността. Богатството на хиляди съпре-
живявания още нека опознаем, да си направим заключе-
ние и после по своята преценка всеки ще реши. И хищна
птица нека полети и нека падне в нас страстта ѝ.*

*ЕвБ се залюля, малко се придвижи и енергиен
ураган обхвана с разрушителната си мощ цялата галак-
тика и от тъмнината, от самата вътрешност на дълбини-
те на ЕвБ излети гигантска птица от вида на мишелови-
те, хищна, с остри нокти, замахна няколко пъти с мощ-
ните си криле, понесе се, внезапно рязко се обърна и се
превърна в милиони сенки, които изчезнаха в пулсира-
щите сърца на времевиците и ги изпълниха със своя Аз.*

Гласове на времевици:

...той... Ставам птица мишелов...
...и аз...през мен той прелетя и пусна своята
същност в мен...
...усещам вече сладост от хищническо нападе-
ние...
...и аз... и силно сексуално възбуждение и похот,
и членът ми е целият набъбнал...
...усещам ноктите, желание със тях да хвана
жертва...
...виж, тяло движещо се бавно, туй тяло женс-
ко е...
...и колко хубаво е то..
...със страст е пълно, туй усещам. И спускам се
към нея вече и чувствам във крилете мощ...
...аз желание силно в ноктите си да я сграбча...
...във хватката си вече я държа...
...от хватката ми как опитва се да се изплъзне
тя, безсилна е под мен...
...бедрата ѝ... разкрачването им ме пали...
...от ноктите мои да се изтръгне не може...
...желанието ми силно и страстта ми силна във
нея да забия своя член...
...това месо горещо, сочно...
...и членът ми прониква вече в нея, и цялото ѝ
същество на тласъци ми се предава и сокът сладостен
изстисквам аз от нея...
...и страст изпълва ме с наслада...
...страхотна мощ усещам в члена и тялото под
мен, което в сладострастие извива се под мен...
...о, живот пълноценен, див и страстен!...
Последва вик и кратка тишина.
Мишеловът: Аз, Мишеловът, това ви предла-
гам! Времевици! Със хиляди още по-големи наслади има

пред нас. Туй само увод е. Само игра, малко камъче от планината.

Зей: Пак лъжеш ни, Мишелове, и пак се преструваш. Защо със усилие да се постига задоволяване полово? Не са злото и дивото онова, които го дават. То само се предлага. Тук помощта ти на никой не трябва. И да покаже нека ЕвБ игра чрез пожелаване на жена.

От ЕвБ придойде нова вълна светлина и вече изпълни времевиците със свят, пълен с чувствени пориви.

Възкличания на времевички жени:

...каква в гърдите ми се страст разпалва и цялото ми тяло желае прегръдка похотлива...

...от страст набъбнали са устните ми, огън пъклен в междудожието ми разгаря се...

...желание за твърда плът ми се поражда, и цялото ми същество гори веч с неудържима страст, че нокти бих забила в себе си...

...и късала бих от плътта си похотлива...

...нов огън, ураган от страсти беснеят в мен, къде е членът с мощ огромна да се забие в мен...

...усещам вече, че пристига...

...това опиец е, наполовина с глава на лъв, чудовище е мускулесто и крилато...

...и член сега във мене ще забие...

...веч чувствам нокти... член...

...страст, буря от наслада, сладост и игра и...

...нежна топлина...

И отново последва миг на спокойствие и тишина, докато не се обади пак Зей.

Зей: Два полюса, енергии силни, защо да се унищожават, щом те взаимно се желаят? Да се намерят само трябва, нищо друго. Задоволяват се взаимно, не трябва жертви и злини. Жадуващото тяло мощ

полова поглъща.

Мишеловът: Нали ти казах, че това игра е, увод. Този пример, който трябва да покаже, не е той най-удачен може би, но той показва ни какво предлага на удвояването технологията.

Разпален женски глас:

...фууу, пусни таз птица хищна дива, страстна, със силата си мойта страст да утоли, и колкото по-дълго трае, наслада повече ми дава. И нека туй не спира, не! Ти, опиецо, наполовина с глава на лъв, чудовище ти мускулесто, не спирай, не, не си отивай!

Зей: Жената нека на мъжа страстта да утолява, а не да бъде извоювана със кръв на бойното поле, където съществува безпомощни унищожението покосява.

Мишеловът: Не влитай ти игрички нереални в дълбоките си разсъждения. Това, което въображението ми роди, забава беше повече, в която не влетох цел със него да постигна нещо.

Зей: А истина не е, че туй, което се роди от твоето въображение, не пази скритите ти намерения. На твоите планове безумието е нещо, което в своя полза ще употребиш и още как. Сексуалността, игричките и думите на тази тема възбуждат страсти в здраво съществуване, щом призове то мисъл за изживяване на полово наслада. Воал на упоително безумие покрива разума, а после усеща само той контурите на туй, което иначе да вижда щеше ясно.

И колкото повече към въображението привиква, толкова по-непрозрачен става воалът. Тогава чувствената същност се насочва чрез спомена на всичко, което някога изпитала е като върховно полово удовлетворение. От инстинкт, появил се от необходимостта за

оплождане, който в себе си имат през развоя си същества, страстите се паят и освобождение близко им дава тласък, така че разумът се люшва в упоение.

Когато сексуалността чрез игра и думи във изживяването безумието свое внесе, то думите намират си жертва. Тук атмосфера благоприятна намираш, която съгласие дава за начинанието твое: за завладяване на чужди планети и малтретиране на същества, които, без да предчувстват нищо лошо, вървят на своето развитие по пътя. И всичко след това по-несериозно изглежда.

Жестокост, дивачество, варварство воалът от безумие ще трябва да покрие. Туй твойта цел бе, Мишелове, и не е тъй ти както казваш, че за забавление на всички игричка си подхвърлил от въображението свое.

Зей замълча, вгледа се във вътрешността на галактиката Чива, сякаш за да се убеди следят ли времевниците думите му, а след това продължи:

– Да видим нека пътя си пред нас сега. Във ЕвБ да заживее нека всичко, което обещаваши, и в нас следа то да остави, показваща посоката на пътя в развитието наше. Във ЕвБ лице да се оформи нека, което наше би било, ако приемем твоите инициативи.

Гласове от множеството:

...усещам вече, буря идва и тътен от гърдите чува се на ЕвБ...

...и всичко, що сме съградили, във ЕвБ се клати...

...отново тези страсти оковани с веригите на разума...

...през ЕвБ са се понесли, последвани от глутници със виене в екстаз...

...накъде енергията силна се насочва...

...там Мишеловът е, по своя път ги кани...

*...по него вече са, през мен те вече бягат...
...летя сега сред чужди същества, в очите им
чета аз страх и ужас...*

*...и аз усещам тяхното треперене...
...нак тези чувства, раждащи се в мен... аз пляч-
ка като хищник търся...*

Мишеловът насочи въображението си към про-
странството, където в ЕвБ са съхранени азовете на вре-
мевиците, и ги призова да последват инициативите му.
Така след това всеки времевик в галактиката Чива съ-
преживяваше играта чрез своите азове...

ИГРА – възгласи, съпровождащи го от всички
краища:

*...Мишелове, на път! След тебе, вече се събрах-
ме...*

*...през мене нов приижда свят, че чувствено го
аз усещам, сред чужди същества летя сега, в очите им
чета аз страх и ужас...*

*...и аз усещам тяхното треперене...
...нак тези чувства, раждащи се в мен, аз пляч-
ка като хищник търся...*

*...и аз, защо е туй желание у мен, няма така да
бъде трябва, не искам аз наслада от чуждото страда-
ние...*

*...усещане за смъртен страх отвън вселява се
във мен, как ври във мен желанието за живот. Чрез
въображението си птица хищна, мишелов, натрапва
ми това...*

*...на мене също...
...докрай играта нека да се изиграе...
...смърт ноктите ми нека причинят...
...това игра е, не животът наш, това кошмар е,
който смут във разума ми внася...*

...да взема нека всичко, което в мен животът
ще даде...

...човешкия свят тук, през него ний летим сега,
това са чужди същества, не наши...

...не можем с нас да ги сравняваме, по-нисши са,
за туй не може никакво съмнение да има...

...и аз повярвал бих в това...

...хич за тях не ме еня, все повече така усещам,
съдбата им не трябва да ни трогва...

...не ми харесва туй, дали във мене хищникът
расте...

...и в мене също...

...не ме е еня за страданието на тези същества,
все повече това ме забавлява...

...защо така жестока е реакцията в нас? Не ми
харесва туй. На преден план оставя Мишеловът все
злобни азове...

...виж, Мишеловът ги зове напред... нас призова-
ва...

...и принуждава ме той против волята ми ве-
че...

...аз искам да видя своя аз злобен, да вървим
напред...

...всичко игра е и разрешава ЕвБ на всички връ-
щане...

...аз също тръгвам...

...и аз...

...и аз...

...след Мишелова! В света на въображението
негово!...

...само напред! Нов устрем вече ме обзе към
всичко, отново хищникът във мен разпалва се...

...виж, в ноктите си хванах жертва маловаж-

на, плъхо-човек, тъй странно същество. Как смешно лази под ноктите ми то...

...играта е забавна, и в мене вече радост тя поражда...

...таз жертва ще убия, че друга ще потърся...
напред, напред...

...във ноктите ми вече жертва нова гърчи се, в очите ѝ е страх, растежа свой там виждам аз...

...наистина е жалко, че маловажни само туй са същества...

...не бих отказал малко по-голямо...

...виж, там са наши времевици...

...да, тез от групата на тъпанарите...

Мишеловът: Така, достатъчно играхме таз игра, към друга по-добре да се отправим. Инициатива нека дам ви от въображението свое.

Зей: Не, Мишелове! Таз игра, която си започнал, ти вече няма как да спреш. Инициатива можеш да дадеш и всеки може също. Обаче в ЕвБ играта няма да прекъснеш, докато тя докрай не се изчерпа. Такова правилото е, защото в противен случай същността остава скрита.

Мишеловът: Не виждаш ли, че тя завърши, ще се повтаря занаяпред.

Зей: Виж тоз рояк от азове, които ти вкупом призова, какво твори през твоята игра. Начело твоят аз е от мрачните дворци на ЕвБ.

Не слуша те, върви си той напред, без теб.

Отричаш, да... туй ти не си, би казал ти...

Да, може би, но туй е азът твой, инициативата за таз игра който подхвърли. Затуй го ЕвБ оставя да ръководи таз игра. Не можеш ти го спря, докато се не разкрие.

Да, Мишелове, правило това е, което ЕвБ не нарушава. И ако трябва на играта същността да се покаже, тез всички азове ще заживеят истински.

Тогава страховити мълнии разтресоха ЕвБ и цялата галактика на времевиците с техните азове в тази игра. А всеки времевик от този момент нататък само можеше да гледа как неговият аз, когото Мишеловът беше призовал в своята игра, се бори за оцеляването си и в по-големи или по-малки групи поема към непознатия свят на вътрешността на ЕвБ.

Възклицания на азове от играта във вътрешността на ЕвБ:

...нека групата не се разпръсква...

...къде, по дяволите, се изгубиха останалите...

...на кръстопътищата всеки своя път поема...

...по дяволите, вижда се, че в лабиринт сме...

...проклето нещо, никой ли за туй не си помисли...

...доколкото ми е известно, в игра се носехме, сега пък ненадейно животът истински пред нас е...

...на мостове зад себе си чувам рушенето. Това са взривове... напред, на път, мост сигурен от другата страна на лабиринта има...

...за всички наши множества там няма проход...

...първ който пристигне, проблем за него няма...

...тъй, групата наша първа лесно ще се добере...

...напред, в посоката обратна на тази, откъдето рушене на мостове чува се...

...на път, туй правилната дума е...

...ако ще бъде като този пътят, обаче що се крие зад завоя?...

...чуй викове, говорене на глас висок...

...към нас се група друга приближава...

...в погрешната посока, защото нашата е вър-
на...

...вървим по своя път, в това сме ний единни...
...така е добре, но от тези тъпанари отърване
няма...

...и те уверени са в своята посока...
...а групата ни път пробива си през тяхната...
...все още заедно сме... първият ме блъсна...
...отвърждавам му на удара, не ме привлича нищо в
тях...

...по нас те удрят, нанеси му удар ти корав...
...ударих го, и доста силно...
...най-после, път пробихме си през тях...
...да, нищо лошо, но сила повече за следващия
път ще трябва да добия...

...там зад завоя е полянка, почивка малка хайде
да направим...

...така, поспри се, можеш да приседнеш зад пле-
та жив...

...да върнеш малко своето спокойствие...
...не, няма тук спокойствие, не чуваш ли зад жи-
вия плет глъчката?...

...тоз лабиринт е от завои и виеци се пътища...
...онези тъпанари чуваш ти, през тях преминах-
ме ний току-що...

...възможно е наистина, със радост подхвърлил
бих им камъченце някое...

...и аз. Ми, хайде. Вик чу ли, по тиквата май
фраснах някой...

...добре, поне по тъпата си глупава глава ще се
почеше...

...бих метнал им още едно. Да ми намери някой
може ли?...

...на...

...какво?... шегуваши се... не мога като юмрук голям да хвърля...

...защо не... кратуните им твърди тоз няма да пробие...

...кой си ти... Мишеловът... последвахме те, да, наистина, но туй ще бъде прекалено...

...защо, боиш ли се... не може никои този жив плет да прескочи...

...тоз плет във себе си колони крие, в тях ЕвБ наш ценностите съхранява на всички времевици, туй ясно мога аз да видя. А този камък, който ми предлагаш, не ще го хвърля, тъй като навярно таз стъклена колона ще разбия и всички ценности на времевика непознат, ако не своя, аз ще разпиляя.

Азът на Мишелова:

Къде ти! С този камък щета голяма няма да им сториши...

Азът на времевика, на когото азът на Мишелова предложи камък:

Тоз плет не може да е тесен, не виждам аз през него, но да усетя мога, че опасност от него ще изскочи, щом камък в него падне. Обратно хвърлен, ще попадне върху мене, може би, тоз камък или още по-голям...

Азът на Мишелова:

Да, да, знам вече. Но да оставим тези думи. От другата страна колона се издига и лесно можеш да я забележиши...

Азът на времевика:

Да, виждам я, а погледът оттам добре ни би дошъл.

Азът на Мишелова:

Е, да, и това. Енергия жизнена в него приемаме.

Азът на времевика:
Наистина ли, всичко сочи, че ще я употребим?
Азът на Мишелова:
Разбира се, че кой не ще? В колоната се пази удвоител.

Азът на времевика:
Удвоител? Какво да правим с него?
Азът на Мишелова:
След мене всички! Бързо ще се увериш.

* * *

Азове на времевизи край удвоителя:
...това е, значи, съоръжението наше спорно...
Азът на Мишелова:
Не цялото, а само част, тя може всичко, което ние тук желяем...

Азове на времевизите край удвоителя:
...какво изобицо може той да ни предложи?
Азът на Мишелова:
Достатъчно, че тук да обяснявам, богатство неизмерно, желяещите сами ще могат да се уверят.
Азове на времевизите край удвоителя:
...кога? Когато пътят в лабиринта ще е зад гърба ни?

Азът на Мишелова:
Така... ако привърженик си наш и член на общността ни станеш...

Азове на времевизите край удвоителя:
...хм... това условие говори ми за тайна...
Азът на Мишелова:
Да не говорим за това.
Аз мога да ви кажа как всеки между нас по-лес-

но пътя за да извърви, енергия жизнена повече бързо ще получи.

Подробностите нека да оставим, защото бързаме сега.

Азовете на времевиците край удвоителя:

...но въпреки това, аз не разбирам тази игра...

...и аз съгласен съм със теб...

...фуу, виж... чудовища от туй съоръжение излизат...

...усещане обзе ме странно. Тук сякаш съм и в две чудовища от удвоителя излезли: тази хищна птица, която в ноктите си жертва носи... това е моят аз, от предната игра възкръснал...

...променя се...

...не прекалено...

...аз вече различавам своя аз с лик злобен...

...още една картина става видима...

...туй моят аз добър е, който крачи редом...

...отде сега се взе пък той?...

...от светлия дворец на ЕвБ го е пренесъл удвоителят...

...не, ЕвБ изхвърли го през удвоителя...

...ми все едно, и двамата във нас присъстват винаги...

...моят добър аз в смес неясна се слива с моя зъл аз...

...страхът ми в торнадо се промени...

...върти се във кръг...

...и двата ми аза той грабна...

...и моят зъл, и моят добър аз са вече във смерча...

...и двата мои грабна ги страхът...

...във себе си ги скри, че вече аз не различавам

кое е моят страх, къде е моят аз добър, къде е злият,
във мене що се крие...

...във смес неясна смесиха се тези две картини...

...и всичко заедно е във торнадото безмерно...

...объркване проклето, страхът на жертва ме
обзема. Изчезва всичко друго...

...тоз страх със двата аза, с добрия и със злия,
таз смес сега пак образ придобива...

...превръща се в палячо, в клоун с две лица...

...със злобно и със добродушно...

...И двата аза мои са, и двата, и този страх до
тях, и той е мой...

...компания една такава...

...не са за заедно...

...я виж ти! Виждам вече ясно: компанията сля
се във едно: това е клоунът двуглав...

...във някакъв танц странен върти се сега...

...добрият аз мой със злобния се спречква...

...туй бой е между тях...

...въртят се като в бесен танц...

...не танц, те фрасват се един друг със юмру-
ци...

...и удрят се...

...а пък и двамата в едно са тяло...

...във моето тяло...

...във мене са те...

...обаче всеки има своите ръце...

...жестоко помежду си те се бият...

...без милост фрасват се с юмруци...

...и не престава клоунът двуглав...

...след танца той изчезва...

...на своето преобразяване във танца показва ни
се клоунът двуглав. В какво ще се превърне той – във

зло или в добро?

Азът на Мишелова:

Напред, след мен, не разполагаме със време вече.

По пътя бърз сега нека поемем...

Азовете на времевиците:

...да няма пречки само, банда от някакви глупаци от мутрите избрани...

...чуй, зад завоя вече чувам викове...

...ще удрям всеки, който само хване ме...

...изобщо няма вече този дявол аз да гая...

...друг няма вече да ми натрапи мнението свое...

...тук са, този път е тесен, може да ме бутне в калната канавка и трънака...

...удря ме, изтиква ме встрани...

...цапни го в мутрата, в корема го фрасни, аз вече цапардосах го веднъж...

...уф, със юмрук ме цапна по лицето...

...ми блъскай, удрай...

...налагам аз...

...дай още малко, пребиха ли те някого от нас?...

...не...

...добре... да си проправим път през тях успяхме...

...успяхме, бе на косъм само, насмалко щеше той да ме пребие...

...задъхах се, да си починем малко...

...там, край плета жив има място...

...фуу, таз среща бе жестока...

...аз удрях повече, отколкото те мен...

...чуй, зад живия плет пак ги чувам...

...да, може би, ако не е пред нас туй група нова....

...онези тъпанари са, сега туй камъченце ще им

хвърля. Така, дай още някой камък, хайде, ако ти е под ръка.

Азът на Мишелова:

На, ето ти го, по-подходящ е този.

Времевикът, който преди това е хвърлил камък:

Голям колкото юмрук...

бих хвърлил го, обаче нещо в мен съпротивлява се...

Азът на Мишелова:

Ще бъдеш ли клоун? Ти голям си, силен аз.

Двуглавият клоун на аза на времевика, който преди това хвърли камъче:

Какво, аз? Кой от двамата ни? Ний две лица сме.

Аз не харесвам този.

Азът на Мишелова:

Да, страх голям си, ти палячо клоун. Не знаеш ти с лице кое към мен да се обърнеш.

Добродушното лице не ми се много вече нрави.

Обърни се, другото лице на камъка ще се зарадва.

Злобното лице на двуглавия клоун:

Дай камъка ми, аз ще се опитам може би.

Азът на Мишелова:

Е, и какво сега, ти, клоун четирирък, обръщаш се, въртиш се в кръг и със ръка в ръка се удрияш? Да, виждам вече как ти се съпротивлява добрият ти, наивен аз.

Почакай, ще получи той което повече му се допада.

На, ето, добродушни, ти през плета жив го хвърли.

...но аз?... но това?... не е ли туй бисквитка, а?...

...да, да, бисквитка е и доста тя е вкусна, опи-

тай я...

...защо тогава да я хвърлям?...

...а може би ще падне върху главата на онзи тъпанар, който преди те фрасна по носа...

Групата от азове избухна в смях.

...ха, ха... ха, ха... с бисквитка злобата му да платиш...

...идеята... бисквитката... хаха... шега това е несериозна...

...хо хо... такъв майтап...

Азът на Мишелова:

Виж, хвърлям този камък, виждаш ли го ти...

Азът на времевика, който пръв хвърли камъче:

Да, стон и вик, уцели някого...

Азът на Мишелова:

Там някой тъпанар забавната мелодия изпълни.

Реплика:

...хо хо... Мишелове... от дявола са твоите думи...

Азът на Мишелова:

Бих казал, настроението добро е...

Реплика:

...и аз... виж, клоунът ми ще го запокити вече сам...

Азът на Мишелова:

Не притеснявай се. Дръж камък!

Реплика:

...по дяволите, виж... та клоунът ми е разбил колоната, където ценностите наши съхранява ЕвБ... от край време сред нас... и моите са в него...

Азът на Мишелова:

Какво от туй? Ела насам, показвам, виж, колоната разбита, прегръщаши я. И ценностите твои в нея

литват. Така, видяхте ли, замахване с ръка най-просто и, стъклена тръба отново изниква от земята и ето ти колона нова, и не по-слаба, а може би и още по-добра...

Възкличания на азове на другите времевизи:

...да, да, наистина... това е толкоз просто...

...не знам, наистина ли? По цвят и форма е различна...

...и този сноп лъчи от него в посока друга е насочен...

...цял ЕвБ се основава на тези снопове лъчи...

...а после, ако трябва, се премества, като колоните със снопове лъчи опора му осигуряват...

Азът на времевика, за когото азът на Мишелова спря ценностите си през стъклената колона:

Всичко показва, че туй бе моята колона и моят клоун с камък я разби.

Усецам вече, ставам по-решителен. Отхвърлих добродушието. Хайде, дай ми камък, за да го запокитя.

Така... но не... добре го хвърлих... какво сега ще кажеш... лице ти добродушно? Със мен ли си или се противиш? Такъв страх, който е на добродушните, ме предизвиква...

Азът на Мишелова се обърна към двуглавия клоун, който все още не можеше да се преобрази нито в зло, нито в доброта, като му заговори:

Ще бъдеш с нас или против нас, ти, палячо клоунски? Да знам аз камъка къде да хвърля.

И криеш се, лице ти, добродушно, да, противният ти аз обръща се към мен, ръце свободни вече има. На него камъка ще дам.

Хей, на ти камъка! Метни го, за да изпиташ силата си ти!

Хвърли го, хайде... е, ще стане... лети, пак във

колоната попадна... така... видя ли... свършено е... ти силата си придоби.

Азът на времевика, който пръв хвърли камъче:

Разби колоната, където ЕвБ ценностите мои съхраняваше... преобразяване захвана моя клоун... лицето добродушно негово във тялото изчезва... остана само второто и то нахлузва моя образ...

Със него сливам се във същество едно.

Усещам: личност цяла вече ставам, но по-решителна, без колебание във мен.

Напред, напред, о, Мишелове! Юмрукът нека твърд решава, ще ти помогна тези клоуни двуглави да завъртим в преобразяването истинско.

...по моста, виж, от лабиринта ний навън поемаме и после всички заедно след Мишелова крачим.

** * **

След изхода от лабиринта:

...там колона има, удвоителят е в нея, ако не греша...

...да вървим, малко да си поиграем...

...така, че на въображението свое пътя да отворим...

...добре, ще бъда хищна птица, която жертва търси...

...и аз... и аз...

** * **

...действия вече удвоителят, във своята идея придобивам същността си...

...да, да... превръщам се във хищна птица...

...и аз... къде да си намеря жертва...
...виж, нейде там се някъде придвижва... над
нея нека спусна се сега...
...о... не виждаш ли, това са наши... времевици...
...какво от туй... и туй бих искал аз да изжи-
вея...
...какво, да хванеш времевик във ноктите си...
...защо не... от група са, която хич не ни е близ-
ка...
...те времевици са...
...във ноктите си вече съм го хванал, усещам как
трепери той...
...уплашен е и то е тъй забавно...
...да, същото като преди...
...обаче всичко е по-живо някак си...
...туй гърчене е както на жертвите предишни...
...но всичко още по-забавно е...
...кръвта по ноктите ми вече стича се...
...туй упоение ми дава още устрем...
...къде е границата на мощта голяма, която в
мен нараства...
...видът на жертвата ми забавлява ме...
...и мене също...
...и мене също...
...живота нека му изсмуча...
...как тъй... един от нашите ти ще убиеш...
...тез мижитурки от тесто различно са от на-
шето...
...ми хайде, не виждаш ли, за друго те не ста-
ват...
...аз съм против...
...добре. Големината нека да реши, кой по е си-
лен, ти или пък аз...

...какво ти искаш със това?...

...животът на туй бедно същество под ноктите ми излетя. Мъртвешки труп остана само в тях, сега разбирам само, че туй го стори моята голяма сила...

...не виждаш ли, че таз проява безсмислена е всъщност...

...ти май уплаши се... забавно... боиш се, че и теб ще сграбча...

...не виждаш ли, така не бива... какво сега тук става...

...нищо, нищо... не виждаш ли, че сила имам аз достатъчно, за да си играя с теб...

...махни се, хайде, и пусни ме...

...усетих вече... ти не си от нашите и искаш да ме спреш...

...какво?... сега какви ги ти приказваш?...

...по нов път вече сме поели и никой нас не ще ни спре, животът твой на жертвеника ще поставим...

...какво, ти откачи ли?... къде сте, мой приятелю?...

...тук!... това не ми харесва!...

...но аз съм за...

...мен ти не можеш...

...онез, които могат, са достатъчно...

...нима на зверове превърнахме се вече?...

...това игра е, нрави ми се тя...

...ЕвБ! ЕвБ!... къде си?...

...какво се случва тук?...

...събуждам ли се, сън ли е било това?...

...да, да...туй всичко истина не е... виж, Мишеловът маха и отрича...

ЕвБ прекрати играта. Времевиците от галактика-

та Чива се спряха несигурни и в очакване.

Мишеловът: *От хиляди игри една бе само тази, най-малко вероятната. Не е възможно да се случи.*

Зей: *Ненужно е да ни доказваш... наистина е малка тази вероятност, та да се стигне чак до нея, но друго тя послание във себе си ни носи.*

Мишеловът: *Какво?*

Зей: *Че водиш ни по път, където съсед се радва на съседското нещастие.*

Гласове на времевици:

...да, да... и аз уплаших се от туй...

...аз също...

...аз също...

отново се разнесоха из цялото пространство.

...боя се... туй не ми харесва...

...това е нещо, що отдавна сме отхвърлили...

...туй нека никога сред нас не бъде вече...

...достатъчно ни е, че още път ни е останал до живота хубав...

...и аз туй мнение споделям...

...да, истина е туй... това е вярна дума...

...да, Мишеловът по хубав път би ни повел... към гибел...

...със свади, спорове, враждебност изпълнил би той нас...

...не, не... и аз против съм...

...и аз...

...аз също...

Зей: *Какво ни казват ценностите наши чрез твоя разум, ЕвБ?*

ЕвБ: *Затваряне на Мишелова пътя. С привържениците си нека той напусне нашето съзнание.*

Възкличания от всички краища на Чива:

...спри Мишелова с всички негови...
...и аз съм за и заявявам своята воля...
...и аз...
...и аз...
...така, да сложим край на тези думи...
...тоз, който е съгласен, глас нека да даде и декларира воля...
...пазете тишина сега и всеки нека окончателно решение да вземе...
...спокоен нека бъде всеки и волята на ЕвБ да си изпрати...
...почакай, вече волята си аз отправям...
...дъха си ти задръж и спри ръцете си...
...така по-бързо би отъждествил се с ЕвБ...
...какво е туй?... ЕвБ вече сам улавя волята ми, виж...
...виж този вихър от искри и от мъгли блестящи как стрелна се от всички близки и далечни на галактиката краища...
...решения със милиарди постъпват в ЕвБ...
...изчезват вече в него...
...затихва вече... вихърът успокои се...
...и тишина... сега е край... гласа си дадохме и заявихме воля...
...сега във ЕвБ се слива цялата ни воля...
...и на лицето му показва се какво сме ние...
...да, да, не вярвам още някой да се колебае...
...съмнение в нас няма, не, не може и да има...
...така е, виж... лицето му изгубва мрачните отенъци...
...приветлив става, мил, какъвто винаги си беше, откакто аз го помня...
...ний ЕвБ сме, който благородство носи във

сърцето си...

*...и с гордост ме изпълва, защото част от него
съм...*

...и мен...

...и мен...

...виж, погледни, какво във ЕвБ се случва...

*...във мрачния дворец избяга вече таз гнусна
твар...*

*...виж там онази лицемерна, уродлива твар,
която все плете интриги...*

*...и там онази злобна твар, която злобата си
като хумор разпродава...*

...най-лошата е тя и най-опасна...

...в смеха ѝ скрит отровен кълн пониква...

...израства подло и с отрова семето поръсва...

*...че после да се наслаждава съседът на съ-
седското нещастие..*

...премахнахме това и край!

*...за тази гнусна твар сред нас веч място ня-
ма...*

...гордея се, че преодолях във себе си аз злото...

...и аз...

...и аз... как само ме подведе...

...и сам не знам как всичко гледах отдалече...

...да, сякаш нищо мен от туй не ме засяга...

*...спокойствие... виж... тишина! Във ЕвБ свет-
линното кълбо нараства...*

*...то ще покрие ЕвБ и цялото пространство на
галактиката...*

...и нас...

*...и всичките системи наши, които са насочвани
от волята...*

...в миг всяка съпротива то сломява и всичко,

що му е насреща...

...Мишеловът се оттегля... бяга... той и всички негови...

...да, потвърждава вече... и ръцете вдига...

...и казва, че волята ни е за него свята...

...виж, туй сияние могъщо обхваща вече нас и всички уреди, полетата енергийни и техните системи...

...всичко сега преминава под контрола на ЕвБ...

...роботите всички и всичките космически същества...

...и няма нищо, което да се противи...

...чудовищата стражеви, на входния портал стоящи, сега се връщат в своите бърлоги...

...предат те само още и ръмжат...

...и онзи малък... напълно объркан... Рац...

...не може да повярва на очите си...

...в съзнанието му се разкрива бавно всичко, което току-що се случи...

...защото ЕвБ не го оставя в двоумение, той всичко му разкрива и осигурява му завръщането безопасно...

...а също и на всички земляци негови и кораби, които бяха от мишеловите отвлечени...

...и у дома те могат да се върнат...

...о, само как се радват... и аз се радвам с тях...

...сълзи от щастие те ронят...

...и махат ни те с благодарност... и за сбогом...

...със благодарност..

...приятелско сбогуване... наистина... сърдечен поздрав!...

ЕПИЛОГЪТ в 3-то издание е изменен, различава се от епилога в първите две издания и загатва за продължение в следваща книга

ЕПИЛОГ

Зад командния пулт до централното холографско пространство на НЕУДЪРЖИМИЯ стояха малкият Рац, Шена, Тилън и останалият екипаж, доколкото можеше да се събере в това помещение. Сбогуваха се със Зей, който стоеше сред тях чрез холографското си изображение.

Всичко се преплиташе. Тържеството на радостта заради спасението и благодарността за благородната помощ.

– Поздравете своите земляци! – каза Зей.

Екипажът на НЕУДЪРЖИМИЯ реагира с благодарствени възклицания. В този момент влезе Гени. Беше някак си задъхана и израз на загриженост на лицето. Всички погледнаха към нея. Обаче тя леко въртеше отрицателно глава, сякаш в отговор на въпросителните погледи.

– Тялото на Прот лежи неподвижно – започна тя емоционално, – много часове седях до него, но продължава да е мъртво, с жестоки рани, отворени. Боли ме, когато ги гледам. Никакъв живот не откривам в него.

За миг замълча, а след това, сякаш беше необходимо да предприеме нещо и да намери решение, каза с приглушен, почти плачлив глас:

– Беше казано, че ЕвБ ще му върне живота. Не знам. Вероятно не става. Сигурно ЕвБ може да използва

удвоителя.

Зей въртеше отрицателно глава с разбираща усмивка:

– Да, с удвоителя щеше да стане по-бързо. Бихме могли да направим много точно копие. Да, сега щеше да е сред нас. Обаче вие след това щяхте да имате ненужни задръжки към него, т.е. към неговия двойник. Трудно щяхте да се освободите от съмненията за неговата идентичност.

– Сигурно щеше да е по-добре, отколкото да е мъртъв – го прекъсна Гени.

– Може да ми се доверите. Съживяване е възможно и по този начин, който в човешката цивилизация още можете инстинктивно да възприемате; става дума за постепенно съживяване на отделни части от тялото, отделни органи, също и на мозъка. Така личността му ще остане същата, каквато е била в мига на изгубване на съзнанието. Всичко ще си спомни, включително и последните моменти от своята битка, които ще оставят отпечатъка си върху неговите мисловни и, още по-конкретно, неговите емоционални реакции, особено в първите дни и, по-специално, в първите мигове след възстановяване на всички жизнени функции.

Зей се усмихна:

– Е, да, малко разбиране от ваша страна ще бъде достатъчно.

* * *

Гени се спря при характерния писък от ръчния ѝ приемник. Беше повикване от каютатата на Прот. Веднага изтича. До него трябва да бъде, до Прот, ако се събуди, ако наистина оживее. Стигна до вратата, вече се бе-

ше хванала за дръжката на бравата, когато спря и силно пое въздух, сякаш я възпираше очакването; след това рязко отвори вратата. Прот седеше на леглото. Огледа я с бегъл поглед, но очите му веднага се върнаха към контакт с нейните. Гени му се усмихна. Явно той не схващаше цялостната ситуация. Според думите на Зей, в паметта му щеше да остане всичко, което е преживял до изгубване на съзнанието. Тоест, до смъртта си. Хм, би трябвало сега той да синхронизира това със ситуацията в момента, беше първата мисъл, която проблесна в съзнанието на Гени.

– Прот – започна тя с разбиране, – всичко е наред. Спасени сме.

Когато Прот се опита да стане рязко, и то въпреки все още отслабналото си тяло, тя успокоително го хвана за ръката:

– Няма накъде да бързаш. И екипажите на изчезналите кораби са с нас. Доста от тях са оцелели. Макар и не всички. Ужасно е било, за някои дори фатално.

Набързо му обясни последните събития, само най-необходимото, само толкова, че да му даде възможност да разбере случващото се, и резюмира обяснението:

– Сега нашият конвой от изчезнали космически кораби се разгръща за връщане на Земята, за спускане във времевия тунел. Тилън и Шена са начело, а и аз също ще се присъединя към тях. Нашият кораб остава отзад, за всеки случай, ако се наложи.

– Да, вече разбирам. Аз оставам тук. Сам ще се погрижа за защитата – спокойно, обаче доста твърдо отговори Прот.

– Не, нямах пред вид това. Става дума за случай, когато евентуално някой от изчезналите кораби е толко-

ва повреден, че ще се наложи ремонт...

– Аз ще уредя защитата – още по-решително отговори Прот.

– Не, не, защото нямат нужда... – Гени се спря наред изречението. Изразът на лицето на Прот я спря. Не схвана, че защита не е необходима. „...малко разбира не от ваша страна ще бъде достатъчно“, думите на Зей преминаха през съзнанието на Гени. Да, помисли си тя, би трябвало по-нагледно да обясни на Прот последните събития и да наблегне на това, че всичко е наред, че опасността изцяло е отминала.

Обаче след това изведнъж се обърна, сякаш в нея се активира инстинктивна реакция, и тръгна към вратата и отново погледна към Прот, почти разплакана, като задържаеше нарастването на емоциите, когато, поглеждайки към него беше обзета от разбирането, което накрая извика усмивка върху устните ѝ. Все пак е жив! Независимо от това колко ужасно беше всичко, отначало в очите ѝ заиграха малко любопитни, а след това доста палави искрици, и тя прошепна:

– Знам, че ще постъпиш така, както ще бъде най-добре.

КРАЙ